பெண்மதிமாலையும்
பெண்கல்வியும்
பெண்மானமும்.

PENMADI MALAI PEN KALVI, AND PEN MANUM;

OR

A GARLAND OF ADVICE TO FEMALES,

AND

ESSAYS ON THEIR EDUCATION

AND

SOCIAL STATUS.

BY

S. VEDANAYAGAM PILLAI,

District Munsiff of Mayaveram, Author of Nedinul, Siddahanta Sangraham, &c.

SECOND EDITION—REVISED AND ENLARGED.

MADRAS:

PRINTED AT THE ASIATIC PRESS BY HIGHLEY AND CO.

1870.

Price [illegible]—*By Post*, 10 *As*

CRITICAL NOTICES.

(From the Jaffna Freeman.)

We have been fovoured with a copy of a Tamil work entitled "Pennmedi Malai and Pen Kalvi; or A Garland of Advice to Females, and an Essay on Female Education" by Mr. S. Vedanayagam Pillai, District Munsiff (Judge) of Mayaveram, Tanjore District. It consists of two parts, the first being advice to Females written in Tamil metre, and containing 170 distichs, which, when chanted, fall most harmoniously on the ear. This part is also supplemented by four lyrics: "On the characteristics of a good wife, as compared with a bad one, and on the necessity of educating females, and the manifold advantages arising from their education."

Indeed, we have seldom met with a Tamil poet of the present day who is never in want of words to express his thoughts suitably to the occasion, and to the character of the poem he writes. But our author seems to be an exception. Words are always in readiness to serve him in any manner he chooses, and he has such a wonderful command over them that neither rhyme nor alliteration, nor sense suffers for want of suitable words. Unlike the ordinary Tamil poets of the present day, his thoughts are not governed by his words, but his words are under the full control of his thoughts. He gives his advice to females in a manner that is likely to make a very strong impression in their minds. Most of the important subjects that ought to attract the attention of the young female, are concisely treated in this part, which is written in a style that is both simple and attractive. The author does not travel into the regions of History or Philosophy in search of illustrations, but the ordinary and most impressive of the proverbs which are on the lips of every body, answer his purpose, and that most admirably. He is now grave, now gay, and now pathetic, but is impressive and pithy throughout. Every word of his seems as if it had been weighed, and every line, as if it had been duly poised. But with all this, the versification does not at all seem to be laboured.

The lyrics found in this part are capital pieces of composition. The author's sentiments are conceived with great vigour and propriety, and his versification is not in the least laboured, but peculiarly smooth and melodious. If one who is acquainted with the character of Tamil Lyric Poetry, were to sing Mr. Vedanayagam Pillai's four lyrics to the proper tunes, he would find something peculiarly charming and attractive in them. There is nothing in the versification that is abrupt or obscure, the flow and melody of the lines are highly attractive: the tone that the author assume

is uncommonly agreeable; he is at once sublime, seri, tender, and witty; his style is elegant and well finis. expressions are pure, picturesque, ardent, and withal, simp correct; the poetry is graced and adorned throughout by the judicious introduction of metaphors, and other figures that serve to please the imagination, and add interest to the composition. Our pinion is, that, as a writer of lyric poetry, Mr. Vedanayagam Pillai stands very high, and that it is not an easy thing to name a Tamil poet of the present day that can rival him. We think, he is only second to the celebrated writer of the lyrics on the Ramayanam.

The second part which contains an Essay on Female Education, has excellencies peculiar to itself. The author says in the preface, that he has endeavoured to adapt it "to the taste of Hindus in general, without distinction of class or creed," and this we find to be borne out by almost every page of the Essay. In this Essay, the author's knowledge of the subject he writes upon, and his great acquaintance with native society and manners, are clearly seen. Its style, again, is admirably suited to the class of readers for whom the work is intended, and the sentiments emboided therein, are ably conceived and well digested. His sentences are not encumbered by superfluous words, and they are of a moderate length; his cadence is varied and his figures are correct and glowing. He writes with some degree of ardour and like one who has devoted much thought to the subject he treats of. His observations regarding the pernicious custom prevalent in India (and we should say in Ceylon too) which dooms females to a life of a modified form of slavery, are indeed excellent. He depicts the inner life of Hindu Females most accurately, and points out most cleverly the evil effects arising from the state of degradation to which they are now subject. We must confess that, although we have seen a number of works in Tamil prose, we have not met with such an excellent prose composition as the one we now review. As a rule, Tamil prose writers are terse and dry. But indeed, Mr. Vedanayagam Pillai is an exception; for, while he informs the understanding, he fails not to please the imagination and the ear.

We learn that he is the author of a number of excellent lyrics now sung by many in the Tranquebar and Tanjore Districts, and that they have not as yet been printed. After we have seen such excellent specimens of Mr. Vedanayagam Pillai's lyric poetry, we cannot but be anxious to see in print all the lyrics composed by him; and we would, therefore, urge on him the desirability of getting them printed.

PEN-MADI MALAI,

PEN KALVI,

AND

PEN MANUM;

OR

A GARLAND OF ADVICE TO FEMALES,

AND

ESSAYS ON THEIR EDUCATION

AND

SOCIAL STATUS.

BY

S. VEDANAYAGAM PILLAI,

District Munsiff of Mayaveram, Author of Nedinul, Siddahanta Sangraham, &c.

SECOND EDITION—REVISED AND ENLARGED.

6 FEB 1987

MADRAS:

PRINTED AT THE ASIATIC PRESS BY HIGHLAND AND CO.

1870.

பெண்மதிமாலையும்

பெண்கல்வியும்

பெண்மானமும்.

இவை,

நீதிநூல், சித்தாந்தசங்கிரகம் முதலிய

கிரந்தகர்த்தாவாகிய

மாயூரந் தாலூகா முன்சீப்

ச. வேதநாயகம்பிள்ளை

அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

வெஸிபாடிக் பிரஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

உ-ம் பதிப்பு.

சென்னைப்பட்டணம்.

கஅஎ௦௵.

PREFACE.

At such a time as this when the necessity there is for educating the fair sex of our land, has been fully shown, when the natives of this Presidency have been brought to feel the want of such education, when exertions are put forth in various quarters to establish schools for the education of females, and when the Government have made arrangements for establishing a Female Normal School, with a view to educate them most effectually, indeed, no apology is needed to publish a book on the training and education of females.

This book consists of two parts, the first being advice to females, written in Tamil metre, on the manner of behaving themselves, with rules and principles to guide them, supplemented by four lyrics on the characteristics of a good wife as compared with those of a bad one, and on the necessity of educating females, and the manifold advantages arising from their education. The whole of this part, with the exception of the lyrics, was originally written for the use of the author's own daughters; and with a view that others also may be benefited by the study of it, he has thought it best to print it as a part of the work now presented to the public. This part is divided into chapters treating of the following subjects: viz. Piety; Respect due to Priests; Honor due to Parents; Advice; Obedience to Husbands; Chastity; Training of Children; Benevolence; Wisdom; Sin; and Good Works.

The second part contains an Essay on Female Education in writing which, the author has endeavoured to draw all illustrations from facts that Hindus are acquainted with, and to show the absurdities of their prejudices and objections in the most agreeable manner possible, without religious bias and thus to adapt the Essay to the taste of Hindus in general, without distinction of class or creed.

One of the crying evils of the land being the degradation to which females are subjected in their domestic and social life, the writer has dwelt at some length on this evil, and has endeavoured to convince the reader by facts and illustrations, by a reference to the old shastras &c., of the right that the softer sex of our land have, to be treated by their husbands &c. with greater kindness and regard than what, by the pernicious custom of this country, fall to their lot.

Should this humble production of the author in any way conduce towards raising the social condition of the women of India, he will consider himself amply repaid.

S. V.

MAYAVERAM,
12th May, 1869.

45860.

NOTE TO THE SECOND EDITION.

In this edition, the second part has been considerably enlarged, and a third part on the Social Status of women, the respect due to them, and the manner in which they should be treated, has also been added to the book. The fact that Hindu women are treated almost like slaves by the generality of Hindu men and that they are not allowed either freedom of speech or freedom of action, has struck the author as such a great social evil, that he has added a *separate* Essay on the subject. The general tone and character of this part are in keeping with those of the second.

S. V.

MAYAVERAM,
1st October, 1870.

உ-ம் பதிப்பின் முகவுரை.

எனது குமாரத்திகள் படிப்பதற்காக, பெண்களுக்கு முக்கியமான பலவிஷயங்களைத் தொகுத்து வெளிப்படையான செய்யுள்களாகவும், சர்வமதசமரசமாகவும் நான் பாடிய நூலே பெண்மதிமாலையென்று சொல்லப்படுகின்றது. பெண்பாற்கரத் தூதனுப்புவதுபோலவும், தூதன் பெண்பாற்றிருவந்து சொல்வதுபோலவும், வித்தைகற்பிக்கவும், பிரியமாக நடத்தவும், ஸ்திரீகள் புருஷர்களை வேண்டுவதுபோலவும், நான் பல சமயங்களிற் பாடிய-சு-கீர்த்தனங்களில் பெண்களுக்கிருக்கவேண்டிய உத்தமகுணங்கள் சொல்லப்படுகின்றமையால் அந்தக்கீர்த்தனங்களும் "பெண்மதிமாலை"யோடு சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. "பெண்கல்வி" என்கிற வசனகாவியமானது பெண்களுக்குக் கல்வி ஆவசியகமென்பதையும் அவர்களுக்குக் கற்பிக்கவேண்டிய பலவிஷயங்களையும் சாங்கோபாங்கமாக விவரிக்கின்றது. "பெண்மானம்" என்கிற வசனகாவியமானது பெண்களை மானமாகவும், மரியாதையாகவும் நடத்தவேண்டுமென்பதற்குள்ள நியாயங்களை விஸ்தாரமாக விளக்குகின்றது. முதற்பதிப்பில் சொல்லப்படாத அநேக நூதனவிஷயங்களும் நீதிவாக்கியங்களும், திருஷ்டாந்தங்களும், உல்லேகங்களும், உபமான உபமேயங்களும் இந்த இரண்டாம்பதிப்பின் வசனகாவியங்களில் விசேஷமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதற்பதிப்புப் புஸ்தகத்தைச் சகலரும் வியந்துகொண்டு என்னைக் கிருதார்த்தனாக்கினதுபோல் இந்த இரண்டாம்பதிப்புப் புஸ்தகத்தையும் யாவரும் பிரியமாக அங்கீகாரஞ்செய்வார்களென்று நிச்சயமாக நம்புகிறேன்.

என்னுடைய பிரியநேசரும் B. A, B. L. என்கிற வித்தியா பட்டம் பெற்றவரும் ஹைக்கோர்ட்டு வக்கீலுமாகிய - ம-ள-ள- G. P. சௌந்தரநாயகம்பிள்ளையவர்கள் இந்நூலை அச்சிடவேண்டிய முயற்சிசெய்து, அவ்விஷயத்தில் அவர் எடுத்துக்கொண்ட பரிசிரமத்திற்காக அவருக்கு நான் அத்தியந்தம் கிருதக்ஞனாயிருக்கிறேன்.

மாயூரம்.
௧௮௭௦ ௵
செப்டெம்பர்மீ ௧௨

ச. வே.

பொருள் அட்டவணை.

பெண்மதிமாலை.

	பக்கம்
தெய்வபக்தி	௧
குருவணக்கம்	௨
மாதாபிதாவணக்கம்	௩
புத்தி	௩-௪-௫
புருஷபக்தி	௬
கற்பு	௭
பாலரைவளர்த்தல்	௮
பரோபகாரம்	ஷை
ஞானம்	௯-௰
பாவம்	௧௧
புண்ணியம்	ஷை
பெண்பார்க்கத்தூதனுப்பல்	௧௨-௧௩
தூதன்பெண்பார்த்துவந்துசொல்லல்	௧௪-௧௫-௧௬-௧௭
தங்களுக்குப்படிபடிக்கும்படிஸ்திரீகள்புருஷர்களை வேண்டுதல்	௧௮-௧௯-௨௰ ௨௧-௨௨

பெண்கல்வி.

	பக்கம்
பெண்களுக்குக்கல்வியாவசியகம்	௨௩
படித்தவர்களுக்கும் படியாதவர்களுக்கும் உள்ளபேதம் ...	௨௪
கல்விபெண்களைக்கெடுக்காது	௨௫
கடவுளையுணரக்கல்விவேண்டும்	௨௬-௨௭
கல்லாதஸ்திரீகள் பிரசங்கம் கேட்கும்விதம்	௨௮
பூர்வீகசம்பிரதாயநிஷேதம்	௨௯
முற்காலத்தில் பெண்கள் படித்தார்கள்	ஷை
பெண்கள் படிக்கலாமென்பதற்குப் பூர்வீக கிரந்தங்களிலுள்ள ஆதாரங்கள்	௩௰
கல்வி அழகே அழகு	ஷை
கல்வியே கண்	௩௧
பெண்கள் கற்றால் புருஷருக்குதவி	௩௨

	பக்கம்
பெண்கள் கற்றல் பிள்ளைகட்குதவி	௩௩
கல்வியே கற்புக்குக் காவல்	௩௪
ஸ்திரீகள் புருஷருக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள்	௩௪-௩௫
குணமில்லாதவளுடைய ஞானம் அஞ்ஞானமே	௩௬
படியாப்பெண்கள் பாலர்க்குச் சத்துரு	௩௭
ஒரு மூடஸ்திரீ புத்தகங்களைக் கிழித்தல்	௸
ஞானதேகத்தைப்போலவே ஸ்தூலதேகத்தை வளர்ப்பதற்குங் கல்விவேண்டும்	௩௮
வித்தியாபூஷணம் விசேஷம்	௩௯
செல்வப்பொருளினும் கல்விப்பொருள் சிறந்தது	௸
வித்வான்களுடைய பெருமை	௪0
கல்வியின் பெருமை	௪௧
படித்தவனுக்கு உலகமே புத்தகம்	௸
இரந்தகாலக்ஷேபம்	௪௨
பயனில்லாப்பாடல்கள்	௪௩
பாலப்பருவமே படிப்புக்குத் தருதி	௪௪-௪௫-௪௬
ஒரு புண்ணியவதியின் சரித்திரம்	௪௬-௪௭
புண்ணியவதிக்குப் புருஷனோபாக்கியம் ...	௪௭-௪௮-௪௯-௫0
புண்ணியவதியே புவனோபகாரி	௫௧
ஒரு கெட்டவளுடைய துர்க்குணங்கள்	௫௧-௫௨-௫௩
தெய்வஸ்வரூபம்	௫௩-௫௪
கடவுளுடையமகிமைப்பிரதாபம்	௫௫-௫௬
பூதபௌதிகங்களெல்லாம் மனுஷருக்கு ஊழியஞ்செய்கின்றன	௫௬
தெய்வசகாயம்	௫௭
உலகமுழுவதும் ஒருகுடும்பம்	௫௮-௫௯
சகலமனுஷர்களும் ஸமானஸ்தர்கள்	௫௯-௬0
புண்ணியோபதேசம்	௬௧
சிஷ்டதுஷ்டதாரதம்மியம்...	௬௧-௬௨
உத்தமகுணமே உலகரஞ்சிதம்	௬௩
துர்க்குணமேயாவர்க்கும்வெறுப்பு	௸
பாவஞ்செய்வதேகஷ்டம்	௬௪
புண்ணியஞ்செய்வதேஎளிது	௸
மனோசாக்ஷி	௬௫
நாம்செய்வதையேஉலகம்நமக்குச்செய்கின்றது	௸
துஷ்டர்களுக்குஅவர்களுடையதுர்க்குணமேதண்டனை... ...	௬௬-௬௭
புண்ணியவான்களுக்குப்புண்ணியமேசம்மானம்...	௬௭

	பக்கம்
உலகபாக்கியமேதிரணம்	௬௮-௬௯
கள்ளஞானம்	௬௯
சரீரநிலையாமை	௭௦
காலத்தினோட்டம்	ஷை
பிரபஞ்சநாடகம்	௭௧
பாவமே நமக்குப் பகை	௭௧-௭௨
சகலமும் கடவுளுக்குப் பிரத்தியக்ஷம்	௭௨
பதிவிரதா தர்மம்	௭௩-௭௪
கற்பு நெறி	௭௫
[redacted]விரதா பங்கம்	௭௫-௭௬-௭௭-௭௮
ஜீவகாருண்ணியம்	௭௯
தன்னைப்போற் பிறரை நேசித்தல்	ஷை
ஏழைகள் படுங்கஷ்டங்கள்	௮௦-௮௧-௮௨
உலகமே தர்ம சத்திரம்	௮௩
பரோபகாரமில்லாத ஜென்மமே பாழ்	௮௪
பரோபகாரம் பரமனுக்குப் பிரியம்	௮௫
பாத்திரமறிந்து பிக்ஷையிடவேண்டும்	௮௬
உள்ளன்போடு உபகரித்தல்	௮௭
தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரை ஓம்பாத அரசர்கள்	௮௮
சமயத் வேஷம்	௮௯
பரஸ்நேகமில்லாத பட்டப்பகற் கள்ளர்கள்	௮௯-௯௦
ஜீவஜெந்துக்களின் அபிமானம்	௯௧-௯௨
ஜீவ ஹிம்சை	௯௩-௯௪
மாம்ச பக்ஷணவிலக்கு	௯௫-௯௬
போதகர்களுக்குப் போதகம்	௯௬-௯௭-௯௮
அநுஷ்டானமில்லாத உபதேசம்	ஷை

பெண்மானம்.

	பக்கம்
பெண்களுடைய பரிதாப நிலைமை	௯௯
மாமியாருடைய நிஷ்டூரம்	ஷை
புருஷனும் பெண்சாதியும் ஒருதேகம்	௧௦௦
கலியாண சம்பிரமம்	ஷை
சாஸ்திரமும் லோகாநுஷ்டானமும்	௧௦௧
தேவர்களும் ரிஷிகள் முதலானவர்களும் ஸ்திரீகளை நடத்தும் விதம்	௧௦௨

பெண்கள் செய்யும் நன்மைகள்	க௦௩
பெண்கள்படும் கஷ்டங்கள்	[illegible]
ஸ்திரீகளுடைய கௌரவம்	க௦௪
பரஸ்திரீகமனமும் தாசிகமனமும்	க௦௫
பெண்சாதியின் அருமை பெருமை	க௦௭
புருஷர்கள் நடக்கவேண்டிய நடை...	க௦௯
புருஷன் ஸ்திரீயை நடத்தவேண்டிய விதம்...	ககக
ஸ்திரீதனம்	கக௩
விதந்துக்களுடைய நிர்ப்பாக்கியம்	கக௫
மாம்சவிக்கிரயம்	கக௭
கன்னியா சுல்க்கமே கஷ்டம்	கக௯
அதிபால்லிய விவாஹம்	க௨க
நூன்முடிவு	க௨௨

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

———O*O———

பெங்களூர் இந்து பாலிகா பாடசாலையின் பெண்பிள்ளைகளைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக சென்ற ஜூலைமீ ௨௧வ பானுவாரங் காலை -௭- மணிக்குமேல் வருடாந்திரங் கூட்டங்கூடி அவ்வித்தியா சாலையின் சகாயவிசாரணைக்கர்த்தாவர்களால் பரிக்ஷித்ததில் முதல் வகுப்பின் சிறுமியர்கள்கொடுத்த பரீக்ஷை யாவருக்கும் திருப்திகரமாயிருந்ததுமன்றி அதில் முனியம்மாளியற்றியிருந்த தையல்வேலை மிகவினோதமாயும் அபரூபம்மாள் பாகசாஸ்திரத்திற்கொடுத்தபரீக்ஷை அங்கிருந்தசபையாரனைவருக்கு மிகவும் திருப்திகரமா யிருந்தபடியால் முனியம்மாள் அபரூபம்மாளென்னு மிருவருக்கும் முதல்தர வெகுமதியாக சுகாதாரவிளக்கமென்கிற புத்தகம் ஒவ்வொன்றும் அம் முதல்வகுப்பைச்சேர்ந்த யாவருக்கும் தனிதனியே ஒவ்வொரு பெண்மதிமாலை புத்தகமும் இதன்றி அப்பாடசாலையின் உபயோகவிர்த்திக்காக அதின் அக்கிராசனாதிபதி காரியாதிபதி முதலிய காரியஸ்தர்களின் அனுமதியின்படியே நாற்பது பெண்மதிமாலையென்கிற புத்தகமும் இந்த பெங்களூரிலிருக்கும்-௩௬ம்-பட்டாளத்து பெண்பாடசாலையின் அக்கிராசனாதிபதியாகிய சுபேதார்மேஜர் - வீராசாமிபிள்ளை ஸர்தார் பாஹதர் அவர்களால் வெகுமதி செய்யப்பட்டது.

BANGALORE
st. OCTOBER 1872

T. C. APPAVOO PILLAY
NATIVE ADJUTANT
Secretary To The
GIRL SCHOOL
36, th. Regiment. m n e.

கடவுள் துணை.

பெண்மதிமாலை.

காப்பு.

விண்மதி மாலை விலக்கல்போன் மெய்ந்நெறிநாம்
பெண்மதி மாலையான் பேசவே - தண்மதிசூழ்
அண்டபகி ரண்டமும கண்டமுமே யுண்டெனமெய்
கண்டவரி ரண்டுகழல் காப்பு.

இராகம் - நாதநாமக்கிரியை - மிசிர சாபம்.

கண்ணிகள்.

௧. மதியிது, மதியிது, ...பெண்ணே-புண்ணிய
வதியல்ல வோநல்ல ... ...மகராசி? கண்ணே (மதி)

தெய்வபக்தி.

௨. நித்தியங் கடவுளை... ... ...வாழ்த்து - பய
பக்தி யுடனேநீ ... பணிந்துன்னைத்தாழ்த்து (மதி)

௩. தாயதே வாலயம் ... ... நாடு - பிள்ளை
தாயைத் தேடுவதுபோற் ... சாமியைத்தேடு (மதி)

௪. கர்த்தாவை மறக்குதல் ... ...தாழ்வு-நாளைச்
செத்தால் தெரியுமே ... செட்டியார்வாழ்வு (மதி)

௫. எண்ண வொண்ணுவுப ... ...காரம் - செய்த
புண்ணிய மூர்த்திக்குப்... ... புரிநமஸ்காரம் (மதி)

௬. உலகெல்லாம் பட்டமாண் ... ...டாலும்-தெய்வ
பலமில்லார்க்கில்லையே ... பாக்கியமெக்காலும் (மதி)

௭. தலைமேலே மலைவிழுந் ... ... தாலும் தெய்வ
பலமுடையார்க்குண்டோ ...பயமொருக்காலும் (மதி)

௮. உடலுயிர் பலபல ... ... வுடைமை-எல்லாம்
திடமுட னீந்தோனைச் ... ...சேவித்தல்கடமை (மதி)

௯. பரவச மாகவுள் ... ... ளுருகு - ஐயன்
திருவருள்நினைந்துநிதினங்... ... கண்ணீர்பெருகு (மதி)

௰. சூதான மாயப்... ... ... பிரபஞ்சம் - இதில்
நாத னல்லாது ... ...நமக்குண்டோ தஞ்சம் (மதி)

௧௧. முன்னம் பொருளெல்லாந் ... ...தந்து - பின்பு
தன்னையுந் தந்தவன் ... தாள்தொழு முந்து (மதி)

௧௨. மாதா, பிதா, குரு ... ... தெய்வம் - ஆக
நாதனை கைவிடில் ... நாமென்னசெய்வம் (மதி)

௧௩. [illegible]க சாகரந் ... ... சமுசாரம் - கரைப்
பக்கமே விட்டபாரன் ... ... பாதமா தாரம் (மதி)

௧௪. நினை விட்டாற்கெடும் ... ... பினே - ஈச
னைவிட்டால்நமக் ... கார்துணை? மானே (மதி)

௧௫. நாஞ்செய்வ தெல்லாம் ... ...விகாரம் - கர்த்தர்
தாஞ்செய்வ தெல்லாந் ... ...தருமுபகாரம் (மதி)

௧௬. தேவனை நினையாத ... ... வுள்ளம் - பெரும்
பாவமும் பழிகளும் ... படிந்திடும் பள்ளம் (மதி)

௧௭. ஈசனைப் போற்றாத ... ... வாயே - ஒரு
காசுக் குதவாக் ... ... கசப்பெட்டிக்காயே (மதி)

௧௮. சத்திய மார்க்கத்தைக் ... ... கூடு - தெய்வ
பத்தியே பாக்கியம் .. பந்தயம்போடு (மதி)

௧௯. ஜெப மின்றி .. ... நீபடுக்காதே-நாளும்
ஜெபமின்றி யொருவேலை ... நீதொடுக்காதே.

{ மதியிது, மதியிது, பெண்ணே - புண்ணிய }
{ வதியல்ல வோநல்ல மகராசி? கண்ணே. }

குருவணக்கம்.

௨0. குருநாதனை வணங்கிக்கொண் ... ... டாடு - அவர்
திருவாக்குக் கெதிர்வாக் ... கில்லாமலேநாடு (மதி)

௨௧. நிக்கிரக அநுக்கிரக ... ... டாக்ஷம் - பெற்ற
அந்தகுருக் கல்லவோ ... குட்சந்திமோக்ஷம் (மதி)

௨௨. ஞான குருவுப ... ... தேசம்- இல்லை
[illegible] கில்லையே ... ... யொன்றும் பிரகாசம் - (மதி)

௨௩. பூலோக வாழ்வெல்லாம் ... ... நீக்கி - வந்த
மேலோனைக் கைதொழ ...வேண்டும் நான் சாக்கி- (மதி)

௨௪. அப்பருக் கூழியர் ... ... நாமே-ஆதி
தப்பர வாழியர் ... ... சாமிகள்தாமே.

{ மதியிது, மதியிது, பெண்ணே - புண்ணிய }
{ வதியல்ல வோநல்ல மகராசி ? கண்ணே. }

மாதா, பிதா, வணக்கம்.

௨௫. மாதா, பிதாவை ... ... வணங்கு - மாறும்
ஆகாரமாகவே ... பாலுஞ்சொல்லுமெல்லாம் - (மதி)

௨௬. தந்தை, தாய் சாபம் ... ... பொல்லாது - அவர்
சிந்தை நொந்தால் மக்களை ... செல்வமில்லாது (மதி)

௨௭. மாதா பிதாவுக்குத் ... ... நமஸ்காரம் செய்யும்
பாதங்களைச் சுற்றும் ... ... பலமங்களம் - (மதி)

௨௮. பெற்றவர் நேசத்தைத் ... ... தேடு - அவர்
குற்றத்தைநீக்கிக் ... குணத்தைக்கொண்டாடு - (மதி)

௨௯. தாய்தந்தைக் குதவாத ... ... பிள்ளை - தன
தாயுசம்வாழ்வு ... மருவாதே கொள்ளை - (மதி)

௩௦. கட்டியுனை வளர்க்க ... ... தாமே - முன்பு
பட்டபாடு கள்சொல்லப் ... பாதகமாமே - (மதி)

௩௧. உள்ளதாய் தந்தைக்குத் ... ... நன்று செய்யும்
பிள்ளைகளைத் தெய்வம் ... பெருமையாயிருக்கும் (மதி)

௩௨. கடலைப்போல் மாதா ... ... சகாயம் - அதற்
குடல்செருப்பாகத் தைத்தாலும் ... போதாதென் ஞாயம்.

{ மதியாது, மதியாது, பெண்ணே புண்ணியம் }
{ வதியல்ல வேளாளர் மகராசி! கண்மணியே }

பக்தி.

௩௩. அடுக்குப்பானையை ... ... உடைக்காதே - வெகு
அடுக்காயப் பலகாரங் ... கள்ளச் சுருட்டாதே (மதி)

௩௪. தங்கையைத் தொடையிடறின் ... வாதே - தம்பி
பங்குப்பலாபாரத்தைப் ... பறித்துக்கொள்ளாதே (மதி)

௩௫. உன்னைப்போற் பிறரையும் ... ... நேசி - தினம்
பொன்னை, குரானையும் ... ... தங்கமோ வாசி (மதி)

௩௬. கற்றவனோ ... ... ஞானாசாரி - கல்வி
மற்றவனோ அந்த ... மடையன் மாம்பிரமாசாரி (மதி)

௩௭. தாழ்வோரைநீ ... ... சிரியாதே - மிக
வாழ்வோரைக் கண்டுநீ ... ... வயிறெரியாதே (மதி)

௩௮. நாட்டிலெவ்வரையும் ... வையாதே - உன்றன்
பாட்டிசொன்றதுநீ ... ... பாவஞ்செய்யாதே (மதி)

௩௯. பூச்சியைப் பிடித்துக் ... கொல்லாதே - உன்றன்
ஆச்சிசொன்னதுநீ ... பயத்தைச் சொல்லாதே (மதி)

௪0. பிசைந்து விடாம ... .. லுண்ணாதே - மிருக்கும்
பக்ஷிக்குமே துன்பம் ... பண்ணவொண்ணாதே (மதி)

௪௧. இஷ்டமாய் நல்லோரைக் ... கூடு - பொல்லாத்
துஷ்டரைக் கண்டால் நீ... ... தூரத்திலோடு (மதி)

௪௨. ஈனர் பொருளைத் ... . தொடாதே - நாலு
பேரறி யும்படி ... ... பிசைந்துவிடாதே (மதி)

௪௩. நித்தரம்பிரிலே... ... ...முருகு - வீடு
சுத்த மாகும்படி ... தோகையே! மெழுகு (மதி)

௪௪. புழுநிறை புத்தகச் ... ... சரீரம் - இதைக்
கருவாய்விட்டால்நாறும்... ... காதவிஸ்தாரம் (மதி)

௪௫. அழுக்கு வஸ்திரங்கள் ... ...கட்டாதே - உடல்
கொழுங்க வுண்ணுந்தீனி குடலி லொட்டாதே (மதி)

௪௬. சூதும் வாதும் ... படியாதே - நாளும்
நீதிசெய் தால்தரித்... ... திரம் விடியாதே (மதி)

௪௭. கோட்சொல்லிக் குடி ... கெடுக்காதே - தப்புச்
சாட்சி சொல்லியகுடி .. தலையெடுக்காதே (மதி)

௪௮. கோளும் புரணியுங் .. ... கேளாதே - எந்த
நாளும் புரணிபேச ... நாக்கு நீளாதே (மதி)

௪௯. வந்தநுன் பக்தி ... . லழாதே-மிகச்
சந்தோஷம் வந்தாலுந் ... ... தலைநிமிராதே-(மதி)

௫0. வேலைக்கு ... . நீசிணுக்காதே-ஒரு
மூலைக்குட் புகுந்துநீ ... முணுமுணுக்காதே-(மதி)

௫௧. வேலைசெய்வோரை ... ... வாட்டாதே-தினம்
ஆலைக்கரும்புபோ ... ... லவரையாட்டாதே-(மதி)

௫௨. நெடுநேரம் படித்துத் ... தூங்காதே-தூங்கும்
விடியாமுழுந்திருக்கு ... ... விசனம்நீங்காதே-(மதி)

௫௩. ஆசையுந் தீர ... ...யேசாதே-வேலைக்
காரர்களுடனே சக் ... ... கந்தம்பேசாதே-(மதி)

௫௪. புருஷர்கள் பார்க்க ... ... நில்லாதே-கோடி
வருஷம்வாழ் வதுபோலதுன் ...மார்க்கங்கல்லாதே (மதி)

௫௫. தங்கை, அக்காள், அண்ணன், ... தம்பி-மேலே
சங்கையு மன்புமுள் .. ..ளவள்தங்கக்கம்பி (மதி)

௫௬. சற்றுங் கூலியைக் ... ... குறைக்காதே-செய்த
குற்றத்தைப் பொய்சொல்லி ... நீமறைக்காதே-(மதி)

௫௭. பண்டங் களையழிக் ... ... காதே-சும்மா
கண்டபடி சேலை ... ... களைக்கழிக் காதே-(மதி)

௫௮. உன்னைநீ புகழ்ந்து ... ...கொள்ளாதே-பிறர்
நன்னயப் புகழ்ச்சியை ... ... நம்பித்துள்ளாதே (மதி)

௫௯. மிஞ்சின செலவு ... ...செய்யாதே [illegible]ந்து
கஞ்சிக்குக்காற்றாகப் ... ... பறந்துலையாதே (மதி)

௬௦. மெய்சொல்ல மேன்மையுண் ... ... டாமே-தினம்
பொய்சொல்லும்வாய்க்குப் ... புசிப்பற்றுப்போமே-(மதி)

௬௧. நகைதுணிபிரவல் ... ... வாங்காதே-வாங்கில்
சகலரு மேசுவர் ... ... தாழ்வுநீங்காதே-(மதி)

௬௨. மங்களமாக நாள் ... ... போக்கு-கைக்குக்
கங்கணம் போடவே ... ... காய்கறியாக்கு-(மதி)

௬௩. வீட்டுக்கணக்கெல்லா ... ...மெழுது-நல்ல
ஏட்டுக் கணக்கருக் ... ...கில்லையே பழுது-(மதி)

௬௪. மட்டின்றிக் கடன் ... ... வாங்கல் தீது-ஐயோ!
குட்டிச்சுவரில்முட்ட ... ... வெள்ளெருத்தேது? (மதி(

௬௫. கடன்களைத் தீர்க்கத் ... ... தப்பாதே-கண்ட
இடமெல்லாம் உன் குறை ... யெடுத்துச்செப்பாதே(மதி)

௬௬. வெள்ளமா யாசைப் ... ... படாதே-கையில்
உள்ளது போது ... ...முறுக்கிவிடாதே-(மதி)

௬௭. எல்லாங் கை ... ... கூடிவாராதே-நமக்
கில்லா வெழுகைக்கவ் ... ... ளோடி வாராதே-(மதி)

௬௮. எவராலுமேமிளைசை ... ... யாதே-செய்த
அவனசை யாம ... ... லறிவசையாதே(மதி)

௬௯. ஈன ராலும் ... ...காயாதே - சிறு
பூனைபோ லிருந்துநீ ... புலிபோற் பாயாதே (மதி)

௭௦. கண்டெடுத்த பொருளை ... நீயே - சொந்தப்
பண்டக்காரரைத்தேடிப் ... பரிந்தளிப்பாயே (மதி)

௭௧. களவர்கைப் பொருளைவாங் ... காதே - வாங்கும்
உளவரில்லா விட்டாற்... ... களவேது? மாதே! (மதி)

௭௨. அநியாய வட்டி ... ... வாங்காதே - வாங்கில்
இனியகைம் முதலும்போம் ... ஏக்கம் நீங்காதே (மதி)

௭௩. அளவு நிறையைக் ... ... குறைக்காதே - ஒரு
சுளகாலே யானையை... .. நீ மறைக்காதே (மதி)

௭௪. அகவிலே தன்னை ... ...யேற்றாதே - நாளும்
தகவேசெல்லாப்பணந் ... தன்னைமாற்றாதே (மதி)

௭௫. புண்ணியஞ் செய்யக் ... ... கூசாதே - இந்த
மண்ணிலிருந்துவாழ ... கோரம் பேசாதே (மதி

௭௬. நடக்குஞ் சந்திராதித்தர் ... மாதே! தெற்கு
வடக்கா னாலுநீ... ... வார்த்தைதப்பாதே (மதி

௭௭. ஒன்றுக்கு மஞ்சி... ... நில்லாதே - பாலை
கன்றுக் கில்லாமற் ... கறக்கச்சொல்லாதே (மதி

௭௮. தீயர் சொல்லைப்பொறுப ... பாயே? எட்டிக்
காயென்று சொன்னால ... கசக்குமோவாயே? (மதி)

௭௯. தீயென்று சொன்னால்வாய் ... வேமோ? கெடு
வாயென்றொருவர்சொல்லலில்வாழ்வெல்லாம்போமோ (மதி)

௮௰. புகழு மிகழும்வாய்க் ... ... காற்று - இதில்
மகிழ்வும் வருத்தமுங் ... கொள்ளாமல் மாற்று (மதி)

௮௧. சதிகாரர் வலையிற் ... ... படாதே - கல்வி
மதியில்லா தவிழ்ந்த ... வாழ்க்கைப் படாதே (மதி)

௮௨. குணவா னெளியனா ... ... னாலும் - அவன்
மணவாள னவனு.. ... மாசெல்வம்போலும் (மதி)

௮௩. புகழுடை யோனை ... .. விடாதே - துஷ்டன்
மகராஜ னானாலு ... ... மாலையிடாதே (மதி)

௮௪. அடக்கம் பொறுமைநடை ... ... சாந்தம் - என
நடக்கும் நற்குணங்களே ... நாரிக்குப்பாந்தம்.

{மதிமிது, மதிமிது, பெண்ணே - புண்ணிய
வதியல்ல வோநல்ல மகராசி? கண்ணே.}

புருஷபத்தி.

௮௫. புருஷன்மே லொழியாத ... பத்தி - உள்ள
தருமதேவதைக் கல்லோ ... சகல முஞ்சித்தி?(மதி)

௮௬. கர்த்தாவே முதலதெய்வம் ... மானே - பின்பு
பார்த்தாவல் லாதுண்டோ ... பாக்கியம்? தேனே! (மதி)

௮௭. துரைமக ளானாலும் ... ... பாரி - கொண்ட
உரியவ னுக்கவ ... ... ளூழியக்காரி (மதி)

௮௮. காதலன் பக்ஷமே .. ... லக்ஷம்-குணம்
ஏது மில்லாதவ ... ... ளெட்டிவிருக்ஷம் (மதி)

௮௯. ஆவித் துணைவன்மேற்... ... கோபம் - செய்யும்
பாவியைக் கண்டாலே ... பார்த்தாலும் பாபம் (மதி)

௯0. புருஷன்நல் வார்த்தை ... தட்டாதே முட்டும்
எருதுபோல் நீசண்டைக் ... இடிப்புக்கட்டாதே (மதி)

௯௧. தேகமுஞ் சீவனும் ... போலே - கொண்ட
மாகணவ னுடன் ... ... வாழ்வதுமேலே (மதி)

௯௨. செய்த நன்றி ... ... மறவாதே - பார்த்தா
வைதாலு மடித்தாலும் ... ... வாய்திற வாதே (மதி)

௯௩. கணவனுன் மேற்பகை ... ... ஏற்கும் - செய்யில்
குணமாகப் பேசிக் ... ... குலாவுதல் மார்க்கம் (மதி)

௯௪. அருந்துணை யன்றனைத் ... தாண்டு - அவன்
திருந்தும் படிதினந் ... தேவனை வேண்டு (மதி)

௯௫. மாமிமேல் வர்மங் ... ... காட்டாதே - உன்றன்
சாமிக்கு மாமிக்குஞ் ... சண்டைமூட்டாதே (மதி)

௯௬. தலைவ னொருத்தைக் ... ... கண்க்காதே - மாமி
தலைமேலே நீயோ ... காயைக் காதே (மதி)

௯௭. நாத்திமேற்கசூதி ... ... கட்டாதே - வெகு
சூத்திர மாயவள் ... தலையை வெட்டாதே (மதி)

௯௮. தலையணை மந்திரம் ... ... ஓது - கெட்ட
கலகக்காரி களுக்குக் ... கஷ்டம் போகாது (மதி)

௯௯. வீட்டுக் கதிபதி ... ... நீயே - வெளி
நாட்டுக் கதிபதியுன் ... ... நாயகன், சேயே!

{ பதியிது, மதியிது, பெண்ணே-புண்ணிய }
{ விதியல்லவோ சொல்ல மகராசி? கண்ணே. }

கற்பு.

௧00. கற்பு நிலையேசிங் ... ...காரம் - அது
தப்பினா ரழகு ... சவ அலங்காரம் (மதி)

௧0௧. சிவன்போற் கற்பைக் ... காப்பாற்று - யார்க்கும்
சாவு தலைமேலே; ... ... சாமியைப்போற்று (மதி)

௧0௨. அணைக்காசுக் கழிந்திட்ட ... கற்பு - நூறு
மரக்காற்பொன் கொடுத்தாலும் வருமோ? நீசெப்பு (மதி)

௧0௩. அந்நிய னழக ... ... னானாலும் - கற்பின்
மின்னிடை யார்க்கவன் ... விஷநாகம் போலும் (மதி)

௧0௪. கணவன் குரூபியா ... ... னாலும் - கொண்ட
மனைமக ளுக்கவன் ... மன்மதன் போலும் (மதி)

௧௦௫. பேணாக்கெடுப் பவள் ... பெண்டோ?-இந்த
ஊணாவாய் மூட ... வுலைமூடி யுண்டோ?-(மதி)

௧௦௬. சரசங்கள் பேசிக் ... ... கெடாதே - புவி
அரசனைநம்பிப்புரு ... ஷனைக் கைவிடாதே-(மதி)

௧௦௭. வாசற் படிகட ... ... வாதே - பிறர்
ஆசைப்பட வொயி... ... லாய்நட வாதே-(மதி)

௧௦௮. சிற்றின்பந் தானனை ... ...நொடியே - வரும்
குற்றமும் பழிகளுங் ...கோடிபொற்கொடியே!

{ மதியிது, மதியிது, பெண்ணே-புண்ணிய
வதியல்லவோநல்ல மகராசி? கண்ணே. }

பாலனைவளர்த்தல்.

௧௦௯. மக்களுக்கோரம் ... ... பண்ணாதே - உன்தன்
சக்களத்திபிள்ளைக்குச் ... சதிகளெண்ணாதே(மதி)

௧௧௦. பலபிள்ளை பெற்றென்ன ... பாக்கியம்?-நன்மை
இல்லையெனில், மலடியா ... யிருப்பது யோக்கியம்(மதி)

௧௧௧. புத்திரர்க் கன்புபா ... ... ராட்டு - தெய்வ
பத்தியும் புத்தியும் ... பாலைப்போ லூட்டு(மதி)

௧௧௨. இளங்கையி லேகல்வி ... போதி - மிக
வளர்ந்தபின் னமுதாலும்... வருமோ நன்னீதி?(மதி)

௧௧௩. இளக்காரம் பாலர்க்குத் ... ...தீமை - பின்பு
வளர்த்த கடாமார்பிற் ... பாய்ந்ததொப்பாமே.

{ மதியிது, மதியிது, பெண்ணே-புண்ணிய
வதியல்லவோநல்ல மகராசி? கண்ணே. }

பரோபகாரம்.

௧௧௪. ஆருக்குஞ் செய்யுப ... காரம் - பல
ஊருக்குநல்லவட் ... குண்டோவிசாரம்? (மதி)

௧௧௫. ஈயும் பிச்சையைத் ... தடுக்காதே - உன்னைப்
பேயென்றொருவர்சொல்லப் ... பேரெடுக்காதே(மதி)

௧௧௬. துக்கமுள் ளோரைநீ ... ... தேற்று - வரும்
அக்குருடர் முட ... ... வர்பசியாற்று(மதி)

ககஎ. தாய்போ லெளியனைத் ... ...தாங்கு - வெறும்
வாயுற வும்மன ... ... வைராக்ய மீங்கு (மதி)

ககஅ. பிணியுடை யோனைநீ ... ... தேடு - சட்டத்
துணியுடன்காய், கறி ... ...சோறு, நீபோடு (மதி)

ககசு. பாத்திர மறிந்திடு ... ...பிட்சை - தீயுத்
தோத்திரஞ்செய்வோனைத் ...துரத்துதல்சிட்சை (மதி)

கஉ0. புத்தியில் லார்க்குநீ... ... ... போதி - தெய்வ
பத்தியில் லார்க்குநீ .. படிப்பித்தல் நீதி (மதி)

கஉக. நன்மையி னற்குறை ... ... போது? பெருந்
தின்மைசெய் தோர்க்கும்நீ ...செய்யாதேதீது (மதி)

கஉஉ. பூமியி லேழைபோல் ... ...வேஷம் - கொண்டு
சாமியே வருவானீ ... ...தன்னுருகல்தோஷம் (மதி)

கஉங. நரக மோக்ஷங்கொண்டு ... .. வைவார் - நீவிர்
தருவோர்க்கொன்றீவார்... தரார்க்கொன்றுதருவார் (மதி)

கஉச. பல்வகை யேழைகள் .. .. நிமித்தம் - அத்தன்
செல்வனைப்படைத்தனன் ; ஜெகத்தில்பிரசித்தம் (மதி)

கஉரு. யாசகர் களையுப ... ... சரியோ - ஸ்வர்க்க
வாசலில்தொண்டமானுந் ... தோட்டியுஞ்சரியே.

{ மதியிது, மதியிது, பெண்ணே-புண்ணிய }
{ வதியலல வோநல்ல மகராசி? கண்ணே, }

ஞானம்.

கஉசு. பூதல வாழ்வெல்லாம் ... ... பொய்யே - இங்கே
ஏதுமில்லாம லிறப்பது ... ... மெய்யே (மதி)

கஉஎ. எத்தனை பேர்புவி... .. யாண்டார் ? - முன்னம்
அத்தனை பேர்களும்... ஐயையோ ! மாண்டார் (மதி)

கஉஅ. பாட்டனார் பூட்டனா ... ... ரெங்கே? - போக
மாட்டோ மென்றாலு ... மரணம்நம்பங்கே (மதி)

கஉகூ. பூமியே நாடக ... ... சாலை - இதில்
சாமிதந்தாரே சகலர்க்கும் ... ... வேலை (மதி)

கநூ0. வாவென்று தேவன்கை ... ... யோலை-வந்தால்
கோவென் றழுதாலுங் ... கூடுமோமேலை (மதி)

கநூக. ஆவியென்பதொரு ... ... பூச்சு - இது
மேவியொடுங்கினால் ... வெறுமெய்யேபேச்சு? (மதி)

௧௩௨. எட்டிப்போ, போ, ... வென்னும் வீடு - கையை
கொட்டிவா, வா, வென்று ... கூப்பிடுங்காடு (மதி

௧௩௩. பாழுடல் மாமிச ... ... மூட்டை - இ
வீழப் பலஜெந்து ... வுக்குநல் வேட்டை (மதி

௧௩௪. கும்பி யுடல்புகை ... ...யோட்டம் - இ
நம்பியிருக்குமே ... ...நாய்நரிக் கூட்டம் (மதி

௧௩௫. தங்கமும் வெள்ளியு .. மண்ணே - என்று
மங்காத மோக்ஷத்தின் ... வாழ்வைநீயெண்ணே (மதி

௧௩௬. தனமிருந்தா லிற ... ... வோமோ? - தூங்கு
கனவிற் கண்டவாழைக்... ...காய்கறிக்காமோ? (மதி

௧௩௭. இலைபோல வயிறொரு ... ...சாணே - பொ
மலைமலை யாச்சேர்த்து ... வைக்குதல்வீணே (மதி

௧௩௮. நவமணிபூஷவகைக் ... ... கல்லே - இந்த
புவிந சுகங்களெல் ... லாஞ்சிறு புல்லே (மதி

௧௩௯. ஆஸ்தியுன்கூட... ... ...வராதே - கட்டி
காத்திருந்தாலுமுன் ... ... கையிலிராதே (மதி

௧௪0. உண்பது காற்படி... ... ... சோறு-பூ
எண்பது போல்வேலி யெனிரு ... ... நூறு?-(மதி

௧௪௧. இருக்கு மிடமுழந் ... ... தானே-நா
தெருக்க ளிலும்பல வீடுக ... ... ளேனோ?-(மதி

௧௪௨. பிறைப்புக் குரியபிண்டந் ... ... துண்டம்-அன்றி
பழிப்புக்கிடமல்லவோ ... ... பலபலபண்டம்?-(மதி

௧௪௩. நகையில்லாக் காது ... ... கேளாதோ?-ப
வகைப்பட்டில்லாவுடல் ... வளர்ந்துநீளாதோ?-(மதி

௧௪௪. குச்சு விடின்பந் ... ... காட்டாதோ?-பெ
மச்சுவீட்டி லேதுன்பம் ... வரமாட்டாதோ?-(மதி

௧௪௫. பணங்கண்டால் நமனஞ்சு ... ...வானோ?-நல்
குணமாகப்பணக்காரருடன் ... கொஞ்சுவானோ?-(மதி

௧௪௬. தோலு மெலும்புஞ் ... ... சரீரம்-இ
மேலே மினுக்குவ தாலென்ன ... ...சாரம்?-(மதி

௧௪௭. செட்டி தட்டான் ... ... செக்காலே-வந்
ஒட்டமு கன்றி, உள்ளதுவெறுந் தோலே.

{ மதியிது, மதியிது, பெண்ணே!-புண்ணிய }
{ வதியல்ல வோநல்ல மகராசி? கண்ணே! }

—※—

பாவம்.

கசஅ. மாற்றுவாய் பாவத்தை ... ... நீயே-நலம்
காற்றுள்ள போதே நீ ...... தூற்றிக்கொள் வாயே (மதி)

கசகூ. அகங்காரம், மோகம், ... உலோபம்-பகை,
மிகுங்கோபம், பேருண்டி, ... சோம்புதல், பாபம் (மதி)

கரு0. மண்ணிலுண் டாற்கொல்லும் ... ... நஞ்சு-நெஞ்சில்
எண்ணிடக் கொல்வது பாவமென் ... றஞ்சு (மதி)

கருக. எவனையும் பாவம் ... ... விடாதே-நிலம்
அவனை விதைக்கத் தவனை ... கொடாதே-(மதி)

கருஉ. பாவஞ் செய்யவிரும்பில் ... ... அம்மா!-ஆதி
தேவ னருளொழிந்துநீயங்குவாய் ... சும்மா-(மதி)

கருங. தீதுசெய் தால்நன்மை ... ... தருமோ?-வேம்பை
நீதான் விதைக்கக் கரும்பு ... ... வருமோ?(மதி)

கருச. தையலே யுலகங்கண் ... ...ணாடி-நாம்
செய்வதை யேயது செய்யுமே ... தேடி-(மதி)

கருரு. வைவாரை வையுமே ... ... யுலகம்-திண்மை
செய்வாருக் கேயது ... செய்யுமே கலகம் (மதி)

கருசா. தன்வினை தனைச்சுடும் ... ... மயிலே!-பாம்பை
முன்வளர்த் தவர்க்கமு தீயுமோ ... ...குயிலே! (மதி)

கருஎ. இங்குமே துஷ்டநிக் ... ... கிரகம்-மானே!
அங்குமே பாவத்துக் கவியாத ... நரகம்.

{ மதியிது, மதியிது, பெண்ணே! புண்ணிய
வதியல்ல வோநல்ல மகராசி? கண்ணே. }

புண்ணியம்.

கருஅ. "புண்ணியஞ் செய்யலாம் ... .. நாளை"-என
எண்ணி யிராதே ;இதுநல்ல ... ... வேளை (மதி)

கருகூ. புண்ணியம் பாவ ... ... மல்லாது-இந்த
மண்ணில்நம் மிடமொன்றும் ... வந்து நில்லாது (மதி)

கசா0. நன்மையி லேசலஞ் ... ... சாதி-செய்யுந்
தின்மைகளே நீ தினம்பரி ... ... சோதி-(மதி)

கசாக. தர்மத்தைப் பாவம் ... ... வெல்லாதே-துஷ்டர்
மர்மத்துக் கஞ்சிக் கலங்கி ... ... நில்லாதே (மதி)

கசாஉ. அகந்தைகள் செய்யப் ... .படாதே - பிறர்
புகழ்ந்தாலும் இகழ்ந்தாலும், புண்ணியம்விடாதே (மதி)

௧௬௩. நற்குரு வேமனே ... ... சாட்சி - அதன
சொற்படி நடந்தால், ... சுகநிலையாட்சி(மதி)

௧௬௪. மேலழ கேகுண ... ...வழகு - வெறுந்
தோலழ காலென்ன? ... சுகுணத்திற் பழகு(மதி)

௧௬௫. உத்தம குணமேயா ... .. பரணம் - தங்கக்
கொத்துநகைகளெல்லாங்... கோதையேதிரணம்(மதி)

௧௬௬. ஆரியக் கூத்தாடி ... ...னாலும் - நல்ல
காரியத் திற்கண்ணை ... வைப்பாய்மேன்மேலும்(மதி)

௧௬௭. புண்ணிய மெவர்க்கு .. மனோக்யம்-உயர்
விண்ணிலுமண்ணிலும் ... வேறுண்டோபாக்யம்(மதி)

௧௬௮. சிஷ்டனைத் துஷ்டரும் ... புகழ்வார் - பெரும்
துஷ்டனைத் துஷ்டருந் ... துதியாம லிகழ்வார்(மதி)

௧௬௯. இவ்வுல கந்தினுங் ... ... கண்யம் - தரும்;
அவ்வுல கந்தைய... ...மடைவிக்கும், புண்யம்(மதி)

௧௭0. அருமையா நான்பெற்ற... ... மாதே!-வாழ்த்து
திருவேத நாயகன்... ... சேவடிப்போதே.

{ மதியிது, மதியிது,பெண்ணே!-புண்ணிய }
{ வதியல்ல வோநல்ல மகராசி? கண்ணே! }

கீர்த்தனைகள்.

பெண்பார்க்கத் தூதனுப்பல்.

உசேனிராகம் - ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நல்லபெண்ணைப்பார் நீ தூதா!
நல்லபெண்ணைப்பார் நீ தூதா!
நல்லபெண்ணைப்பார் நீ.

அநுபல்லவி.

அல்லடாகேளிந்தப் ... பூமியின்மேலே,
ஆயிரங்காலத்துப்... ...பயிராகையாலே
நல்ல

சரணங்கள்.

க. அதிகப்பேச்சுக்காரி ... ...பெரும் வம்பி
ஆயிரமானாலும் ... அவள்வேண்டாந் தம்பி;
நிதநிதமூரெல்லாம்... ... நீட்டுவாள தும்பி;
நிச்சயமவளாகாள்... நீயென்சொல் நம்பி,
நல்ல

உ. எழுத்துவாசகம் ... ... அறியாதவள் மட்டி;
ஏதுமறியாளவள் .. கரண்டுவாள் சட்டி;
கழுத்திலேயவளுக்குத் .. தாலியைக் கட்டிக்
காரியமில்லை; அது ... காசுக்கு நஷ்டி.
நல்ல

ந. அழகுங்குணமுமுள்ளவள் ... நல்ல ஜோடு;
அழகில்லையாயினுங் .. குணத்தையே தேடு;
பழகுநற்குணமில்லா ... ... அழகியின் வீடு;
பாம்பு, புலி, கரடி ... ...வாழ்ந்திடுங் காடு.
நல்ல

ச. வீட்டுவேலைதெரி ... ... யாதவள் வேம்பு;
மினுக்கும் அவளுக்கு மேலெல்லாம் வீம்பு;
கூட்டுநற் குணமில்லாக் ...கொடியவள் பாம்பு;
குலத்தைக்கெடுக்கவந்த கோடாலிக் காம்பு.
நல்ல

ரு. நகைகள் தரித்து, மஞ்சள் ...வாடைகள் பூசி,
நாடெங்குந் தெரியவே... நகைத்துக்கை வீசி,
சொகுசுட னடப்பவ ... ... ளாயிரந்தாசி,
சும்மாவந்தாலுமவள் ... வேண்டாஞ்சீ!சீ!
நல்ல

சா. தேவசா பத்தியில் ... ... லாதவள் கள்ளி;
திருட்டுக்கும் புரட்டுக்கு மவளொரு பள்ளி;
தாவில் புருஷன்குடிக்... கவள்பெருங் கொள்ளி;
சனியனை விலைக்கு ... வாங்காமல்நீதள்ளி;
நல்ல

எ. உடைமைகளுடன்பணங் ...காசின்மே லிச்சை;
உள்ளவள் சண்டைக்குக் கட்டுவாள் கச்சை;
இடைவிடாம லிவளாற் ...கெடுமேஎன்லச்சை;
இவளைக்கொள்ளுவதிலும், எடுக்கலாம்பிச்சை:
நல்ல

அ. சந்ததுங் கணவன்மே ... லொழியாப்பத்தி;
சாந்தம், பொறுமை, ...தயை, தானம், நற்புத்தி,
எந்தவே ளையுமுட ... ...லாத்தும சுத்தி,
இல்லாத வளவன் ... கழுத்துக்குக் கத்தி,
நல்ல

கூ. நல்லவ ளேழை ... யானாலுந் தடாதே;
நானூறுபோனாலும் ... ... நீபின்னிடாதே;
பொல்லா தவள்கையிற் ... காட்டிக் கொடாதே;
புலியைக் கொண்டுவந்தென்னைத் தெருவில்வி
நல்ல [டாதே

௧0. சகலகா ரியங்களுந் ... தெரிந்தவள் சிலாக்கியம்;
தரித்திர தசையிலு..மவள்பெரும் பாக்கியம்;
இகபரமிரண்டுக்கு ... மவளே யோக்கியம்;
என்றுசொன்னான்... வேதநாயகன்வாக்கியம்;
நல்ல

தூதன்பெண்பார்த்துவந்து சொல்லல்.

சௌராஷ்டிரராகம் - அடதாளசாப்பு.

பல்லவி

பஞ்சவர்ணக் கிளிபோ லொருபெண்ணை நான்
பார்த்து வந்தேன், சாமி.

அநுபல்லவி.

கொஞ்சமுஞ் சந்தேகமில்லாமலே, அந்தக்
கோல மயிலைநீர் ... கொள்ளும்; - அநு
கூலம் வந்ததென்று ... துள்ளும்; - நல்ல
காலங், கவலையைத் ... தள்ளும்.
பஞ்சவர்ணக்.

சரணங்கள்,

பூரணசந்திரன்போலு முகத்திக்குப்
பூமியி லுண்டோச .. மானம்;-தெய்வப்
பூவையர்சுந்தரம் வேண்டில், அவளிடம்
போய்வாங்க வேண்டுமே ... தானம் - அந்த
நாரிகண்வாய்செவி மூக்குக்குவமையை
நாட்டுவதுமதி .. ... யீனம்- அவள்
நடையழகுக்குஞ், சடையழகுக்குமே

நானென் சொல்வேனுப ... மானம்?-அந்த
மானின்சொல்லே தேவ ... கானம்- இடை
தானுண்டென்பதனு ... மானம்- நாறு
மீனங்கண்ணெனி லவ ... மானம்.

பஞ்சவர்ணக்.

உ. பாக்கியவதியவள் பக்கத்திருந்தாலும்,
பாவமெல்லாம்பறந் ... தோடும்-அவள்
பால்வடியுமுகம் பார்த்தாலும்போதும், சௌ
பாக்கியம் வந்துவிளை .. ... யாடும் - திரு
வாக்காலவள்"மழைபெய்"யென்றாற்பெய்யுமே;
வர்ணிக்க யாராலே ... கூடும்?-கிட்டி
வந்ததுமக்குத் துராந்த்ரயோகம்;
வருத்தத்தை நீர்தள்ளிப் ... போடும்-இனிக்
கருத்தி லவளையே .. ... நாடும்-மிகு
திருத்தமாகக் கவி .. பாடும்-நல்ல
பொருத்தம்; ஆனந்தக்கூத்... தாடும்.

பஞ்சவர்ணக்.

ங. வெள்ளியுந், தங்கமும்,அள்ளிக்கொடுத்தாலும்
வேறொருவர்முகம் ... பாராள் — நல்ல
மேன்மைத்துரைமக ளானாலும், விட்டு
வேலைக்குப்பின்னிட்டுச் ... சேராள் - நிதந்
தள்ளிநீர்வைதடித் தாலுங், "கைநோகுமே,
சாமி" யென்றுதொழுந் ... ...சீராள்-பெற்ற
தாய்தகப்பனழைத்தாலும், உமைவிட்டுச்
சற்றும் பிரிந்திட ... ... நேராள்-பழு
தற்ற நவமணி ... ... நேராள்-நாளுங்
குற்றமுள்ளோர்சபை ... சேராள்- செய்த
நற்றவத் தாலன்றி... ... வாராள்.

பஞ்சவர்ணக்.

ச. காரியம்பார்ப்பள், கணக்குமெழுதுவள்,
காய், கறி, யாக்கவுங் ... ... கெட்டி-அவள்
கைபட்டால், வேம்புங் கரும்பல்லவோ? ருசி
கண்டு, நீர் மண்டுவீர்.. ... ... சட்டி-அவள்
ஊரிலேமாமியார், நாத்திமார், எல்லாம்
உவந்திடு கற்கண்டுக் ... ... கட்டி-தினம்
ஓயாவிருந்துவந் தாலுஞ், சலியாமல்
உண்ணச்சொல்வாள், அன்னங் ... கொட்டி-அந்த
வண்ணக்குயிலைநீர் ... ... கிட்டி- இரு

கண்ணிற்கண் டாற்படுந் ... திருஷ்டி-துணைப்
பெண்ணைக் கொள்ளவென்ன ... அட்டி?

பஞ்சவர்ணக்.

௫. சிந்தாமல், மங்காமல், வீட்டுப்பொருள்களைச்
சிவன்போற் காக்குநிர் ... ... வாகி-தினம்
செலவைக்குறைத்து, வரும்படியில்மிச்சஞ்
சேர்த்துவைக்கு மதி ... ... யூகி-நிதம்
சுத்தமுறவே, தன் வீட்டையுந், தன்னையும்,
கனசுத்தஞ் செய்நாக ... ... ரீகி-காணும்
கனவில், நனவிலெப்போதுந்தெய்வத்தைக்
கணவனைத் தியானிக்கும்ஸ் ... நேகி-நகை
பணம்விரும் பாதவி ... ... வேகி - சாந்த
குணமுடைய கனதி ... ... யாகி-நல்ல
உணர்வுடைய வுப ... ... யோகி,

பஞ்சவர்ணக்.

௬. ஆபத்துவேளையிலறிவுசொல்மந்திரி;
அரும்பிணிக்கவளேசஞ் ... ... சீவி-துன்பம்
அணுகும்போதாறுதல்; தரித்திரகாலத்தில்
அருநிதியாம் அந்தத் ... ... தேவி-உம்மைப்
பாபத்தில்வீழாமற் போதிக்குஞ்சற்குரு;
பாடவும் வல்லமே ... ...தாவி-தெய்வ
பக்தி, நற்புத்தி, யிரக்கம், பொறுமை,
பரவியசற்குண ... ... வாவி-கொள்ளும்
ஒருவருக்கே யவ ... ... ளாவி-மற்றப்
புருஷருக் கவள்வற்ச ... நாவி-அவள்
பெருமைக்கோர்குறை சொல்வோன்பாவி,

பஞ்சவர்ணக்.

௭. சங்கீதம்பாடியும், இங்கிதம்பேசியுந்,
தாள்பிடித் துந், துயர் ... ... தீர்ப்பாள் நாளும்
தன்வேலைக்காரர் பலரிருந்தாலுந்,
சகலமுந் தன்கண்ணாற் ... ... பார்ப்பாள்-வீட்டில்
அங்குமிருப்பாள், பின்னிங்குமிருப்பாள், உம்
அண்டையிலுங் கட்டிக் ... ... காப்பாள் உமக்
கற்பவருத்த மில்லாமற், கவலைகள்
அத்தனையுந் தலை ... ... யேற்பாள் "திருச்
சித்தமென்ன?,, வென்று ... கேட்பாள்-மொழிப்
புத்தமுதைச் செவி ... ... வார்ப்பாள்-உம்மை
உத்தம மார்க்கத்தில் ... ...சேர்ப்பாள்.

பஞ்சவர்ணக்

௮. நீர்மகிழ்ந்தால், அவள் தான்மகிழ்வாள்; துன்பம்
நீர்கொள்ளில், அவட்கும்வி ... சாரம்-அன்னம்
நீருண்ணில், அவள்பசி தீரும்; இருவர்க்கும
நிச்சய மேக ... ... சரீரம்-இந்த
ஊரில்நீரில்லாதபோ துறங்காள்; அன்னம்
உண்ணாள்; பண்ணு ளலங் ... ... காரம்-நீ
ஊனைக்குருடரா னாலுஞ்செய்வாளுமக்
குரிமையாய் ராஜோப ... ... சாரம் - ஆனால்
பாமாதருட னிசை ... ... சாரம - செயில
வருமவ ளுடையபிஷ ... ... ரம - ஆகு
கொருநாளுமிலேபரி .. .. காரம.

பருச வாணக.

௯. பாவம்நீர்செய்யச்சொன் னாலுஞ்செய்யாள்; வேறே
பண்ணுறுமக கப . ... சாரம-[illegible]யும்
பாலர்க்குநலவழி காட்டித், தினமும
படிப்பிப்பாள வேதாங்க ... சாரம-வங்ப
தாவுமெளியவர்க ளில்லையென்றுமலே,
தாய்போற்செய்வாளுப ... காரம் செலவங்
தாழினும், ஏழைக்குத் தானுண்ணுமன்னத்தைத
தந்து, மெலிவாள ... ... சரீரம்-நம
யந்திர மேநமஸ் ... சாரம - செய்யும்
சுந்தரி சீலமளிஸ் ... ... தாரம-நமக
கந்தமிலா னேநலல . . .. காரம.

பருசவாணக.

௧௦. பாயும்படுக்கையு மாகநோய்கொண்டாலும்
பாத்தா வேலைக்குடபின , வாங்காள-உத்தம்
பக்தமொனறேகோடி லக்ஷமென்றெண்ணிய
பலதுனபம் வந்தாலும, . : ... ஏங்காள்-பெறா
தாயும, பிதாவும, நிகரவே நாயகன்
தாமரைய பாதத்தை ... நீங்காள்-நலல
சத்தியநிரந்தரா; புத்தியின்மந்திரி;
சட்டக் குடித்தனப் ... பாங்காள்-வேலை
முட்ட முடியுமுன் ... தூங்காள-என்றுந்
கெட்டவ ளென்றுபேர் ... தாங்காள்-உமக
கிட்டமுள் ளாள; பரி ... பாங்காள்.

பருசவாணக.

தங்கைளுக்குப் படிப்பிக்கும்படி ஸ்திரீகள் புருஷர்களை வேண்டுதல்.

இராகம் - நாதநாமக்கிரியை; தாளம்-ஆதி

பல்லவி.

வித்தையைப்படிப்பியுங்கள் - தயைசெய்து
வித்தையைப்படிப்பியுங்கள்.

அநுபல்லவி.

உத்தமவான்களே! சத்தியமான்களே!
உங்களுக்குக்கண்களான பெண்களாமெங்களுக்கு
வித்தை.

சரணங்கள்.

௧. திருத்தமாவேலைகளெல்லா ... ... முடிப்போம், வேலை
தீர்ந்தபின்புஸ்தகங்களே ... ... படிப்போம்
வருத்தமுற்றோர்பாடுகண்டால், மனந் ... துடிப்போம்; கீத
வண்ணங்கள்பாடிக்கொண்டுகோல் ... பிடிப்போம்-பாட்,

மாட்டோமோ? ... ... வீணை
மீட்டோமோ? ... ... நயங்
காட்டோமோ? ... ... சுகம்
ஊட்டோமோ? ... ... நல்ல
வித்தை.

௨. வரவுசெலவின்கணக்கெழுதி ... வைப்போம்; பல
வகைவகையுடுப்புகளுமக்குத் ... தைப்போம்;
பரவும்பலதொழிலிற்பண்ண .. வொப்போம்; நல்ல
பக்ஷணங்கறிகளுஞ்செய்யத் ... ... தப்போம்; நாங்கள்

படியோமோ? ... ... இருள்
விடியோமோ? ... ... மருள்
முடியோமோ? ... ... அருள்
பிடியோமோ? ... ... நல்ல
வித்தை.

௩. வாணியும் நீரும் ஒரு ... ...கோத்திரமா? அவள்
வரப்பிரசாதம் உமக்கு... ... மாத்திரமா?
வீணிலவட் டெங்கள்மேல ... சூத்திரமா?-நாங்கள்
மெய்ஞ்ஞான மார்க்கத்துக்கு... பாத்திரமா;-உம்மை

வெல்லோமோ? ... ...கல்வி
கல்லோமோ? ... ... கவி
சொல்லோமோ? ... ... புத்தி
இல்லோமோ? ... ... நல்ல

வித்தை.

௪. கொஞ்சம் நீர் கோபஞ் செய்யில், அஞ்சிடுவோம்; எங்கள்
குற்றம்பொறுக்கச்சொல்லிக் கெஞ்சிடுவோம்;
தஞ்சமதாக உமை ... ... நம்பிடுவோம்:உம்மேல்
சாகித்தியஞ்செய்து தினம் ... கும்பிடுவோம்நாங்கள்

தாழ்ந்தோமே? ... ...? துயர்
ஆழ்ந்தோமே? ... உம்மைச்
சூழ்ந்தோமே? ... ... காவில
வீழ்ந்தோமே? ... ... நல்ல

வித்தை.

௫. அடித்தாலு மிகழ்ந்தாலுங் கதி ... நீரோ-உம்மை
அன்றி எங்களுக்கினித்துணை... ...யாரோ?
படித்தாற்பிழைத்துப்போவோம்பெரி... யோரோ;இந்தப்
பஞ்சைகள் முகம் பாருந்துரை ... மாரோ;உங்கள்

பதம் பூண்டோம்; ... ... அபி
மதம் நீண்டோம்; ... ... உங்கள்
இதந் தாண்டோம்; ... ... அசங்
கதம் வேண்டோம்; ... ... நல்ல

வித்தை.

௬. படியாத ஆண்களுடனே ... ... நேசம்-சற்றும்
பண்ணீர் சம்மதியீரல்ல... ... லேசம்
மடமுற்று மெங்களுடன் சக ... .. வாசம்-செய்ய
மட்டு முமக் கில்லையோ சங் ... ... கோசம்?இது

மதிமோசம் ... ... வரும்
அதிஹாசம் ... ...மனம
பதிபாசம் ... ...அற
இதிகாசம்... ... உடன்

வித்தை

௭. வித்தையில்லாப் புருஷன்செய்கையைப் ... பாரும்-அந்த
விதமல்லவோபடியா மட ... ... வாரும்
உத்தமியையே விரும்புவீர ... ... நீரும்-கல்வி
உணராவிட டாற்குணமெப்படிச் ... ...சேரும்? இதை
ஓரீரோ? ... ... முகம்
பாரீரோ?... ... ... துயர்
தீரீரோ? ... ...தயை
கூரீரோ? ... ... நல்ல
வித்தை

௮. படித்தால் மிருகம்போலநாள் .. கழியபோமோ?-என்றும்
பரபுருஷர் முகத்தில ... ... விழியபோமோ?
அடித்தாலுமுகயகோணிச ... சுழியபோமோ?-கல்லர்
ஆனவர் கணவரானாலும ... ... பழிப்போமோ?-பல
தீணி வேண்டோம; ... ... நலல
துணி வேண்டோம: ... ... நவ
மணி வேண்டோம்: ... ... காமப்
பிணி வேணடோம ... ... நலல
வித்தை

௯. உத்தியோகம் தந்தாலு ... மொருகைபார்ப்போம்- தினம்
உதவி செய்துஙகள ... தொழிலகளைத தீாபபோம
பத்தியாய்க்குடித்தனந் தலை ... ... யேறபோம்-கல்வி
பாலாகருப போதித்து நல வழி... சேர்பபோம்-எங்கள்
பதினீரே; ... ... சாவ
நிதிநீரே: ... ... தினம
கதிநீரே; ... ... கன
மதிநீரே; ... ... நலல
வித்தை

௰. இரவில் நீர்தூங்கின பின்நாம் ... ...படுப்போம்; நீங்கள்.
எழுமுன்எழுந்துவேலைகளைத் ... தொடுபபோம்;
தருமவதிகளென்று பெய ... ரெடுப்போம்;நாங்கள்
சந்ததம் வேதநாயகனை ... அடுபபோம்; மிகுத
தழையோமோ? ... ... கல்வி
குழையோமோ? ... உமை
அழையோமோ? ... ..., ஜீவன்
பிழையோமோ? ... ... நலல

வித்தையைப்படிப்பியுங்கள்: தயைசெய்து
வித்தையைபபடிப்பியுங்கள்.

இராகம்-மோகனம்-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

கேளும், புமான்களே! கிருபைவைத்
தாளும் ஸ்ரீமான்களே!

அநுபல்லவி.

நாளுஞ் சுதி யில்லா எங்கள்மேல் ... வர்மமோ?
தாளுற்ற தூசிபோல் தள்ளுதல் ... தர்மமோ?
கேளும்

சரணங்கள்.

க. காலைக்குமாலைக்கு மூலைக்குள் எங்களை
ஆலைக்கரும்புபோல் ... ... தேய்த்தீர், பாக
சாலைக்கு மன்மத லீலைக்கு மேவின
வேலைக்கும் எங்களை ... ...மாய்த்தீர்;
மூலைக்கல்வி நாங்கள் வாசித்தா லா ... ...பத்தோ?
மூடப் பெண் கொள்வீர் மக்கட் பெரும் . பித்தோ?
ஓலைக் கிரந்தங்க ளேடுகள் பாட்டன் ... சொத்தோ?
உமக்கென்ன காணுந் தலைமேற் றலை ... பத்தோ?
கேளும்

உ. ஆதியிற் பெண்ணாலே மேதினியோர்களுண்
டானவகை ... ... மறந்தீரோ? பெண்
சாதி புருஷனிற் பாதியென்ற மனு
நீதியைப் புறந்துறந் ... ... தீரோ?
பாதி யுடலைப் பறக்க ... ...விடலாமோ?
பாவ புண்ணியந் தெரியாமற் ... கெடலாமோ?
நீதி யில்லா தெம்மை நிந்தித் ... திடலாமோ?
நிந்தித்தும் பின் னெங்களை நீர் ... தொடலாமோ?
கேளும்

ங. நாரியரை ஒரு காரியமில்லா
நடைப்பிணமென் றெண்ணி ... னீரோ; தேவர்
ஊரிற் பெண்கள் கொண்ட சீரினை யாகிலும்
உற்றுப்பாருமையர் ... ... மாரே!
பாரி தனை நாவில் வைத்தான் பிதா ... ...மகன்;
பாகஞ் சிரம் வைத்ததாற் சிவன்மா ... சுகன்;
மார்பில் வைத்தான் ஹரி பெண்திருடன் ... குகன்;
மங்கை தேடிச் சந்தி வந்தான் கரி... ... முகன்;
கேளும்

௪. உங்கட் குதவியா யெங்களைத் தேவனுண
டாக்கியதையறி ... ... யீரோ? செல்வ
மங்கையுடன் கல்வி நங்கை முதலானோர்
மாதரொன்று கூறி ... ... யீரோ?

எங்களை யல்லாமல் நீங்கள் ... ... உதித்தீரோ?
ஏறி யாகாயத் திருந்து ... ... குதித்தீரோ?
அங்கப் பாலுண்ணாமல் தேகம் ... உதித்தீரோ?
அடிமை யென்றெங்கள் தலையில ... விதித்தீரோ?

கேளும

௫. போதகயூரோப்பு மாதர்களைக் கண்டு
பொங்கிப் பொறாமைகொண் ... ... டோமே; என்றும்
பேதமில்லா இந்தியா தனில் நாங்கள்
பிறந் தென்னலாயங் ... ... கண்டோமே;

நாதக் கல்விக்கு நகைளந்த ... ... மூலையே;
நாங்கள் விரும்போம் நவரத்ன ... மாலையே;
வேதநாயகன் செய் பெண்மதி ... ... மாலையே;
வேண்டினோம் தாரும்; விடோம் உங்கள் ... காலையே;

கேளும், புமான்களே! கிருபைவைத
தாரும் சிமான்களே!

பெண் கல்வி.

இந்தத் தேசத்துப் பெண்கள் கல்வி யில்லாமையினால் அஞ்ஞான இருளில் ஆழ்ந்திருக்கிறார்களென்பது யாவர்க்குந் தெரிந்த விஷயமா யிருக்கின்றது. பெண்களுக்குக்கல்வி ஆவசியகமென்பதைச் சிலர் ஒப்புக்கொண்டாலும், அநேகர் பெண்கள் படித்து, என்ன உத்தியோகஞ் செய்யப்போகிறார்களென்றும், அவர்கள் படித்தால், புருஷருக்கடங்கி நடவாமல வித்தியா கர்வத்தினால் கெட்டுப் போவார்களென்றும், துராக்ஷேபஞ் செய்கிறார்கள். தெய்வபக்தியும் விவேகமும் நற்குணங்களும் உண்டாவதற்காகக் கல்விகற்பதே யல்லாது, உத்தியோகமே செய்வதற்காகவா? அல்லவே. நெல்லுக்கிறைக்கிற தண்ணீர், புல்முதலிய பூண்டுகளுக்கும் உபயோக மாவதுபோலவும், பானத்திற்காக வெட்டுகிற குளம், ஸ்நானமுதலியவற்றிற்கும் உதவுகிறது போலவும், பழத்துக்காக வைக்கும் விருக்ஷம் நிழல்முதலியவற்றிற்கும் உபயுக்த மாவதுபோலவும், புத்தியின் அபிவிர்த்திக்காகப் படிக்கப்படுங்கல்வி, உத்தியோக முதலியவற்றிற்கும் சாதனமாகிறதேதவிர, படிப்பதற்கு உத்தியோகமட்டுங் காரணமென்று சொல்வது, குல்லாவுக்காகத் தலையேயல்லாமல், தலைக்காகக்குல்லா அல்லவென்று சொல்வதற்குச் சமானமா யிருக்கின்றது.

சரீரத்துக்கு ஆகாரம் எப்படியோ அப்படியே கல்வியானது புத்திக்கு மிகவும் ஆவசியகமாக இருக்கின்றது. நாளுக்குநாள் வளர்கின்ற சரீரத்தைச் சுவாமி நமக்குக் கொடுத்திருந்தாலும், அதற்குத்தகுந்த ஆகாரங்களைக்கொடுத்துச் சௌகரியத்துக் கடுத்த காரியங்களை யெல்லாம் நாமே தேடிக்கொள்ளாவிட்டால், சரீரம் வளரமாட்டாதே? அப்படியே கடவுள் நம்மை ஞானத்மாவாகச் சிருஷ்டித்திருந்தாலும், நம்முடைய சுபாவஞானம் எவ்வளவும் போதாம லிருப்பதால், கல்வியென்கிற ஆகாரத்தைக் கொடுத்துப் புத்தியை அபிவிர்த்தி செய்யவேண்டியது நம்முடைய கடமையா யிருக்கிறது.

“செவிக்குண வில்லாத போழ்து சிறிது
வயிற்றுக்கு மீயப் படும்.”

என்று திருவள்ளுவ நாயனாருஞ் சொல்லியிருக்கிறார்.

நம்முடைய மனம் எப்படிப்பட்டதென்றால், ஒருக்ஷணப்பொழுதாயினும் சும்மா இராமல் பூமண்டலம், ஆகாச மண்டலம் மு

முழுதும் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. நாம் சும்மா இருந்தாலும், வேலைசெய்தாலும், படுத்திருந்தாலும், நித்திரைசெய்தாலும், தன்னுடைய சஞ்சாரத்துக்கு எப்போதும் ஓய்வில்லை, தனக்குக் களைப்புமில்லை, இளைப்புமில்லை, என்னும் இத்தன்மையது. இப்படிப்பட்ட மனத்துக்குக் கல்வியென்கிற துணைவனில்லாவிட்டால், கடிவாளமில்லாத குதிரைபோலவும் கண்டபடி திரியுங் குரங்குபோலவும், கரைகடந்த வெள்ளம்போலவும், கட்டுக்கடங்காக் காளைபோலவும், அது தேசமெல்லாந்திரிந்து நம்மைத் துர்க்குணமாகிய காட்டிலும், மேட்டிலும், கல்லிலும், முள்ளிலும், இழுத்து, முடிவில் நரகமென்கிற பாதாளத்தில், தள்ளிவிடுமென்பதற்கு எவ்வளவும் சந்தேகமில்லை. இந்தக் காரணத்தைப்பற்றியே ஆண் பிள்ளைகள் உத்தியோகஞ் செய்யவிரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும், அவர்களுக்குப் படிப்பிப்பது வழக்கமாயிருக்கின்றது.

பெண்களுடைய மனமும், புருஷர்களுடைய சித்தமும், ஒரேதன்மையாயிருப்பதால், பெண்களுக்குமட்டும் கல்வியைப் போதியாவிட்டால், அவர்களுடைய சித்தம் எப்படிநன்மார்க்கத்திலே நிலைகொள்ளும்? "காசுக்கொரு குதிரையும்வேண்டும், காற்றைப்போலப் பறக்கவும்வேண்டும்," என்பதுபோலவும், "புல்லுண்ணாத பசுவும்வேண்டும், பூரணமாகக் கறக்கவும் வேண்டும்." என்பதுபோலவும், ஸ்திரீகள் படிக்காதவர்களாயிருக்கவும் வேண்டும், உத்தமிகளாய் நடக்கவும்வேண்டும் என்றால், எப்படி நம்முடைய மனோரதம் நிறைவேறும்? மாவுக்கும் ஆசை, பணியாரத்துக்கும் ஆசையா?

"விலங்கொடு மக்களனையர், இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்,"

மனிதர்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் எவ்வளவு பேதமோ, அவ்வளவுபேதமுண்டு கற்றவர்க்குங்கல்லாதவர்க்கும், என்று திருவள்ளுவநாயனார் சொல்வதுபோல், ஆண்பிள்ளைகளுக்குள் படித்தவனுக்கும் படியாதவனுக்கும் உள்ளபேதத்தை நாம் நாடோறும் காண்கிறோம். படித்தவன் கூடியவரையில் தன்னுடையபடிப்புக்குத்தகுந்த புத்தியும், நல்லொழுக்கமும், யாதொருமானமுள்ள ஜீவனஞ் செய்யத்தகுந்த திறமையும், உள்ளவனாயிருக்கிறான். படியாதவனோ என்றால், பரமசண்டனாய் மாடுமேய்க்கவும், விறகு [illegible], மண், கல்முதலியவைகளை வெட்டிச் சுமக்கவும், மற்றும்பல கஷ்டமானவேலைகள் செய்யவுமே உபயோகப்படுகிறான். மேலும் அவன் திருட்டு, கன்னம், பெருங்கொள்ளை, முதலான குற்றங்களைச் செய

இவர்களெல்லாம் படியாதவர்களே அன்றி, படித்தவர்கள் அந்தக் குற்றங்களில் ஏதேனுமொன்றைச்செய்வது மிகவும் அரிது. ஆடவர்களுக்குள் கற்றவனுக்கும் கல்லாதவனுக்கும் ஏணிவைத்துப்பார்க்கும்படியான இவ்வளவு பாரதூர வித்தியாச மிருக்கும்போது, பெண்களுக்கு மட்டும்படியாமலே சகலசுகுணங்களும் உண்டாகுமென்று நினைப்பது வீணே. படியாத ஸ்திரீகள் ஏதோ கடவுளுடைய கிருபையால இவ்வளவாவது நல்லவர்களாயிருப்பதற்கு நாம் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதைவிட்டு, அவர்களில் சிலர் துர்க்குண முள்ளவர்களாயிருப்பதற்கு ஆச்சரியப்பட இடமேயில்லை. கல்லாத ஸ்திரீகள் விவேகிகளாயிருப்பது எவ்வளவு ஆச்சரியமென்றால், முடவர்கள் ஆடவும், குருடர்கள் அந்த ஆட்டத்தைப்பார்த்துச் சந்தோஷிக்கவும், ஊமைகள் பாடவும், செவிடர்கள் அந்தப் பாட்டைக்கேட்டு மகிழவுங்கண்டால் எவ்வளவு அதிசயமோ, அவ்வளவு அதிசயந்தான்.

பெண்கள் கல்வி கற்றினால், அவர்களுக்குப் பதிவிரதா தர்மம் முதலிய சுகுணங்கள் அதிகரித்து, புருஷன்மேல உண்மையான பக்தியும் விசுவாசமும், உண்டாகுமேதவிர, அவர்கள ஒருநாளும் புருஷத்துரோகிகளாக மாட்டார்கள். நாம் இப்படிச் சொல்வது உண்மையென்பதற்கு எல்லாககல்வியும உணர்ந்து, புருஷர்கள்மேல் மாறாதநேசமும அன்புமுள்ள ஐரோப்பிய ஸ்திரீகள் சாக்ஷிகளா யிருக்கிறார்கள். புருஷர்களில் சிலருககே கல்விகற்றும் நற்குணமுண்டாகாம லிருபபதுபோல, ஸ்திரீகளிலும் சிலர் வித்தையை அப்பியசித்தும பிரயோஜன மடையாமற் போனாலும போகலாம. அந்தக் காரணத்தைககொண்டு ஸ்திரீகளுக்குப் படிப்பிக்கக்கூடாதென்று சொலவது முற்றும பொருத்தமில்லாததாயிருக்கிறது.

ஒருவன் தன்பெண்சாதிக்குக கண்ணிருந்தால் அந்நிய புருஷர்களைப் பார்ப்பாளென்று கண்ணில்லாத குருடியைக்கலியாணஞ் செய்துகொள்ளச் சம்மதிப்பானா? சில சமயங்களில் பிள்ளைக்குத் தாய்பால் கொடுக்கும்போது பால் புரையேறிப் பிள்ளை இறந்துபோவதினால் பிள்ளைகளுக்குப் பாலகொடுக்கக் கூடாதென்று சொல்லலாமா? சகல பிராணிகளுக்கும் ஜீவாதாரமாயிருக்கிற மழை, வெயில், காற்று முதலியவைகள் சிலசமயங்களில்சிலருக்குச்சேதமுண்டுபண்ணுவதினால்,மழை,வெயில், காற்று,முதலியவைகள் வேண்டாமென்று ஆணையிட்டு மறிக்கலாமா? அப்படியே வித்தியாப்பியாசத்தினால் ஆயிரத்திலொரு ஸ்திரீ அகங்காரங் கொண்டு கெட்டுப்போனாலும், அதனால் மற்ற ஸ்திரீகளையும் படிக்கக்கூடாதென்று விலக்குவது யுக்தமல்ல. மத்தியானகால வெயில் ம

ஞ்சள் நிறமாகத் தோன்றுவது, காமாலைக்கண்ணின் குற்றமேயல்லாது, வெயிலின் நிறம் அல்ல. சர்க்கரை கசப்பது வாய்க்குற்றமே அல்லாது, சர்க்கரையின் குற்றமல்லவே. குறணி மையிட்டாலும் குருட்டுக்கண் நல்ல கண்ணாகாததுபோல, சிலபடித்தும் திருந்தாமலிருப்பது சுபாவ துர்க்குணமே தவிர, கல்வியால் வந்த குற்றமென்று சொல்வது அசங்கதம்.

“ பொருந்துநற்கலை தெரிபூவைகற்பது
திருந்திடேயிருமலாற் றேய்ந்துபோமெனல்
வருந்திடாதுயிர்தரு மருந்தைமானுடர்
அருந்திடிற்சாவென் றறைதலொக்குமே ”

நல்ல கல்வியை உணருகிற ஸ்திரீயினுடைய கற்பானது திருந்திவளருமல்லாது, கெட்டுப்போமென்று சொல்வது சாகும்உயிரை நீடிக்கச்செய்யும் தேவாமிர்தத்தை மனிதர்கள் புசித்தால், இறந்துபோவார்களென்று சொல்வதற்குச் சமானமென்று நீதிநூல் மாதரைப்புகழ்ப்பித்தலென்னும் அதிகாரத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

சர்வலோக கர்த்தாவும், சர்வஜீவ தயாபரரும், சர்வாந்தரியாமியும், சர்வவியாபியும், சர்வவல்லபியும், அகிலாண்டகோடிப் பிரம்மாண்ட நாயகரும், ஆதியந்த மில்லாதவரும், மனோவாக்குக் கெட்டாதவரும், பஞ்சேந்திரியங்கட்கு அதீதரும், தேவாதிதேவரும், கோடிசூரியப் பிரகாசரும், பூதங்களுக்குக் காரணபூதரும், சூரியனுக்குச் சூரியனும், உடலுக்கு உடலும், உயிர்க்குயிருமாய், இந்த உலகத்தைப்போல அநந்தகோடி உலகங்களையும், அநந்தகோடி சந்திரசூரிய நக்ஷத்திரங்களையும் உண்டுபண்ணி, அவைகளை ஆதாரமின்றி அந்தரத்தில் நிறுத்திக் காப்பவரும், கற்பகோடி காலங்களை நிமிஷமாகக் கழிக்கிறவரும், நித்திய நிர்மல நிர்விகார நிரந்தர நிஷ்பிரபஞ்சப்பொருளும் ஆகிய பகவானைக் கல்வி அறிவினால் அறியலாமே அல்லாமல் வேறொன்றினாலும் அறியக்கூடாதே.

நம்மை ஞானாத்மாவாகப் படைத்து, நமக்காக அஸ்திபாரம் தூண் சுவர் முதலியவைகளில்லாமலே பூமியாகிய பெரிய அரமனையைக்கட்டி, ஆகாசமண்டபம் வளைத்து, நக்ஷத்திரங்களாகிய முத்துமேற்கட்டிதூக்கி, செப்பும் நெய்யும் திரியும் தூண்டுகோலுமில்லாத சந்திரசூரியர் முதலிய தீபங்களையேற்றி, புல் பூண்டு முதலிய பச்சை ரத்னகம்பளங்களைக் கீழேவிரித்து, ஸ்வர்ணகோடிகளாலும் நவரத்னங்களாலும் நானாவித விநோத விசித்திரமாகச் சித்திரமண்டபத்தை அலங்கரித்து, மதுரமான கனிவர்க்கங்க

ளும், பரிமள புஷ்பங்களும் நிறைந்த சோலைகளையும், சிங்காரத் தோட்டங்களையும், மலைகளாகிய உன்னத சிங்காசனங்களையும், நதி ஏரி, குளமுதலிய நீராடுந் துறைகளையும், தாமரை முதலிய தடாகங்களையும், ஆனை, குதிரை, ரிஷபம், முதலிய வாகனங்களையுங் கொடுத்து, சமுத்திரங்களும் மேகங்களுமாகிய மேளவாத்தியக் காரர்களையும், அன்னம், மயில், முதலிய நாடகசாலைப் பெண்களையும், குயில்முதலிய பக்ஷிகளாகிய சங்கீதவித்வான்களையும், மேகங்களால் நீரிறைக்கிற ஆகாசப்பெண்ணையும், வாயுவாகிய ஆலவட்டக்காரனையும், அக்கினியாகிய சமையற்காரனையும், சம்பளமில்லாத ஊழியக்காரர்களாக நியமித்து, இன்னும் எண்ணிமுடியாத நன்மைகளையும், சுகபோக போக்கியங்களையும், நமக்குத் தந்தருளிய பரமதயாளமூர்த்தியைக் கற்றறிந்த ஞானிகள் உணர்வார்களேயன்றி, கற்றறியாத மூடஜனங்கள் எப்படி உணர்வார்கள்?

பூகோளம், அண்டசாஸ்திரம் முதலிய நூல்களைப் படியாவிட்டால், கடவுளுடைய பெருமையும், சாமர்த்தியமும், மகிமைப் பிரதாபமும், ஸ்திரீகளுக்கு எப்படி விளங்கும்? சுவாமியினுடைய மகிமையை அறியாத ஸ்திரீகளுக்கு அவர்மேல் எப்படி பக்தியுண்டாகும்? அக்ஷரரூபமாயிருக்கிற வேதவிதிகளையும், நீதி சாஸ்திரங்களையும், படித்தறியாத பெண்கள் எப்படி நல்வழியில் நடக்கக்கூடும்? கோவிலிலேதான் தெய்வமுண்டென்றும், கோவிலிலிருக்கிற விக்கிரகங்களைத் தவிர, வேறே தெய்வமில்லையென்றும், நினைக்கிற பாமரஸ்திரீகள் மேற்படி விக்கிரகங்களில்லாத வீடுகளிற் பாவங்களைச் செய்ய அஞ்சுவார்களா?

ஸ்திரீகள் படியாவிட்டால், யானையையும் மலையையும்பார்த்த குருடர் கதையாகவல்லவோ முடியும்! அக்கதைகள் வருமாறு:—சில குருடர்கள் யானையை அறிந்துகொள்ள ஆசைகொண்டு, யானைக்காரனுடைய அநுமதியால் யானையைக் கைகளாலே தடவிப்பார்த்தார்களாம். வாலைத் தடவி அறிந்தவன், யானை விளக்குமாறுபோலிருக்கிறதென்றும், காலைத்தடவி அறிந்தவன், யானை உரல்போலிருக்கிறதென்றும், காதைத்தடவி அறிந்தவன், யானை முறம்போலிருக்கிறதென்றும், துதிக்கையைத்தடவி அறிந்தவன், யானை உலக்கைபோலிருக்கிறதென்றும், தங்களில் தர்க்கித்துக்கொண்டார்களாம். ஒரு குருடன் மலையைப்பார்க்க விரும்பிக்கொண்டு மலைக்குப்போகிறவர்களைத் தொடர்ந்துபோய், தன்கையெட்டினவரையில் மலையைத் தடவிப்பார்த்து, தன்கையெட்டின உயரந்தான் மலையென்று சாதித்தானாம். அப்படியே கல்லாதபெண்களுக்கு ஈசுரநிச்சயமும் பிரமஞானமும் உண்டாவது அசாத்தியமல்லவா?

கடவுளினுடைய திவ்விய ஸ்வரூபத்தைக் குறித்தும் வேதாந்த விஷயங்களைக் குறித்தும் கல்லாதபெண்களுக்கு எவ்வளவுதான் போதித்தாலும் செவிடன் காதில சங்கை ஊதினதுபோலவும், குருடனுக்கு முன்பந்தத்தைப பிடித்ததுபோலவும், கல்லில மழைபெய்ததுபோலவும், காட்டுக்கெறித்த நிலவுபோலவும், அப்போதனைவியர்த்தமாய்ப்போவதேயொழிய, உபயோகமாகாது.

குருமார் முதலானோர் சொல்லுகிற சாதாரணமான பிரசங்கங்களுக்குக் கூடக்கல்லாத ஸ்திரீகள் அர்த்தங்கண்டு பிடிப்பது வருத்தமாயிருக்கிறது. அவர்கள் செய்கிற அர்த்தமெல்லாம் அநர்த்தமே. அவர்களுக்குப் பெரியவர்கள் சொல்லும் ஞானப்பொருளோ தாலாட்டாக முடிகிறது. எப்படியென்றால் குருமார் முதலானோர் பிரசங்கம் ஆரம்பித்தவுடனே கல்லாத ஸ்திரீகள் அப்பிரசங்கத்தின் பொருளை அறிந்துகொள்ளக் கூடாமையால், மனஞ்சோம்பித் தூங்கிவிழ ஆரம்பிக்கிறார்கள். தாலாட்டுமுடிந்தவுடனே பிள்ளைகள் விழித்துக் கொள்வதுபோல, பிரசங்கம் முடிந்தவுடனே ஸ்திரீகளுடைய நித்திரையும் முடிந்து விழித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். கல்லாதஸ்திரீகள் கல்வியின் பிரயோஜனமொன்றைத்தானே, கேள்வியின் பிரயோஜனத்தையுமிழந்து, இரண்டுங்கெட்டவர்களாய்ப்போகிறார்கள். புருஷர்களே ஸ்திரீகள் இப்படிப்பட்ட ஸ்திதியிலிருப்பதுதானா உங்களுக்குச் சந்தோஷம்?

கல்விக்குத்தெய்வமாகிய சரஸ்வதியே பெண்ணென்று சொல்லுகிற இந்தத் தேசத்தார்கள் பெண்ரூபமாயிருக்கிற கல்வியைப் பெண்கள் படிக்கக் கூடாதென்று சொல்வது பூர்வோத்தர விரோதமாயிருக்கிறதே. புருஷர்களுடைய நாவுகளிலே வசிக்கிறதென்றும், தன்னைப்போன்ற ஸ்திரீகளுடைய நாவுகளில் பிரவேசிக்கிறதில்லையென்றும், சரஸ்வதி பிரதிக்ஞை செய்யாமலிருக்க, பெண்கள் கல்விபடித்தால் தோஷமென்ன?

உலகத்திலிருந்த பலகல்விமான்கள் பலபலகாலங்களில் பலவிஷயங்களைப்பற்றி அவர்களுடைய ஆயுசெல்லாம் செலவழித்துக் கிரந்தரூபமாகச் செய்திருக்கிற விஷயங்களே கல்வியென்று சொல்லப்படுகின்றன. அந்தப் புஸ்தகங்களைப் படிக்கிறவர்கள் அத்தனை வித்வான்களுடைய புத்தியையும் ஞானத்தையும் சுலபமாகக் கிரகித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பரமப்பிரயோஜனத்தைப் புருஷர்கள் மட்டும் அடைவதுதான் நியாயமோ? பெண்களையும் அடையச்செய்வது நியாயமல்லவோ? இதென்ன அநியாயம்?

பெண்கள் படிப்பது பூர்வீகசம்பிரதாய மல்லவென்பதாகச் சிலர் துர்வாதஞ் செய்கிறார்கள். பாட்டனுந் தகப்பனும் படியாத மூடர்களாயிருந்தால், பிள்ளையும் மூடனாயிருக்கவேண்டுமா? தகப்பன்உத்தியோகஞ்செய்யாமலிருந்தால்,பிள்ளையும்உத்தியோகஞ் செய்யக்கூடாதா? பிராமணர்கள் வேதம் ஓதுதலையன்றி மற்றொருதொழிலுஞ் செய்யக்கூடாதென்றும், அப்படியே மற்றவர்ணத்தார்களும் தங்கள் தங்களுக்குரிய தொழில்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும், மனுநீதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்க, இப்போது பிராமணர்கள் வேதத்தை உபேக்ஷையாகவிட்டு விட்டு, மற்ற வர்ணத்தார்களுடைய தொழில்களை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு செய்யவில்லையா? வேதபாராயணத்துக்குப் பிரதியாகச் சட்டபாராயணமும், வைதிக ஜீவனத்துக்குப் பதிலாக லௌகிக ஜீவனங்களுஞ்செய்கிறார்களே. கலப்பை ஆயுதத்தைக்கொண்டு பூமியை உழுது கிருஷித்தொழில் செய்யவேண்டிய சூத்திரர் இறகென்கிற ஆயுதத்தைக்கொண்டு கடிதமாகிய பூமியை உழுது ஜீவனஞ் செய்யவில்லையா?

இங்கிலீஷ்க்காரருடையதர்மராஜரீகத்தில் நம்முடைய பூர்வீகவழக்கங்களெல்லாம் விட்டு, நாள்தோறும் சீர்திருத்தத்தையும் நாகரீகத்தையும் அடைகிற நாம் ஸ்திரீகளுடைய பாவத்தைக் கட்டிக்கொள்வதற்காக மட்டும் அவர்கள் விஷயத்தில் பூர்வீகவழக்கத்தை அநுசரித்து அவர்களை அஞ்ஞானக் கடலில் அமிழ்த்துவது நீதியா?

பெண்கள்படிப்பது புராதன வழக்கமல்ல வென்று சொல்வது அபத்தமேதவிர யதார்த்தமல்ல. திருவள்ளுவருடைய சகோதரிகளாகிய ஔவை, உப்பை, உறுவை, வள்ளியம்மை, முதலானவர்கள் கல்விகற்று அநேகபிரபந்தங்களைச் செய்யவில்லையா? சைவர்களுடைய பெரியபுராணத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட நாயன்மார்களில் ஒருவராகிய காரைக்காலம்மையும், வைஷ்ணவர்களுடைய குருபரம்பரா பிரபாவத்தில் கூறப்பட்ட ஆழ்வார்களில் ஒருவராகிய சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரும் பெண்களாயிருந்துங் கல்விகற்று அநேகம் ஸ்தோத்திரப் பாடல்களைச் செய்யவில்லையா? அன்றியும் சீதை, திரௌபதி, சந்திரமதி, தமயந்தி, சகுந்தலை முதலானவர்களும், மற்றுஞ்சில ரிஷிபத்நிகளும், பாண்டியன் மனைவியும், கம்பர் வீட்டு வெள்ளாட்டியும், படித்தவர்களென்பது விசதமாகத் தோன்றுகிறதே. இம்மட்டோ? தற்காலத்திலும் தஞ்சாவூர் முதலான நகரங்களில் வசிக்கிற ராஜஸ்திரீகளும் படித்தவர்களென்பது ஜகப் பிரசித்தமல்லவா?

நாலடியார், காரிகை முதலிய நூல்கள் மகடூஉ முன்னிலை யாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன ஆதலாலும், திருக்குறள், நாலடியார், காசிகாண்டம், முதலிய நூல்களில் பெண்களுக் கிருக்கவேண்டிய கற்பு லக்ஷணம், முதலிய குணங்கள் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன ஆதலாலும், புருஷர்களைப்போலப் பெண்களும படிப்பதற்காக வே அந்தநூல்கள் செய்யப்பட்டன வென்பது திருஷ்டமாயிருக்கிறது. பெண்கள் படிக்கக் கூடாதென்பது மேற்படி கிரந்தகர்த்தர்களுடைய சித்தாந்த மாயிருந்தால், அவர்கள பெண் முன்னிலையாகப் பாடவும், கற்பு லக்ஷணங்களைப் பேசவும, நிமித்தமில்லையே. ஆகையால் நம்முடைய கக்ஷியை ஸ்தாபிப்பதற்கு மேற்சொன்ன கிரந்தங்களே பிரத்தியக்ஷமான லிகிதபூர்வ சாக்ஷியங்களா யிருக்கின்றன.

ஸ்ரீமத்கம்பராமாயண பாலகாண்டத்தில், நாட்டுப்படலத்தில்,

“பெருந்தடங்கட் பிறைநுதலார்க் கெலாம்
பொருந்து செல்வமுங் கல்வியும் பூத்தலால்,
வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும வைகலும
விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே.”

என்று சொலலி யிருக்கிற விருத்தத்தைக் கொண்டு, கோசல நாட்டு ஸ்திரீகள் படித்தவர்களென்பது விளங்குகிறது. சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகத்தில்,

“வண்டுமொய்த்தரற்றும்பைந்தார் வாமனாற்வழிபடத்தகு நன்னூல்
உண்டிவைத்தனைய நீபுறுணா வியாதொன்றை யாதி
விண்டு கண்ணருவி சோர விம்முயிர்த்தினையை யாதல்
ஒண்டொடி தகுவதன்றென் றொழிக நின்கவலையென்றான்”

என்ற செய்யுளால், சச்சந்தன்மனைவியும், ஜீவகன் தாயுமாகிய விஜயை யென்பவள படித்தவளென்று தோன்றுகிறது. மேலும், நாலடியாரில்,

“ குஞ்சியழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்ச ளழகு மழகல்ல - நெஞ்சத்து
நல்லம யாமென்னு நடுவு நிலைமையால்
கல்வி யழகே யழகு.”

என்று சொல்லி யிருப்பதால், மயிரழகும், வஸ்திர அழகும், மஞ்சளழகும், அழகல்ல, கல்வியழகே அழகு என்பது தெளிவாய்த் தோன்றுகின்றது. குஞ்சியென்பது ஆண்மயிராதலால், மயிரழகை வேண்டுமானல் புருஷர்க ளெடுத்துக் கொள்ளட்

டும். சேலைகட்டுவதும், மஞ்சள் பூசுவதும்; பெண்களுக்குரிய அழகாதலால், அந்த அழகு தங்களுக்குரியதென்று புருஷர்கள் சொல்லத் துணியார்களென்று நம்புகிறோம். ஆகையால், பெண்கள் படிக்கவேண்டுமென்பது மேற்படி நூலாசிரியருடைய கருத்தென்று பட்டப்பகலைப்போல வெளியாகிறது.

பெண்களுக்குக் கற்பிக்கக்கூடாதென்று ஒரு நூலிலும் விலக்கப்படவில்லை. கணக்கும், எழுத்தும் கண்ணுக்குச் சமானமென்று ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொதுவாகப் பலவித்வான்கள் பாடியிருக்கிறார்கள் அப்படியே,

“ எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனத்தகும்,” என்று ஔவையும்.

“எண்ணென்ப, வேனையெழுத்தென்ப, விவ்விரண்டும்
கண்ணென்பவாழு முயிர்க்கு.”

என்று திருவள்ளுவநாயனாரும், சொல்லி யிருக்கிறார்களே. பின்னும்,

“கண்ணுடைய ரென்பவர்கற்றோர்; முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர்கல்லா தவர்.”

என்ற குறளில் கற்றவர்களே கண்ணுடையவர்கள். கல்லாதவர்கள் முகத்திலிரண்டு புண்ணுடையவர்களென்று திருவள்ளுவநாயனார் ஸ்திரீபுமான்களுக்குப்பொதுவாகச் சொல்லுகிறாரேயல்லாமல், புருஷர்களுக்கு மட்டும் சொல்லவில்லையே குருடனைச்செந்தாமரைக்கண்ணன் என்பதுபோலும், அஷ்டதரித்திரம்பிடித்தவளை அன்னபூரணி என்பதுபோலும், படியாத பெண்களுடைய கண்களை நீலோற்பலமென்றும், வண்டென்றும், மானென்றும், மீனென்றும், மற்றவித்வான்கள் எவ்வளவுதான் வர்ணித்தாலும், நாமொருநாளுமொப்பமாட்டோம் புண்ணென்றே சாதிப்போம், ஏனென்றால்; திருவள்ளுவருக்கு மற்றப்புலவர்கள் அஜகஜாந்தர மல்லவா? கல்வியென்னும் ஔஷதப் பிரயோகஞ்செய்து மேலே சொல்லப்பட்ட புண்களைக் கண்களாக்காத வரையில் நாம் நம்முடைய கக்ஷியைவிடோம். “கற்பு” என்கிற பதத்துக்குக் கல்வியென்று அர்த்தமாகிறபடியால், பெண்களுக்குக் கற்புவேண்டுமானால் கல்வியும் வேண்டுமென்பது அந்தப்பதத்திலேயே விளங்குகிறது.

ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒரு தேகமென்பது சர்வமதசம்மதமானதால், புருஷன்மட்டும் படித்துப் பெண்சாதி படிக்காமலிருப்பது, பாதியுடலிற்பிராணனும் பாதியுடலிற்பிராணன் இல்லாமலும் செய்கிற பாரிசவாயுபோலும், பாதி உடலை அலங்கரித்துப் பாதியுடலை

அலங்கரியாமல் விடுவதுபோலு 'மிருக்கிறது. இது எவ்வளவு வெடகக்கேடும சக்கிலியக்கூத்துமா யிருக்கிறது.

பெண்கள் படித்தால் அவர்களுக்குச் சகல விவேகமுமுண்டாகுமானதால், அவர்கள் புருஷர்களுக்கு மந்திரிகளைப் போலச் சமயத்தில் புத்திசொல்வார்கள்; காரியஸ்தர்களைப்போலக் கிரககிருத்தியங்களை யெல்லாம் நடப்பித்துக கொள்வார்கள்; கணக்கர்களைப்போல வீட்டைச்சேர்ந்த கணக்குகளை யெல்லாம் எழுதிக்கொள்வார்கள்; தாய்போலப் புருஷர்களைச சம்ரக்ஷிப்பார்கள்; காவற்காரரைப்போல வீட்டுப்பண்டங்களையெல்லாங்காத்துக்கொள்வார்கள்; நல்ல சுயம்பாகிகளைப் போலப் புருஷர்களுடைய நாவுக்கிதமான பக்ஷணங்களைச செய்து கொடுத்து உபசரிப்பார்கள்; வைத்தியர்களைப்போலப் புருஷர்களுடைய தேக சௌக்கியங்களுக்கடுக்க காரியங்களைத் தேடிச் செய்வார்கள்; சங்கீதவித்துவான்கள்போல இன்பமான பதங்களைப்பாடியும், இங்கிதமான வார்த்தைகளைப் பேசியும், புருஷர்களுடைய வருத்தங்களைத் தீர்ப்பார்கள்; உத்தம சிநேகிதர்களைப போலப புருஷர்களுடைய ஆபத்துக்கு உதவுவார்கள்; புருஷர்கள் பிசகிநடந்தால அவர்களுக்குக் குருவைப்போல உபதேசஞ் செய்வார்கள். பெண்களுக்குப் படிப்பியாமையினால் இவ்வளவு நன்மைகளையும் புருஷர்களிழந்து போவது எவ்வளவு மதியீனம். இப்போது பெண்கள் படியாதவர்களா யிருப்பதினால் புருஷர்கள் தங்களுடைய தொழிலைச் சேர்ந்த வெளிவேலைகளுடனே கூடவீட்டைசசேர்ந்த காரியங்களையும், வகித்துக்கொண்டு, இரண்டு குதிரைகள் கட்டியிழுக்க வேண்டிய பண்டியை ஒருகுதிரைமட்டுமிழுப்பதுபோலத்தாங்கள் சிரமப்பட வேண்டி யிருக்கிறது.

பெரிய குடும்பங்களில் அநேக பந்துக்களும், பிள்ளைகளும், வேலைக்காரர்களும் இருக்கிறபடியால் அடிக்கடி கலகங்களும், மநஸ்தாபங்களும், உண்டாகுமே. குடும்பத்தலைவி படியாத அவிவேக சிரோமணியாயிருந்தால், அவள் அந்தக் கலகசங்கடங்களை நிவர்த்திசெய்யவும், மற்றவர்களுக்குப் புத்திகற்பிக்கவும், எப்படிச்சாத்தியமாகும்? குருடனுக்குக் குருடன் வழிகாட்டவும், மூடனுக்கு மூடன் சிலம்பங் கற்றுக்கொடுக்கவுங் கூடுமா? நிரக்ஷரகுக்ஷியா யிருக்கிற தலைவியானவள் வேலைக்காரர்கள் செய்கிற திருட்டுகளையும், புரட்டுகளையும், மோசங்களையுங், கண்டுபிடித்துப் பொருட்சேதமில்லாமல் குடும்பத்தை எப்படிப் பராமரிக்கக்கூடும்? "மூடன் ஆஸ்தி, முழுவதும், நாஸ்தி" என்பதுபோலப் பெண்களுக்குப் படிப்பில்லாமையினால், திரவிய நஷ்டம் சம்பவிக்கவும் இடமுண்டாகின்றது.

பெண்கள் படித்திருந்தால் அவர்கள்வீட்டு வேலைகள்செய்கிறநேரம்போக மற்றநேரங்களில் நல்ல புஸ்தகங்களை வாசித்துத்- தங்களுடைய புத்தியை அபிவிர்த்திசெய்யவும், குழந்தைகளுக்குப் படிப்பிக்கவும், தக்கவர்களாயிருப்பார்கள். அப்படியில்லாமையினுல் ஸ்திரீகள் வீண்பேச்சும், வம்புவார்த்தைகளும், கோளும், புறணியும் பேசி, துர்ம்மார்க்கங்களைக் கற்றுக்கொள்ள இடமுண்டாகிறது. சிறுகுழந்தைகளுக்குத் தகப்பனை விடத் தாய்மார்களிடத்தில் அதிகப்பழக்க மிருப்பதினுல், பிள்ளையாரைப் பிடித்த சனியன் அரசமரத்தையுங் கூடப்பிடித்ததுபோலப் படிப்பில்லாத தாய்மார்களுடைய அறியாமையுந் துர்க்குணமும் பிள்ளைகளையுஞ் சாரும்படியாயிருக்கிறது. புருஷர்களைப் பார்க்கிலும் பெண்களுக்கு அதிக அவகாசமான நேரமிருப்பதால் அவர்கள் படித்தவர்களா யிருந்தால், ஔவைமுதலானவர்களைப்போல அநேக பிரபந்தங்களை யுண்டுபண்ணவும், நூதனமான காரியங்களைக் கண்டுபிடித்துச் செய்யவும், அதனுல் இந்தத்தேசம் யூரோப் தேசத்தைப்போலச் சீக்கிரத்தில் நாகரிகம் அடையவும், இடமுண்டாகு மென்பது கரதலாமலகம்போல விளங்கவில்லையா?

பிள்ளைபெற்றவளைப் பார்த்து மலடிபெருமூச்சு விட்டதுபோல, யூரோப் தேசத்து நாகரீகத்தைப் பார்த்து, நாம் பெருமூச்சுவிட வேண்டியதேயல்லாமல் பெண்கள் கல்விகல்லாதவரையில், நம்முடைய தேசம் திருந்தமாட்டாது. பெண்களுடைய கல்வியினுல் புருஷர்களுடைய கல்வியும் அதிகரிக்குமென்பது பிரகாசமாயிருக்கிறது. எப்படியென்ருல், பெண்கள் தங்களைக் கல்வியில் வெல்லாமலிருக்கும் பொருட்டும், பரிகாசஞ் செய்யாமலிருக்கும் பொருட்டும, புருஷர்களுக்குக் கல்வியில் அதிக கவனமும், முயற்சியும், உண்டாகுமென்பதற்கு எவ்வளவும் ஐயமில்லை.

கல்விகல்லாத பெண்கள் எவ்வளவோ அழகுள்ளவர்களா யிருந்தும், அவர்களுடைய அழகானது எட்டிமரம் பழுத்ததுபோலும், பிரேதத்தை அலங்கரித்ததுபோலும், சுத்தநிஷ்பிரயோஜனமா யிருக்கின்றது. உயிரில்லாத மண்பாவைக்கு நகைகள்பூட்டினுற்போல, கல்லாதபெண்களுக் குண்டாகிய அழகினுல் பிரயோஜனமென்ன? அவர்களுடைய வாயைத் திறந்தால்,அவர்களுடையவார்த்தைபுத்திமான்களுக்கு எவ்வளவுங்கேட்கச் சகிக்காமல்கர்ணகடோரமா யிருக்கிறது.

அவர்களிடத்திற் பேசினுல் நமக்கிருக்கிற புத்தியும் மழுங்கிப்போமென்று பயப்பட வேண்டியதா யிருக்கின்றது. சிலபுருஷர்கள் தங்கள் பத்தினிகள் எவ்வளவோ சுந்தரமுள்ளவர்களா யிருந்தும், அவர்கள் படியாதவர்களாயும், மதுரமான சம்பாஷணைஞ்செ

ய்யத்தகாதவர்களாயும் இருப்பதால். "வீட்டுப்பெண்சாதி வேம்பும், காட்டுப்பெண்சாதி கரும்பும்," என்பதுபோல, சொந்தஸ்திரீகளைவிட்டு விட்டு அழகில் மூதேவிக்கு மூத்தாளா யிருக்கிறதாசிகள் பாதமேகதியென்று ஓடுகிறார்கள். தாசிகள் கல்விகற்று மதுரமாய்ப்பேசுவதே யிதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. பெண்கள் கல்வி கற்றிருந்தால், அவர்கள் அழகில்லாதவர்களா யிருந்தாலும் அவர்களைப்புருஷர்கள் விரும்புவார்க ளென்பதற்கும், பெண்களுடைய கல்வியானது, புருஷர்கள் தாசிகள்வீட்டுக்குப் போகிறவழியை அடைக்கு மென்பதற்கும், இதுவே சாட்சியமா யிருக்கிறது.

ஒருபுருஷனுக்குத் தன்பெண்சாதிமேல் சந்தேகமுண்டாகி, அவளைக்கண்டித்துத் தலைமண்டையுள்ளவரையில சோரநாயகனைச்சேருகிறதில்லையென்று சத்தியம்பண்ணும்படி, கேட்டானாம். அவள்புருஷனுக்குத் தெரியாமல் ஒருமண்டையோட்டை யெடுத்துத் தலைமேல்வைத்துக்கொண்டு, தலைமண்டை யுள்ளவரையில் வியபிசரிக்கிறதில்லையென்று பிரமாணஞ்செய்துகொடுத்து; பழையபடியே நடந்துவந்தாளாம். இப்படிப்பட்ட படியாதஸ்திரீகளுடைய கற்பைப்புருஷன் தடியெடுத்துக்கொண்டு காக்கவேண்டியதாயிருக்கின்றதே. பெண்கள்படித்தால், அவர்களுடைய கல்வியேகற்புக்குக் காவலாயிருக்குமென்பது நிச்சயமே.

"சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யும்; மகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை."

என்று திருவள்ளுவநாயனார் சொல்வது உண்மைதானே.

புருஷர்கள் தூரமானஊருக்குப் போயிருக்கும்பொழுது அவர்கள் அனுப்புகிற அந்தரங்கமான கடிதங்களைப்பெண்டுகள் வாசிக்கத்தெரியாமையினாலே அந்நியபுருஷர்களிடத்திற் கொடுத்து வாசிக்கச்சொல்வதும் அவர்களைக்கொண்டே பதிலெழுதுவதும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. பொருளுக்குத்திருடனைக் காவல்வைத்ததுபோலவும், கிளிக்குப்பூனையையும், பசுவுக்குப்புலியையுந் துணைவைத்ததுபோலவும், ஸ்திரீபுருஷர்களுடைய அந்தரங்கங்களை அந்நியபுருஷர்கள் அறிவது எவ்வளவு பிரமாதமான காரியம்? படித்திருந்தால் அவர்கள் சுயமாகக் கடிதங்களை வாசிக்கவும், மறுமொழி யெழுதவுங் கூடுமாயிருக்குமல்லவா?

ஸ்திரீகள் படித்தால புருஷர்களுக்கு அடங்கமாட்டார்களென்று சிலர்சொல்லும் ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானஞ்சொல்லுகிறோம். பக்ஷி எவ்வளவு உயரப்பறந்தாலும் ஆகாசத்துக்கு உட்பட்டிருப்பதுபோல், ஸ்திரீகள் எவ்வளவு படித்தாலும் புருஷர்களுக்குத் தாழ்ந்தவர்களே தவிர மேற்பட்டவர்களல்ல. சிருஷ்டிக்கிரமத்தில் ஸ்திரீயைப்பார்க்கிலும் புருஷன் சிரேஷ்டனென்பதற்கு அநேக

சாக்ஷியங்கள் உண்டு. சகல சமயத்தார்களும் தெய்வத்தை ஆண்பாலாகப் பேசுகிறார்களேயல்லது, பெண்பாலாக ஒரு சமயத்தாரும் பேசவில்லை. கடவுள் முந்தி ஆணை உண்டுபண்ணிப் பிறகு பெண்ணை உண்டுபண்ணினதாகச் சகல மதஸ்தர்களும நிராக்ஷேபமாக அங்கீகரிக்கிறார்கள். சரீரபலம், தைரியம, பராக்கிரமம், விவேகம், அறிவு, முதலிய சாமர்த்தியங்களில ஸ்திரீகளைப் பார்க்கிலும் புருஷர்கள் விசேஷித்தவர்களென்பது நிஸ்ஸந்தேகமா யிருக்கின்றது. சிலஸ்திரீகள் மேற்கண்ட சாமர்த்திய விஷயங்களில் சிலபுருஷர்களுக்கு மேற்பட்டிருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆனால்அப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியமுள்ள பெண்களையும், புருஷர்களையும் எண்ணிப் பார்க்குமிடத்தில், புஜபலபராக்கிரமமும் புத்திதீக்ஷண்யமும், விவேகமும் உள்ள புருஷர்களுடைய தொகை அதிகரிக்குமென்பதற்கு அற்பமும் சந்தேகமில்லை. ராஜர்கள், மந்திரிகள், பிரதானிகள், தளகர்த்தர்கள், படைவீரர்கள், முதலிய சகல அதிகாரிகளும், மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களும், புருஷர்களே தவிரப் பெண்கள் அல்லவே.

இங்கிலீஷ் தேசமுதலிய சிலதேசங்களில் தவிர, இதரதேசங்களிலெல்லாம் பெண்கள் பட்டாபிஷேகத்துக்கு அநருகர்களென்று நிராஸ்கரிக்கப்படுகிறார்கள். இங்கிலீஷ் தேசத்திற்கூட ராஜகுடும்பங்களில் புருஷசந்ததி யில்லாமற்போனால்மட்டும், ஸ்திரீகளுக்குப் பட்டங்கட்டலாமென்கிற விதி யிருக்கின்றது.

சத்துருக்களுடன் யுத்தஞ்செய்து செயித்தல், துஷ்டநிக்கிரகம் சிஷ்டபரிபாலனம் செய்தல், சட்டசாஸ்திரங்கள் உண்டுபண்ணுதல், பாலம்,இருப்புப்பாதை முதலியவைகளைக் கட்டுதல், ஆறு, குளம், ஏரி, முதலியவைகளை வெட்டுதல், காடுவெட்டிக் கரம்பு திருத்திப் பயிரிடுதல், தேசாந்தரங்களில் தீபாந்தரங்களில் சென்று வியாபாரங்கள் செய்தல், நாட்டிலும், காட்டிலும், கடலிலும், கரையிலும் பலவிதமாகப் பாடுபடல், இவை முதலிய தேசநன்மைக்கடுத்த சகலகாரியங்களும் புருஷர்களால் நடத்தப்படுகின்றனவேயல்லாமல் பெண்கள் அந்தவேலைகளுக்குச்சுத்த அசமர்த்தர்களா யிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சகஜமான துர்ப்பலம், அதைரியம், பேதைமைத்தனம், நாணம், அச்சம், முதலிய குணங்களாலும், கர்ப்பம், பிரசவம் முதலிய துன்பங்களாலும் அவர்கள் கஷ்டமான தொழில்களுக்கும் மற்றை உத்தியோகங்களுக்கும் அசக்தர்களென்பதை அவர்களே நிர்விவாதமாக ஒப்புக்கொள்வார்கள்.

ஒருதேசத்துக்கு இரண்டு அரசர்க ளிருந்தால், தேசகாரியம் எப்படிச்சரியாக நடக்கமாட்டாதோ, அப்படியே, ஒருகுடும்

யத்துக்கு இரண்டுயஜமான்க ளிருந்தால், குடும்பகாரியம் ஒருபோ தும் செவ்வையாக நடக்கமாட்டாது; ஆகையால், ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் ஒரேயஜமானிருக்க வேண்டியது முக்கியம். சரீர சக்தியிலும், புத்தியிலும், வித்தையிலும், தேசகாரியங்களை நடப்பிக்குந் திறமையிலும், குடும்ப சம்ரக்ஷணை செய்வதிலும், விசேஷ சமர்த்தர்களான புருஷர்களேயஜமானத்துவத்துக்கும் யோக்கியர்களானதால் ஸ்திரீகள் தெய்வத்துக்குப் படிந்து நடப்பதுபோலப் புருஷர்களுக்கும் படிந்து நடக்கவேண்டுமென்பது வேதவாக்கியமாயிருக்கின்றது.

மேலும் ஆதியில்பெண்ணானவள் முந்திப்பாவஞ்செய்து புருஷனையுங் கெடுத்தவ ளாதலால், அவள்மேல புருஷன அதிகாரஞ் செலுத்தவும். அந்த அதிகாரத்துக்கு அவள் உட்பட்டிருக்கவும், பிரசவவேதனைமுதலிய துன்பங்களை அனுபவிக்கவும், தெய்வசாபம் பெற்றுக்கொண்டவளா யிருப்பதால், அவள் எவ்வளவு படித்தாலும் புருஷனுக்கு அடங்கிநடக்க வேண்டியவளே யல்லாது, அதிக்கிரமிக்கக் கூடாது.

ஆத்தும சுத்தியாகிய நெஞ்சிலக்கணந் தெரியாதவனுக்குப் பஞ்ச லக்கணந் தெரிந்து பலனென்ன? புருஷன்மேல் இலக்ஷிய மில்லாதவளுக்கு லக்ஷியம் (இலக்கியம்) தெரிந்து பிரயோஜனமென்ன? இங்கிதந் தெரியாதவளுக்குச் சங்கீதந்தெரிந்து சபலமென்ன? வீட்டுக்காரியந் தெரியாதவளுக்கு நாட்டுக்காரியந் தெரிந்து நன்மையென்ன? பாகசாஸ்திரந் தெரியாதவளுக்கு லோக சாஸ்திரந் தெரிந்து லாபமென்ன? பிண்டசாஸ்திரந் தெரியாதவளுக்கு அண்டசாஸ்திரந் தெரிந்து காரியமென்ன? ஆகையால், குணமில்லாதவளுடைய வித்தை யெல்லாம் அவித்தையே. அவளுடையஞானமெல்லாம அஞ்ஞானமே. அவளுடைய விவேகமெல்லாம் அவிவேகமே.

சகலபுருஷருக்கும் மேலான பரமபுருஷனும், பரமாத்மாவுமான கடவுளுடைய கட்டளை சாமோதகி நஷ்டமானதால, அந்தக் கட்டளைக்குமராஜநீதிகளும், தர்மத்துக்கும் விரோதமில்லாமல, புருஷன் சொல்லுகிற சகலகட்டளைகளுக்கும் பெண்சாதி கீழ்ப்படியவேண்டியவளா யிருக்கிறாள். சிலவிஷயங்களில் ராசாவைப்பார்க்கிலும் குடிகள் விசேஷ புத்திமான்களாயும், கல்விமான்களாயுமிருந்தாலும், ராஜாவினுடைய ஆக்கினைக்குக் குடிகள் எப்படி உட்படவேண்டியவர்களோ, அப்படியே புருஷனைப்பார்க்கிலும் ஸ்திரீ புத்தியிலும் வித்தையிலும் விசேஷபாண்டித்திய முள்ளவளாயிருந்தாலும், அவள்புருஷனுக்கு அடங்கி, அவனுடைய மனோபீஷ்டப்படி நடக்கப்பாத்தியப்பட்டிருக்கிறாள். அப்படியிருக்க, ஸ்திரீ

கள்படித்தால், தங்களுக்கு அடங்கமாட்டார்களென்று புருஷர்கள் பயப்படுவது வியர்த்த பிராந்தியேதவிர, உண்மையல்ல.

புருஷர்களுக்கு உபகாரார்த்தமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பெண்ஜன்மம் பிரியகரமாயிருக்கின்றது. இராத்திரிகாலங்களில் பிரகாசிக்கிற தீபங்களைப்போல சமுசாரமாகிய அந்தகாரத்துக்கு ஸ்திரீகளே தீபங்களாயிருக்கிறார்கள். விருக்ஷ ஜாதிகளுக்கு அழகைக்கொடுக்கிற புஷ்பங்களைப்போலவும், ஸ்திரீகள் விளங்குகிறார்கள். ஆனால் கல்வியில்லாமையால் வாசனையில்லாத புஷ்பங்கள்போலவும், குடத்திலிட்ட விளக்கைப்போலவும், சாணைபிடியாத ரத்னங்களைப்போலவு மிருக்கிறார்கள். சிலஸ்திரீகள் தெற்கு வடக்குத்தெரியாமலும், சூரியன் இன்னதிக்கில் உதிக்கிறானென்பது தெரியாமலும், தங்களுடைய கையிலிருக்கிற விரல்கள் இத்தனையென்று தெரியாமலும் தீர்க்கமௌட்டிய முள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அவிவேகமுள்ள ஸ்திரீகளே நமக்குத் தாய்மார்களாயும், சகோதரிகளாயும், பத்தினிகளாயு மிருப்பதால் நமக்கு எப்போதும் மூடசகவாசமே நிலைத்துவிட்டது. ஒருபுருஷன் படியாதவனாயிருந்தால் ஒருநிமிஷமாயினும் அவனுடன் நாம் சேர்ந்திருக்கமாட்டோம் - நம்முடைய ஆயுசுமுழுவதும் மூடஸ்திரீகளுடன் சகவாசஞ்செய்ய நாம் சம்மதித்திருப்பது சகவாசதோஷமோ அல்லது வேறென்ன காரணமோ தெரியவில்லை.

கல்லாத ஸ்திரீகளுக்குக் கல்வியின் அருமை தெரியாதபடியால் அவர்கள் பிள்ளைகளின் படிப்புக்கும் விக்கினமாயிருக்கிறார்கள். படிக்கும்படி, பிள்ளைகளைத் தகப்பன்மார்களும் உபாத்தியாயரும் கண்டிக்கும்போது, அவர்களைத் தாய்மார்கள் கண்டித்துப் படிப்புக்கு விகாதஞ்செய்கிறார்கள். புருஷனையிழந்த ஒருஸ்திரீயினுடைய பிள்ளை கல்வியில் அதிகமுயற்சியுள்ளவனாய் தர்மபாடசாலைக்குப்போய்ப் படித்துக்கொண்டுவருவான். அவன் வீட்டிலும் பூகோளம், வானசாஸ்திரம், முதலிய புஸ்தகங்களை ஓயாமல் வாசித்துக்கொண்டிருப்பான். அவனைப் படிக்க வேண்டாமென்றும் கூலிவேலை செய்யும்படிக்கும் அவனுடைய தாய்சொல்லியும் அவன்கேட்கவில்லை, ஒருநாள் அவன்வெளியே போயிருந்த சமயத்தில் அந்தப் பாமசண்டாளி பிள்ளைமேலிருந்த கோபத்தைப் புஸ்தகங்களிடத்திற் காட்ட ஆரம்பித்தாள். அவன் பூமிசாஸ்திரத்தைக் கிழித்துப் பூமியின்மேல் எறிந்துவிட்டாள். வானசாஸ்திரத்தைக் கிழித்து வானத்திற் பறக்கும்படி எறிந்துவிட்டாள் - அக்கினிசாஸ்திரத்தைக் கிழித்து அக்கினியிற் போட்டுவிட்டாள். கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், கொடுக்

தல் முதலிய விதிகளடங்கிய கணிதசாஸ்திரத்தைக் கிழித்துத் துண்டுகளாக்கி, அவைகளைக்கூட்டிப், பெருக்கி, கழித்துக், குப்பைக்குக் கொடுத்துவிட்டாள். இலக்கணமென்கிற நல்ல பெயரை வைத்துக்கொண்டு விகாரம், வேற்றுமை, விகற்பம், ஐயம், திரிபு, மயக்கம், வழு, அல்வழி, முதலிய அவகுணங்கள் அடங்கிய அந்த நூலைக்கிழித்து, ஒருமையைப் பன்மையாக்கி, நெடிலைக் குறிலாக்கி, வல்லினத்தை மெல்லினமாக்கி, ஆண்பாலைப் பெண்பாலாக்கி, பெண்பாலையும் அலியாக்கி, விகாரப்படுத்தி, வேறுபடுத்தி, அந்த நூலின் குணத்தை அதனிடத்திலேயே காட்டினாள். நியாயசாஸ்திரத்தைக்கிழித்து அநியாயஞ்செய்தாள். தர்க்கத்தைக் கிழித்துக் குதர்க்கஞ்செய்தாள். இவ்வகையாக ஒருநிமிஷத்தில் தன்பிள்ளையின் படிப்பைப் பூர்ணஞ்செய்துவிட்டாள். அந்த ஸ்திரீ படியாமையினால் பிள்ளைக்குச் சத்துருவானாளென்பது பிரசித்தமல்லவா?

ஞானதேகத்தை வளர்ப்பதற்குக் கல்வி எப்படி அவசியமோ அப்படியே ஸ்தூலதேகத்தை வளர்ப்பதற்கும் கல்வி உபயோகமாகின்றது. கல்வியினால் உண்டாகிற மனோவிகாசமும் ஞானசந்தோஷமும் நற்குணநற்செய்கைகளும் வியாதிக்குப் பிரதிபந்தங்களாயிருக்கின்றன. அப்படியே தேகசுத்தமும், கிரகசுத்தமும், கிரமமான ஆகாராதிகளும், தேகசௌக்கியத்துக்கு முக்கிய சாதனங்களாயிருக்கின்றன. ஸ்திரீகள் படியாமையினால் தேகசுத்தம் இல்லாமலும் கிரகசுத்தமில்லாமலும் சமயோசிதமான பரிபக்குவ ஆகாரங்களைச் செய்யத் தெரியாமலும் பரம்பரை வழக்கப்படி ஒரேதன்மையான ஆகாரங்களைச்செய்து வருகிறார்கள். அதனால் வியாதிக்கிடமாகி நம்முடைய தேகங்களை வைத்தியர்கள் கையில் ஒப்புவிக்கும்படி சம்பவிக்கின்றது - இந்தத் தேசத்து வைத்தியர்களில் சிலர் இந்த லோகத்து மனுஷர்களைப் பரலோகத்துக்குப் பிரயாணப்படுத்தி அனுப்புவதிலே கைதேர்ந்த பண்டிதர்கள். அவர்களில்லாவிட்டால் பரலோகம் குடியில்லாமல் பாழாய்ப்போய்விடும். இந்த உலகத்திலும் ஜனங்கள் கிளாயதிகரித்து நெருக்குண்டு துன்பப்பட ஹேதுவாகும் - அந்த வைத்தியர்கள் கொடுக்கும் கைகண்டமாத்திரை வைகுண்டயாத்திரை - அவர்கள் மருந்து யமனுக்கு விருந்து - அவர்களுடைய சூரணமே மரணம் - அவர்களுடைய வைத்தியமே சைத்தியம் - அவர்களுடைய கிருதமே மிருதம் - அவர்களுடைய பஸ்மமே விஷமம், பழிக்கு முறை எப்படியோ அப்படியே; பிறருக்குவருகிற பேதி, சுரம், முதலியரோகமே வைத்தியர்களுக்கு யோகம் மற்றவர்களுக்குத் தேகத்திலுண்டாகிற ரணமே வைத்தியர்களுக்குப் பணம். இப்படிப்பட்ட வைத்தியர்களுக்குத்தப்ப மனுஷனுடைய புரு

ஷர்கள் அகத்தியம் பெண்களுக்குக் கல்வி போதிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

படியாதஸ்திரீகளுடைய அறியாமையால் தங்களைப்பலசித்திராக்கினைகளுக்கு உட்படுத்திக்கொள்ளுகிறார்கள். நியாயாதிபதிகள் குற்றவாளிகளுக்குக்கால் விலங்குமாட்டும்போடுகிறார்கள். ஸ்திரீகளோவென்றால் உலக்கைக்குப்பூண்கட்டினதுபோல, பாடகம், பாதசரம், தண்டை, சிலம்பு, கொலுசு முதலியபலகால் விலங்குகளையும்; காப்பு, தோடா, வளையல், கங்கணமென்று பெயர்கொண்ட பலகைவிலங்குகளையும்; முத்துமாலை, சந்திரஹாரம், கண்டசரம் முதலியபலகழுத்து விலங்குகளையும்; தலைசிங்காரமென்று பெயர் பெற்ற தலைவிலங்குகளையும், ஒட்டியாணமென்றுசொல்லப்பட்ட இடுப்புவிலங்கையும், மோதிரங்களாகிய விரல்விலங்குகளையும், தரித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். காதுகளிலும், மூக்குகளிலும், சல்லடைக்கண்கள் போல் பலதுவாரங்களைச்செய்து பலநகைகளைமாட்டுகிறார்கள். அஞ்ஞானவடிவமானஸ்திரீகளுடைய தேகங்களையும ஞானோபதேசம் நுழையாத அவர்களுடைய காதுகளையும் பல விலங்குகளிட்டுச் சிக்ஷிப்பதுக்கிரமந்தான். புஸ்தகங்களைப் பாராத கண்களையும், வாசிக்காத வாயையும், விலங்கிட்டுச்சிக்ஷியாமல்வெறுமையாய்விட்டுவிட்டகாரணந் தெரியவில்லை. பூர்வீகத்தில் ஒருவன்குற்றவாளியென்றுதெரியும்படி அவனுடைய நெற்றியில் அரசர்கள் பச்சைகுற்றிவிடுவது வழக்கமாம். இந்தகொடிய தண்டனையையும் ஸ்திரீகள் தங்களுக்குத்தாங்களேசெய்து கொள்ளுகிறார்கள். ஸ்திரீகள் நெற்றியிலும, கரசரணங்களிலும் பச்சைகுற்றிக்கொள்ளும்பொழுதும், தேகத்தில பல ஆபரணங்களைத் தரித்துக்கொள்ளும்பொழுதும் உண்டாகிற உபத்திரவத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் பல்லைக்கடித்துக்கொண்டும், முகத்தைச்சுழித்துக்கொண்டும், அழுதகண்ணுஞ் சிந்தியமூக்குமாயிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட உபத்திரவத்தையநுபவிக்கும்படி அவர்களையார் அடித்தார்கள்? சுயமாகவே அழகுள்ளவளுக்குப்பூட்டப்பட்டநகைகள் அவளுடைய அழகைமறைக்கின்றன. அழகில்லாதவளுக்குத் தரிக்கப்படுகிற நகைகள் அவளுடைய அங்கவிகாரத்தை அதிகமாயெடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஸ்திரீகளுக்குக்கல்வியென்கிற ஞானாபரணங்கிடைத்தால் ரத்நாபரணங்களென்று சொல்லப்பட்டதுன்பத்துக்குரியவிலங்குகளை அவர்களேவெறுத்துத் தள்ளுவார்களென்பது உண்மையே.

கல்வியின்பெருமை வாசாமகோசரமாயிருக்கின்றது — பிரகாசத்திற்கும் அந்தகாரத்திற்கும், புண்ணியத்திற்கும், பாவத்திற்கும், சுகத்திற்கும் அசுகத்திற்கும், எவ்வளவுபேதமோ அ

வ்வளவுபேதம் செல்வப்பொருளுக்கும் கல்விப்பொருளுக்கும் உண்டாயிருக்கின்றது - செல்வம் புத்தியைகெடுக்கும்- கல்விபுத்தியைக்கொடுக்கும் - செல்வம் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையும்- கல்விகொடுக்கக்கொடுக்கநிறையும் - செல்வம் சிலநாளில நாஸ்தியாம்-கல்விஅழியாதஆஸ்தியாம் - செல்வம் திருடர்களால் அபகரிக்கப்படும் - கல்வியாவராலும் உபசரிக்கப்படும் - செல்வம் நம்மைத் துஷ்டர்கையில் ஒப்புவிக்கும் - கல்விநம்மை ஆபத்திலிருந்து தப்புவிக்கும் - செல்வம காமாதிகளை உண்டாக்கும. கல்விகாமாதிகளை நாசமாக்கும் - செல்வர்களுடைய பேர் அந்நியதேசங்களில் அப்பிரசித்தம் - கல்விமான்களுடைய பேர் ஜகத் பிரசித்தம். கல்வியேதனம்-கல்வியேசனம் - அழகில்லார்க்குக்கல்வியேஅழகு. ஆபரணமில்லார்க்குக் கல்வியேபூஷணம் - பலமில்லார்க்குக் கல்வியேபலம் - துக்கமுள்ளார்க்குக் கலவியேசுகம் - தரித்திரர்களுக்குக் கல்வியேபாக்கியம் - ஆபத்துவேளையிற் கல்வியே கவசம்-கல்விநினைத்ததெல்லாம் தருஞ் சிந்தாமணி.

ஆற்றின்மணலை யெண்ணினாலும் நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களை யெண்ணினாலும் உலகம் உண்டானது முதல் வர்த்தமானகாலம் வரையில் இறந்துபோனவர்களுக்குத் தொகை சொல்லக்கூடுமா? அவர்களுடைய பெயர்களெல்லாம் அப்பிரகாசமாய் மறைந்து போய்விட்டன - வித்வான்களுடைய பெயர்களும் அவர்களுடைய கிரந்தங்களும் என்றும் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கின்றன- பூர்வீகசரித்திரங்களை யெழுதிப் பூர்வீக அரசர்களுடைய பெயர் விளங்கும்படி செய்தவர்களும் கல்விமான்களே - கல்விமான்களுடைய கிருபையில்லாவிட்டால் அந்த அரசர்கள் இறந்த நிமிஷத்தில் அவர்களுடைய பெயர் அப்பிரகாசமாய்ப் போயிருக்குமென்பது சந்தேகமா? இங்கிலாந்து, பிரான்சுமுதலான ஐரோப்பா கண்டத்திலுள்ள நாகரீகமும், நீதியும், ஒழுங்கும், செல்வமும், அபூர்வமான வேலைகளும், அந்தத் தேசத்தாருடைய கல்வித் திறத்தினாலும் அவர்கள் அநுசரிக்கிற சத்தியவேதக் கொள்கையினாலும் உண்டாயினவே யல்லாமல் மற்றவைகளா லல்லவே. சமுத்திரத்தைக் கிணறுவிழுங்கியதுபோல் இந்த இந்து தேசத்திலுள்ள கோடாநுகோடி ஜனங்களைச் சில இங்கிலீஷ்க்காரர்கள் ஆளுவது கல்வியின் பலத்தினாலே யல்லாமல் சரீரபலத்தினாலல்லவே.

படியாதவர்கள் தங்கள் சுதேசகாரியங்களையே அறியாதவர்களாயிருக்கிறார்கள் - படித்தவர்கள் பூமண்டலமெல்லாம் சஞ்சரிக்கிறவர்கள் போல் பூதபவிஷ்ய வர்த்தமானங்களை யெல்லாம்பல பத்திரிகைகள் மூலமாகத்தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள் - படியாதவர்

கள் இப்போதிருக்கிற வித்வான்களையே அறியார்கள் - படித்தவனோவென்றால் தற்காலவித்வான்களை மட்டுமல்ல; பூர்விகவித்வான்களையும் முகமுகமாகத் தரிசித்துச் சம்பாஷணை செய்கிறவன்போல் அவர்களுடைய கிரந்தங்களிலுள்ள நீதிகளையும், அலங்காரங்களையும், வேதாந்தங்களையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறான் - எப்படியென்றால் திருவள்ளுவரையும் ஒளவையாரையும் கண்டு தெண்டஞ்சமர்ப்பித்து ஓ ஐயரே! ஓ அம்மையே! உங்களுக்குத் தெரிந்த நீதிகளைக் கற்பியுங்கள் என்று கேட்பதுபோலக் குறள், மூதுரை முதலிய நூல்கள்மூலமாகச் சகலநீதிகளையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம் - கம்பருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து "ஓ கவிசிரேஷ்டரே! உமது கம்பசித்திரங்களையும் அபாரகற்பனைகளையும் உல்லேகங்களையும் எங்களுக்குப் படிப்பியும்" என்று யாசிப்பதுபோலக் கம்பராமாயணமூலமாகச் சகலகற்பனைகளையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம் - காளமேகப்புலவரை மடிபிடித்துக்கொண்டு ஓ கவிராயரே! நீர் எங்கள்மேல் வசை பாடினாலும் உம்மைவிடோம் - நிந்தாஸ்துதிபாடுந்திறமையை எங்களுக்குப் போதியும்' என்று வழக்காடுவதுபோல அவருடைய பாட்டுகளைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம். வீரமாமுனிவருக்குச் சரணஞ்செய்து "குருசிரேஷ்டரே, தேம்பாவணி, தொன்னூல், சதுரகராதி, முதலிய நூல்களைக் கற்பித்தருளும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து கற்றுக்கொள்வதுபோல அந்த நூல்களைப் படிக்கிறோம் - இப்படியே பூர்விகவித்வான்களெல்லாம் ஆசாரியர்களாகவும் நாம் மாணாக்கர்களாகவும் இருக்கிற தன்மைபோல இலக்கண இலக்கியங்களையெல்லாம் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம்.

படித்தவனுக்கு உலகமே ஒரு பெரிய புஸ்தகமாயிருக்கின்றது - பஞ்சபூதங்களும், பூமியிலுள்ள மலைகள், மரங்கள், கடல்கள் நதிகள், முதலியவைகளும், வானத்திலுலவும் சந்திரசூரிய நக்ஷத்திரங்களும், மேகங்களும் தத்துவஞானத்தை யுபதேசிக்கிற குருமூர்த்திகளாயிருக்கின்றன - பூமியிலுள்ள நாநாபேதஜீவாத்மகோடிகளையும், விருக்ஷஜாதிகளையும், அந்தவிருக்ஷங்களிலுள்ள மரகதத்தகடுபோன்ற இலைகளையும், நவரத்தினத்தையொத்த பரிமளபுஷ்பங்களையும், கற்கண்டுக்கட்டிபோன்ற மதுரக்கனிகளையும், பலவர்ணமுள்ள அழகிய பக்ஷிகளையும், கல்விமான் பார்த்துப் பார்த்து நேத்திரானந்தத்தையடைகிறான் - வானம்பாடி, குயில், கிளி, பூவை, முதலிய பக்ஷிகள்பாடும் சங்கீதத்தைக் கேட்டுச் சுரோத்திரானந்தத்தை யநுபவிக்கிறான் - அந்த ஆநந்தங்களைக்கொடுத்த பரமகிருபாநிதியை உடனே தியானித்து ஆத்மானந்தத்தையும் அடைகிறான் - படியாதவனோவென்றால் அந்த ஆநந்தங்களை அனுபவிக்கத்தெரியாமல் சஞ்சரிப்பிரேதம் போலக்கண்ணிருந்

தும்பாராதவனாகவும், காதிருந்தும் கேளாதவனாகவும்; மனமிருந்தும் நினையாதவனாகவுந் திரிகிறான்.

நல்லபுத்தகங்கள் படிக்கப்படிக்க எவ்வளவோபிரியமாயிருக்கின்றன - அவைகளைப்படிக்கும் போதுபசிதெரியவில்லை. பொழுதுபோவது தெரியவில்லை. ஆகாரநித்திரைகளில் அபேக்ஷையில்லை. மனவருத்தங்களெல்லாம் நீங்கிப்போகின்றன. அந்தக்காரணங்களைப்பற்றியே ஐரோப்பியர்கள் எப்போதும் கிரந்தகால க்ஷேபஞ் செய்கிறார்கள். இந்தத்தேசத்துப் பிள்ளைகள்பாட சாலைகளைவிட்டவுடனே படிப்பையும்விட்டு விடுகிறார்கள் - குற்றஞ்செய்கிறவர்களைக்கட்டித்தூக்குவது போலப்புஸ்தகங்களைக் கட்டித்தூக்குப்பலகையில்வைத்து விடுகிறார்கள். பின்புஅந்தப்புஸ்த கங்களின் சாரம் எலிக்கும் கறையான் முதலியபூச்சிகளுக்கும் உபயோகமாகிறதேதவிர நம்முடைய பிள்ளைகளுக்குஉபயோகமாகிறதில்லை. பிள்ளைவரத்துக்குப் போய்ப்புருஷனைச்சாகக் கொடுத்ததுபோலும், தாதுபுஷ்டிக்கு மருந்துசாப்பட உள்ள புஷ்டியும்போய் விட்டது போலவும் சிலர் இங்கிலீஷ்முதலிய அந்நிய பாஷைகளைப்படிக்க ஆரம்பித்து அந்தப் பாஷையுந் தெரியாமல் சொந்தப்பாஷையுந் தெரியாமல் எந்தப்பாஷையுந் தெரியாமல் அபாஷிகளாய்ப் போய்விடுகிறார்கள் சிலர் அன்னிய பாஷைகளில் பூர்ணவித்வன்னர்களாயிருந்தும் சொந்தப் பாஷையைப் படியாமல் அந்தரத்தில் விட்டுவிடுகிறார்கள் - சுயபாஷையில் பிழையில்லாமல் இரண்டுவரிசேர்த் தெழுதத் தெரியாமலும் தங்களுடைய பெயரையே சரியாயெழுதத் தெரியாமலும் "வைத்திய நாதன்" என்பதற்குப் "பைத்தியநாதன்" என்றுகையெழுத்துவைத்துக்கொண்டும் சிலர்ஜீவிக்கிறார்கள். ஐரோப்புகண்டத்தில் சுபாஷையில் தன்னுடைய கையெழுத்தையே பிழையற எழுதத் தெரியாதவனுக்கு ஒரு அற்பஉத்தி யோகமுங்கிடைக்கமாட்டாது! இந்தத்தேசத்தில் அந்நியபாஷையைக்கற்றுக்கொண்டு சுபாஷைதெரியாமலிருப்பவர் களுக்கே பிரபலமான உத்தியோகங்கள் கிடைக்கின்றன - அதற்காகநாம் பொறாமைகொள்ளவில்லை - இங்கிலீஷ், பிரான்சு முதலியஅந்நிய பாஷைகளில் பலவிஷயங்களைப்பற்றி அருமையான அநேககிரந்தங்களிருக்கின்றமையால் அந்தப்பாஷைகளைப்படிக்கிற இந்தத்தேசத்தார் அந்தக்கிரந்தங்களிலுள்ள அருமையான பொருள்கள் இந்தத்தேசத்து ஸ்திரீகளுக்கும் புருஷர்களுக்கும் உபயோகமாகும் பொருட்டு, சுதேசபாஷைகளில் வசனகாவியங்கள் எழுதவேண்டுமென்பதே நம்முடைய மனோரதமா யிருக்கின்றது.

காவியரூப மாயிருக்கிற இந்தத் தேசத்துக்கிரந்தங்கள் அனேகருக்கு அப்பிரயோஜனமாயிருக்கின்றன, சிலவித்வான் களுடைய

பாடல்களை நாம் நாள் முழுதும்பார்த்தாலும் அர்த்தம்விளங்க வில்லை. அவர்களுக்குத்தான் பயன்தெரியுமோ தெரியாதோ அதுவும்சந்தேகம். அவர்கள் எந்தத் தெய்வத்தின் மேலே பாடியிருக்கிறார்களோ அந்தத்தெய்வத்துக்கு த்தான் அர்த்தம் தெரியுமோதெரியாதோ அந்தத்தெய்வத்தைக் கேட்கவேண்டும். அந்தக்கவிகளைச் சிறந்தவித்வான் களிடத்திற் காட்டினாலும் அவர்களுக்கும்பொருள் தெரியவில்லை. அந்தப்பாடல்களிற் பிரயோகிக்கப்பட்ட அரும்பதங்கள் அகராதியிலும் அகப்படவில்லை. சிலநூல்களுக்குச் சிலவித்வான்கள் செய்திருக்கிற உரைகளும் சிலஇங்கிலீஷ் புஸ்தகங்களுக்குச் சிலர் செய்திருக்கிறமொழிபெயர்ப்புகளும் தமிழோ, பிரமலிபியோ, அல்லது வேறென்னபாஷையோவென்று தெரியாமல் பிரமிக்கும்படியாயிருக்கின்றது. மூலத்தைப்பார்த்து அந்தஉரைக்கு அர்த்தஞ்செய்ய வேண்டியதாயிருக்கின்றது. கலியாணஞ்செய்தும்சன்னியாசம்-கடன்வாங்கியும் உபவாசம்,, என்பது போல ஒருநூலுக்குஉரையிருந்தும் அநுபயோகமாயிருப்பது ஆச்சரியமல்லவா?

"கண்குருடானாலும் நித்திரைக்குக்குறைவில்லை" என்பது போலஸ்திரீகளுக்குப் படிப்பியாவிட்டாலும் அவர்களிடத்தில் சிலவித்வான்கள் தாங்கள் கற்றவித்தையைக் காட்டுகிறார்கள்- குண்டுச்சட்டியிற்குதிரையோட்டுவதுபோலும், சப்பாணிக்கு நொண்டி சண்டப்பிரசண்டனென்பதுபோலும், அந்தவித்வான்கள் தங்கள் பெண்சாதிகளிடத்திற்பேசும்பொழுதும், கடினபதப்பிரயோகஞ் செய்கின்றார்கள் - ஒருகவிராயன் ஒருபிரபுவினிடத்தில் ஒருகுதிரைபரிசு பெற்றுக்கொண்டு வீட்டிற்குவந்தான் - அந்தவிசேஷத்தை அறியாதஅவனுடைய பத்தினிவெளியேபோய்வந்தீரோ. என்னசுபமென்றாள். அவன்குதிரைவந்ததென்று சொல்லாமல்அசுவம், கோரம், மா, வாசி என்கிறகுதிரைக்குள்ளபலபெயர்களைத்தனித்தனியே சொல்லஆரம்பித்தான் - என்னசுபமென்றுகேட்ட மனைவிக்கு அசுவம்வந்ததென்று புருஷன்சொன்னவுடனே, ஏதோதுக்ககாரியம் சம்பவித்ததென்று மனைவிமயங்கினாள்- உடனே கோரம்என்கிறவேறொருபெயரைப்புருஷன்சொன்னான்-கோரமானதுக்கம் வந்ததென்று பத்தினிஅதிகமாகக்கலங்கினாள் - அதுகண்டகணவன் - மா, மா - என்று ஒருதரத்துக்கிரண்டு தரமாக வசனித்தான். மாமாவுக்குப்பெரிய ஆபத்துவந்த தென்று பெண்சாதினைத்துக்கூக்குரலிட்டழுதாள் - அந்தஓசைகேட்டு ஊராரெல்லாரும் ஓடிவந்துகூடினார்கள். அந்தவித்வான் இன்னுந் தன் பெண்சாதிக்குத் தெரியவில்லையே யென்றுகோபித்துவாசிஎன்றான் - அதுகேட்டுமாமாவுக்குப்பெரிய வியாதிகண்டு வாசியானதாகப்பெண்சாதினைத்து மனந்தேறினாள். கடைசியாய்வித்வான் செ

ளிப்படையாகக்குதிரைவந்ததென்று சொல்லப்பெண்சாதி நாணத்தையும் பயத்தையும் அடைந்தாள் - இவ்வகையாகப் புருஷனுக்குந் தனக்கும்நடந்த சல்லாபத்தைப் பெண்சாதிதன்தோழிக்கு சொன்னதாகப்பாடியவிருத்தம்,

சுந்தரியேபுறமேகிவந்ததுணைவரைநோக்கிச்
சுபமென்னென்றேன்
வந்ததோரசுவமென்றார்கோரமென்றார்மயங்கி
நின்றேன்மாமாவென்றார்
நொந்தழுதேன்பலர்மொய்த்தார்வாசியெனத்
தேறினேனுவன்றயாவும்
அந்தமுறுங்குதிரையென்றுசொலிச்சினந்தார்
நாணமிகுந்தஞ்சினேனே.

நம்முடைய கருத்தைப்பிறர்அறியவும் பிறருடைய கருத்தை நாம் அறியவுமே கடவுள்நமக்குவாக்கையும் பாஷைகளையுங் கொடுத்திருக்கிறார்- நாம்பேசுகிறவார்த்தைகளிலும் செய்கிறகிரந்தங்களிலும் நம்முடைய கருத்து நன்றாகப் பிறருக்கு விளங்காவிட்டால் அந்தவார்த்தைகளைப் பேசாமலும் அந்தக்கிரந்தங்களைச் செய்யாமலும் ஊமைபோல் மௌனமாயிருந்து விடுவது சர்வோத்தமம்-குருடனுஞ்செவிடனுங் கூத்துப் பார்க்கப்போய்க்குருடன் கூத்தைப்பழித்தானும் - செவிடன்பாட்டைப் பழித்தானும் - அதுபோல் சிலவித்வான்களும், குருவேஷம்பூண்டு கொண்டவர்களும், வாசகநடையான பிரபந்தங்களைத் தாங்களும் செய்கிறதில்லை, பிறர்செய்கிறபிரபந்தங்களையும் அங்கீகரியாமல் தோஷாரோபணம் பண்ணுவதே அவர்களுடைய சுபாவகுணமாயிருக்கின்றது- பண்டிதர்,பாமரர் முதலியயாவர்க்கும் உபயோகமாகும்படி,கல்விமான்கள் பத்தியரூபமானபிரபந்தங்களுடன், கத்தியரூபமான பிரபந்தங்களையுஞ்செய்து சத்தியரூபம் விளங்கச்செய்யவேண்டுமென்பதுநமது பிரார்த்தனையாயிருக்கின்றது.

சிறுபிள்ளைகளுடையமனம் இளக்கமாயும் மிருதுவாயுமிருப்பதால், இளமைப்பருவத்தில் அவர்களுக்குப் போதிக்கும் கல்வியும் சுகுணங்களும் அவர்களுடைய புத்தியில் பதிந்து நன்றாய்வேரூன்றிக் கொள்ளும்- பெரியவர்களானபின்பு போதிப்பதனால் பிரயோஜனமில்லை. பொன் வெள்ளி முதலிய பஞ்சலோகங்களையும் மெழுகு, ஸ்படிகம், முதலியவைகளையும் உருக்கி இளகி யிருக்கும் பொழுது, வேண்டிய விக்கிரகங்களையும், நகைகளையும், பாத்திரங்க

ளையும், செய்துகொள்வது போலவும், பசைமண்ணைக்கொண்டு பலகடாதிகள் செய்வதுபோலவும், உழுதுதிருத்தி இளக்கமாயிருக்கிற நிலத்தில்வேண்டியதானியங்களை விதைப்பதுபோலவும், இளமைப்பருவத்திலே வித்தையையும், நற்புத்தியையும் கற்பிக்கவேண்டும். "விளையும் பயிர்முளையிலே தெரியு"மென்பதுபோல், நற்குணமுந் துர்க்குணமும் சிறுபிராயத்திலே உண்டாகித் தேகத்துடன்வளருகிறபடியால் பயிரிட்டவன் அடிக்கடிகளை பிடுங்கிச் சர்வஜாக்கிரதையாகப்பயிரைக்காப்பாற்றுவதுபோல் சிறுவர்களுடைய புத்தியில்துர்க்குணமாகிய களைகள்வளராதபடி தாய் தகப்பன் மார்கள் எப்போதும் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும் - சிறுபிள்ளைகளுடைய ஒவ்வொருவார்த்தையையும் செய்கைகளையும் நடைகளையும் கவனித்து அவர்களிடத்தில் நன்மையைக்காணும் பொழுதுபிரியத்தைக் காட்டியும், தின்மையைக்காணும் பொழுது தகுந்தபுத்திசொல்லியும் பயமும்பயமுமாகப் பிள்ளைகளை வளர்க்கவேண்டும். பிள்ளைகளை அதிகமாய்க் கண்டிப்பதனால் அவர்கள் தாய் தகப்பன் மார்களுக்குப்பயந்து பலபொய்களைச்சொல்லவும், கபடம் வஞ்சகம் முதலான துர்க்குணங்களைக்கற்றுக்கொள்ளவும், அஸ்பதமுண்டாவதுந் தவிரத்தாய் தகப்பன்மார்களிடத்தில் வெறுப்பும் உண்டாகுமானதால் பிள்ளைகளை அதிககண்டிப்புச்செய்வது தகுதியல்ல. பிள்ளைகள்குற்றஞ்செய்தாலும் அதைப்பொய்சொல்லி மறைக்காமல்உண்மையை ஒப்புக்கொள்வார்களானால் மெய்சொன்னதற்காக அவர்களிடத்திற் பிரியத்தைக்காட்டவேண்டுமேதவிர அவர்களசெய்த குற்றத்தைப்பாராட்டக் கூடாது. தாய்தகப்பன்மார்கள் நல்வழியில்நடந்தாற் பிள்ளைகளும் நல்வழியில்நடப்பார்கள். அவர்கள் துர்வழியில்நடந்தால்பிள்ளைகளும் துர்மார்க்கத்தில்நடப்பார்களானதால் தாய்தந்தைகள் எப்போதும் புண்ணியவழியிலேநடக்கவேண்டும்.

பிள்ளைகள் விளையாடுவதினால் சரீரசௌக்கியம் முதலான நன்மைகள் விளைகிறபடியால் பிள்ளைகள் சிலநேரம் விளையாடவும் இடங்கொடுக்கவேண்டும். கெட்டவர்களுடைய பழக்கம் பாம்போடு பழகுவதற்குச் சமானமானதால் துர்ஜனசகவாசத்தைவிலக்கி எப்போதும் சஜ்ஜன சகவாசம்பண்ணும்படி ஆக்ஞாபிக்கவேண்டும். அநேகர் பிள்ளைகளைப் பெறுகிற கடமைமட்டுமேயன்றி அவர்களை நல்லவர்களாக்குகிற விஷயத்தில் எவ்வளவுங் கவலைவைக்கிறதில்லை. நிர்மானுஷியமான காட்டில் தானேவளர்ந்து தானேக்ஷீணிக்கிற மரம்போல் பிள்ளைகளுடைய நடக்கையைக் கவனியாமல் நிர்விசாரமாய்விட்டுவிடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் மக்களுக்குச்சத்துருக்களாயிருக்கிறார்கள். பிள்ளைகளைமாதாபிதாக்கள் தங்களுடைய ஸ்வேச்சையாய்ப் பெறுகிறார்களோ யன்றித்தங்

ளைப்பெறும்படி மாதாபிதாக்களைப் பிள்ளைகள் கேட்டுக்கொண்டதே யில்லை, அறையிலிருக்கிறவனையிழுத்து அம்பலத்தில்விட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதுபோலவும், விருந்துக்கழைத்து விஷத்தைக்கொடுப்பதுபோலவும், உருவில்லாமலிருந்த பிள்ளைகளை உருவாக்கி உலகத்திற் கொண்டுவந்த தாய் தகப்பன்மார்கள் அவர்களுக்குச் சிறு பிராயத்திலே நற்குணங்களைப் போதியாமல் அவர்கள் ஆயுசுள்ளவரையில் துஷ்டர்களாய்க் கஷ்டப்படும்படி விடுவது பெரிய புத்திரத் துரோகமாயிருக்கிறது.

பிள்ளைகளை நல்லவர்களாக்குவதும் தீயவர்களாக்குவதும் தாய்தந்தையர்களுடைய ஸ்வாதீனத்தி லிருப்பதால் பிள்ளைகளுடைய துஷ்டத் தனத்துக்குப் பெற்றவர்களே முக்கிய காரணகர்த்தர்களாயும், உத்தரவாதிகளாயுமிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தாய் தந்தையருக்கு ராஜதண்டனையில்லாவிட்டாலும், தெய்வதண்டனையவர்களைவிடாது. ஆண்பிள்ளைகளாயினும் எப்போதும் தாய்தந்தையர்வீட்டி லிருக்கத்தக்கவர்கள் - பெண்பிள்ளைகள் வேறொருவன்வீட்டிற்குப்போக வேண்டியவர்களானதால் அவர்களை உத்தமிகளாக்கி யனுப்புவது அவர்களுக்கே நன்மையாகவும் அப்படியில்லாவிட்டால் அவர்களுக்கே எப்போதும் துன்பமாயுமிருக்குமே. நற்குணங்களை ஸ்திரீகளுக்குப் போதியாமல் அவர்களைப்புருஷன் வீட்டுக்கனுப்புவது நீந்தத் தெரியாதவனைக் கடலில் பிடித்துத் தள்ளுவதுபோலும், யுத்தசாஸ்திரந் தெரியாதவனைச் சண்டைமுகத்தில் விடுவதுபோலும், குதிரை யேறத்தெரியாதவனைக் கடிவாளமில்லாத துஷ்டக் குதிரை மேலேற்றித் துரத்துவதுபோலு மிருக்கின்றது.

சிறு பிராயத்தில் தாய் தகப்பன்மார்கள் அடக்கி நன்மார்க்கத்திற்கொண்டு வந்ததினால் நற்குணங்களிற் சிறந்த ஒரு ஐரோப்பிய ஸ்திரீயினுடைய குணாதிசயங்களைவிவரிப்போம்- அவள் புண்ணியப் பொக்கிஷம்-பொறுமைக் கிருப்பிடம் - ஞானக்களஞ்சியம் நற்குணபாத்திரம்-கற்பலங்காரி-கனவுபகாரி-அற்புதசுந்தரி- அறிவிலேமந்திரி-விற்பனவிதரணி - விநயசம்பூரணி - அவள் வாடாதபுஷ்பம் - மங்காததீபம் - ஆடாதமாமயில் - அலையாதமாங்குயில் - ஓடாத புள்ளிமான் - ஊருதபைங்கிளி - மாற்றில்லாத்தங்கம்- மாசில்லாமாணிக்கம் - சோதில்லாக்கரும்பு - குறையில்லாச்சந்திரன்-அவளைப்பார்த்தாலும் பசிதீரும்-கண்டாலும் களிநீங்கும்-அவள் பிராணன்போனாலும், ஒருபொய் சொல்லத் துணியாள் - பாவமென்றால் பாம்பைக்கண்டதுபோல் நடுங்குவாள் - அவள் எந்தவேலை செய்தாலும் கடவுளுடைய தியானத்தைமறவாள் - அவள் எந்த உயிரையும் சொந்த உயிர்போல் எண்ணி உபகாரஞ்செய்வாள்- கணவ

னுக்கு அற்பவருத்தமுமில்லாமல் குடும்பபாரங்களை யெல்லாம் தானே தாங்கிக்கொள்வாள் - குடும்பத்திற்கு வேண்டிய பண்டபதார்த்தங்களையெல்லாம் தக்க காலத்தில் சேகரித்து வைத்துக்கொள்வாள் - வருமானத்துக்கு மிஞ்சின செலவு செய்யாள் - தன்னுடைய அந்தஸ்துக்குத் தகுந்த காரியங்களில் யாதொரு குறைவும் செய்யாள் - தன்வீட்டுக் காரியங்களை வெளியிலே பேசாள் - பிறர்மேல் நிந்தையான வார்த்தைகளைத் தானும்பேசாள் - பிறர்பேசவும் இடங்கொடாள்.

அவளுடைய உள்ளமெப்படிநிர்மலமோ அப்படியே அவளுடைய தேகமும்ஆடையும் எப்போதும் பரிசுத்தமாயிருக்கும். அவளுடையவீடு, பாத்திரம் முதலியவைகளைத்-துலக்கியெப்போதும்கண்ணாடிபோல்வைத்திருப்பாள். அசுத்தமென்பதுமருந்துக்கு வேண்டுமானாலும் அவள்வீட்டில் அகப்படாது. அவளுடைய குடித்தனப்பாங்கும் மேரைமரியாதையும் அற்புதம் அற்புதம் என்றுயாவரும்மெச்சுவார்கள்- அந்தக்கர்மதேவதை மேல் தோஷம் நினைத்தால் தலைவெடிக்குமென்று பயந்துகாமாதுரர்களும் அவளுடையகற்புக்குத் தீங்குநினையார்கள். அவள் வேலைக்காரர்களைப் பிரீதியாகவும் விவேகமாகவும் நடப்பிக்கும் தன்மையினால் அவர்கள் சகலவேலைகளையும் தாங்களேமனோற் சாகத்துடன் செய்துமுடிப்பார்கள்.

அவளுடைய கைப்பாகத்துக்கு நளபாகமும் ஈடல்ல - அவள் கைபட்டால் வேம்பும் கரும்பாகும் - அவள்சமைத்தால் பிடிசாதம் இறங்காதவர் களும் படிசாதம் உண்ணுவார்கள் - அன்னத்துவேஷமுள்ளவர்களும் போஜனப் பிரியராவார்கள்- நீராதரோகிகளும்ஸ்வஸ்த மடைந்து அரோக திடகாத்திரராவார்கள் - அவள்ஆக்கும்கறி சமகமவென்று வீடெல்லாம் மணக்கும் - அதைத் தொட்டகையும் மணக்கும் - உண்டவாயும் மணக்கும் - அதைக்கழுவிய நீரெல்லாம் மணக்கும்- பின்னும்ஊரெல்லாம்மணக்கும். அவள்வீட்டில்சாப்படக் கூடாத சைவர்களும் அவளுடைய சமையலுக்கு வாயூறுவார்கள் - அவள்வீட்டுவேலைகளை யெல்லாம் குறைவறச்செய்துமுடித்த பின்புநல்லபுஸ்தகங்களையெடுத்து வாசிப்பாள்- சிலநேரம்வீணை வாசிப்பாள் - சிலநேரம் தையல் முதலியசித்திரவேலைகளைச் செய்வாள்.

கணவனே - அவளுக்குக்கதி- கணவனே அவளுக்கு நிதி- பர்த்தாவுடன்கூடிவாழ்வதே அவளுக்குப்பரமானந்தம் - பர்த்தா இருக்கும் இடம்காடாயிருந்தாலும் அதுஅவளுக்கு ராஜதானிக்குச் சமானம் - பட்டணமாயிருந்தாலும் பர்த்தா இல்லாத இடமேபாழ்- கணவனுடைய பக்ஷமே அவளுக்குலக்ஷாந்தரம். அவளுககு என்

னதுன்பம் வந்தாலும் கணவனுடைய கிருபாநோக்கம் பட்டால் அவளுடைய கஷ்டமெல்லாம் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் நீங்கும்- அவளுக்கு எவ்வளவுபாக்கிய மிருந்தாலும்கணவனுடையகிருபை மட்டும் நீங்கினால் ஜலத்தை விட்டுநீங்கிய தாமரைபோலவும் நிலத்தைவிட்டு நீங்கிய பயிர்போலவும் வாடுவாள் - கணவனுடையமனமும் அவளுடையமனமும் ஒன்றாயிருப்பதால் கணவனுக்கு எதில் விருப்பமோ அதிலே அவளுக்கும் விருப்பம் - கணவனுக்குஎதில் வெறுப்போ அதிலே அவளுக்கும் வெறுப்பு- கணவன்புசித்தால் அவளுக்குப் பசிதீரும்- கணவன்சந்தோஷித்தால்அவளுக்கும்சந்தோஷமுண்டாகும் - கணவனுடையதுக்கமே அவளுக்கும் துக்கம்- புருஷனுக்கு ஆபத்துவரும் காலத்தில் அவளேபடைக்கலம்- புருஷன் துக்கப்படுங்காலத்தில் - அவளேசுகம். அவன்வியாதிப்படுங்காலத்தில் அவளேபரமசஞ்சீவி-தரித்திரகாலத்தில்அவளேசௌபாக்கியம்.

கணவன் அழகில் ஆயிரம் அமாவாசைக்குச் சமானமானவனாயிருந்தாலும் அவனை அதிரூபசௌந்தரியமுள்ளவனாகப் பாவிப்பாள்- அவன்தரித்திரனாயிருந்தாலும் குபேரசம்பத்துடையவனாக எண்ணுவாள். தான்துரைமகளாயிருந்தாலும் புருஷனுக்குத் தன்னைஊழியக்காரியாக நினைப்பாள். "கல்லானாலும் கணவன்" புல்லானாலும் புருஷன். மரமானாலும் மணவாளன்" ஆதலால் புருஷனுக்கெப்போதும் ராஜோபசாரம் செய்வாள்- புருஷன் ஒன்றுந் தெரியாதஜடனாயிருந்தாலும் அவனுடைய வாக்கைவேதவாக்கியம் போலெண்ணுவாள். ஒருவிஷயத்திலும் கணவனுக்குக் கோபம்வரும்படி நடவாள் - கணவன்நிர்நிமித்தமாய்க் கோபித்தாலும் பொறுமையுடனே சகித்துக்கொண்டு சமயம்பார்த்து அமிர்தவருஷம்போல் இன்பமான வார்த்தைகளைப் பேசிக்கணவன் கோபத்தைத்தணிப்பாள்.

அந்தக்குணவதியை வேறொருஸ்திரீநோக்கி "உன்னுடையதகப்பனோ தேசமாளுகிற அரசன், உன்னுடையதாயோ அரசி, இப்படிப்பட்டதந்தைதாய்களையும் சகிமார்களையும் அரண்மனையையும் விட்டுநீங்கி ஒருஏழையை விவாகஞ்செய்து கொண்டு அவனுடைய சிறுமனையில்வசிக்கும் படி உனக்கு லபித்ததே" என்று அநுதாபப்பட்டாள். அதைக்கேட்ட அந்தப்புண்ணியவதி என்னுடையகணவர் வீடுசிறுவீடானதால் நான்எப்போதும் அவருக்குச் சமீபத்திலிருக்கும்படி பாக்கியம்பெற்றேன். அவர் ஏழையானதால் அவருடைய ஊழியங்கள்யாவும் என்னுடைய கையால்செய்யும்படி யான அதிர்ஷ்டமும்எனக்குக்கிடைத்தது. விஸ்தாரமானபல அரண்மனைகளும்பல ஊழியக்காரர்களுமுள்ள என்னுடைய தாய்தந்தையருக்கு இப்படிப்பட்டபாக்கியம் இல்லாமையால் அவர்களுடைய செல்வ

ம்பாழ்த்தது. பின்னும்என்னுடைய புருஷரேஎனக்கு அரசர். அவருடைய சிறுகுடிலே எனக்குஅரண்மனை. அந்த அரசருக்கு நானே குடி. அவருடையஅன்பேஎனக்குச்செல்வம். என்னுடையகற்பேஅவருக்குநான் கொடுக்கும் கடமை" என்று மொழிந்ததாக.

நீதிநூல் புருடபாரியரியல்பு.

௧௩-வது-௧௪-வது-பாடல்களில் சொல்லப்படுகின்றது.

ஏந்தலாந் தந்தையைத்தாய் சகிபர்சோ
    யிலைவிட்டோரொளியர் சிற்றிற்
சார்ந்தனனென்றிகழுமின்னே சிறிதில்லா
    லவரருசேதங்கப் பெற்றேன்
சேர்ந்தமிடியாலவர்தம் பணியாவுமெனது
    கையாற் செய்யப்பெற்றேன்
பாந்தவமீதின்றி யெந்தையன்
    னையைவேறுக்கு நிதிபாழ்த்ததன்றே.
மிடியுளார்கேள்வரொன்றுனைத்தமின்னேனுய்
கடிநகர் சிறுகுடில் காந்தர்வேந்தரா
மடியளேகுடியவரன் பென்செல்வமாங்
குடியிறை யென்னிறை குறையுண்டோசொலாய்.

பணம், நகை முதலியவைகளின்மேல் அவளுக்கு எவ்வளவும் அபேக்ஷையில்லை. அவள்புருஷன்பார்க்கத் தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்வதே அல்லாது மற்றவர்கள் பார்க்கத்தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்ளாள். புருஷன்ஊரிலில்லாத காலத்தில் தன்னை அலங்கரிக்கவந்த தோழியை நோக்கி "நான் உண்ணுவதும் புஷ்பம் சூடிக்கொள்வதும்சந்தோஷிப்பதும் அலங்கரித்துக்கொள்வதும் என்னுடைய கணவர்பார்ப்பதற்காகவேயன்றி மற்றப்படியல்லவே. இப்போதுஎன்கணவர் ஊரில்இல்லையென்பது உனக்குத்தெரிந்திருந்தும் என்னை நீஅலங்கரிக்கவந்ததுபேதை மைத்தனம்" என்றாள்.

(நீதிநூல்புருடபாரியரியல்பு-௧௫-வது-பாடல்.)

உண்ணல்பூச்சூடனெஞ்சுவத்தலொப்பனை
பண்ணலெல்லாமவர்பார்க்கவேயன்றோ
அண்ணறன்பிரிவினையறிந்துந்தோழிநீ
மண்ணவந்தனையிதுமடமையாகுமே.

அவள் அன்னிய புருஷனை அறியாமலிருக்கிற அறியாமையையன்றி வேறு அறியாமை அவளிடத்தில் இல்லை - தான் புண்ணியவதியாயிருக்கத் தன்னைப் பாவியென்று அவள் சொல்லுகிற பொய்யைத் தவிர வேறு பொய்சொல்லியறியாள் - பாவத்தின்மேல் அவளுக்குப் பகையேதவிர வேறொருவரிடத்திலும் அவளுக்குப் பகை

யில்லை - சிஷ்டர்களைப்பார்த்து அவர்களைப்போல் அபாரயோக்கியதை நமக்கில்லையேயென்று அவளுக்குண்டாகிற பொறுமையைத் தவிர வேறுபொறுமை அவளிடத்தில் இல்லை, இவளைப்போலுண்டாவென்று சகல ஜனங்களும் சொல்லுகிற புகழ்ச்சிகளை அவள் சர்வகொள்ளையடிப்பதையல்லாது வேறுதிருட்டு அவளிடத்தில் இல்லை. பாத்திராபாத்திரமறியாமல் பிக்ஷையிடுகிற விஷயத்தில் அவள்செய்கிற லோபமே அல்லாமல் பாத்திரமறிந்து பிக்ஷையிடுவதில் எவ்வளவும் லோபமில்லை - அவளும் அவளுடைய குடும்பத்தாரும் தர்மம் செய்வதில் ஒருவரை யொருவர் முந்திக்கொள்ளப் பிரயாசப்பட்டுத் தர்மநிமித்தம் செய்துகொள்ளுகிற சண்டையே தவிர வேறுசண்டை, மனஸ்தாபம், குரோதம், வர்மம் முதலிய துர்க்குணங்கள் அவர்களிடத்தில் இல்லை. ஜெகதீசனுடைய பாதாரவிந்தத்தை அடைவதில் அவளுக்குப்பேராசையே தவிர வேறு பேராசை அவளிடத்தில் இல்லை - அவளுடைய வீட்டுக்கு வருகிற ஈக்களும், எறும்புகளும், அகுத்தம் அகப்படாமல் பட்டினியாயிருக்குமேயல்லாது அவளிடத்திற்கு வருகிற ஏழைகள் பட்டினியா யிருப்பதில்லை - தன்கையில் இல்லாதகாலத்திலும் தான் உண்ணும் அன்னத்தை ஏழைக்கிட்டுத் தன்வயிற்றுக்கு அவள் செய்யும்துரோகத்தைத்தவிர வேறுதுரோகம் அவள்செய்வதில்லை. பாவத்தைச் செய்யாமலிருப்பதுமன்றி அதைநெஞ்சிலும் நினையாமல் மனோவாக்குக்கிரியைமூன்றும் ஒரேதன்மையாயிருப்பாள் - பாவஞ்செய்யாமற் புண்ணியஞ்செய்ய வேண்டுமென்பது சர்வலோகநாயகனுடைய வேதவாக்கியமானதாலும், அந்தவாக்கியத்தை அசித்திசெய்யப்புருஷனுக்கு அதிகாரம் இல்லாமையினாலும் பாவஞ் செய்யும்படி புருஷன் கட்டளையிட்டால் அந்தக்கட்டளையை மட்டும் நிராகரிப்பாளேயல்லாது, மற்றவிஷயங்களிளெல்லாம் புருஷவாக்கிய பரிபாலனஞ்செய்யத்தவறாள்.

தெய்வபக்தி யுள்ளவர்கள் தெய்வத்திற்குரிய ஆலயம், பூஜாபீடம் முதலியவைகளிடத்திலும் சிரத்தையுள்ளவர்களா யிருப்பதுபோல்புருஷபக்தியுள்ள அந்தச்சீமாட்டி தன்கணவனைப்பெற்ற தாய்தந்தைகளைத்தன்னுடைய தாய்தந்தைகளினும் அதிகமாயெண்ணி அவர்களுக்குப் பாதம்பணிந்து பணிவிடைசெய்வாள். வார்த்திகதசையில்சரீரமெலிவினால் கோபம்வருவதுசிலருக்குச்சகஜமானதால் தன்னுடைய மாமன்மாமிமுதலானவர்கள் அகாரணமாய்த்தன்னைக்கோபித்தாலும் அதைப்பாராட்டாமல் மதுரமாய்ப்பேசிஅவர்களுடைய கோபத்தைச் சாந்தப்படுத்துவாள் - அவர்கள் "எங்கள் மருமகள்போலுண்டா! இவளே எங்கள் கண்மணி. இவளே பெண்மணி - இவளே எங்களைப்பெற்றவள் இவளே எங்க

ளைவளர்க்கிறவள் - இவளேஎங்களைக்கரையேற்றுகிறவள், இவள் தேடக்கிடையாத் திரவியம்-காணக்கிடையாக்கற்பகம்" என்று மகிழும்படி உபசரிப்பாள் - கொழுந்தன்மார், நாத்தனார் முதலியவர்களைத்தன்னுடைய சகோதரர்களிலும் அதிகமாயெண்ணி அவர்களுடைய காலிற்பட்டது தன்கண்ணிற் பட்டதாகநினைந்துப் பூர்ணபக்ஷங்காட்டுவாள். அவளும் அவளுடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் நடக்கிற ஒழுங்கையும், மரியாதையையும், அவர்களுக்குள்ளிருக்கும் நித்தியசமாதானத்தையும், மாறாத பக்ஷத்தையும், அதனாலுண்டாகிற ஆநந்தத்தையும் யோசிக்குமிடத்தில் அவளுடைய வீட்டைப்பூலோக மோக்ஷமென்று சொல்லத்தடையில்லை.

45860

அவளுக்கு எப்போதும் பரோபகாரசிந்தையேதவிரவேறு சிந்தையில்லை. அன்னமில்லார்க்கு அன்னம் படைப்பாள்- வஸ்திரமில்லார்க்குவஸ்திரந்தருவாள்-தாயில்லாப்பிள்ளைகளைத்தாய்போலத்தாங்குவாள் - துக்கமுள்ளாரைத் தேற்றுவாள் - அழுவாரோடு அழுது ஆறுதல் செய்வாள் - வியாதிக்காரரை அடிக்கடிவிசாரித்து வேண்டியபக்குவங்கள் செய்வாள் - புத்தியில்லார்க்குப்புத்திபோதிப்பாள், பக்தியில்லார்க்குப்பக்தியைப் படிப்பிப்பாள்-வைவாரையும் வாழ்த்துவாள்- வாழ்த்துவார் முன்னேதன்னைத்தாழ்த்திக்கொள்வாள் -தின்மைசெய்வோர்க்கும் நன்மைசெய்வாள் - ஏழைகளுக்குத்தன்னாற் கூடியமட்டும் உதவிசெய்வாள் - திரவியசகாயம் செய்யத்தன்னால் ஏலாதபோது வாக்குச்சகாயமாயினுஞ் செய்வாள் - பிறர்துன்பத்தை நீக்கத்தன்னால் முடியாதபோது அழுது இரங்கிக்கடவுளைப் பிரார்த்திப்பாள். இன்னும் அவளுடைய மங்களகுணங்களைச்சொல்லப் புகின் அளவின்றி விரியுமாதலால் இம்மட்டில் நிறுத்தினோம்.

கலியாணகாலங்களில்பெண்களுக்குக்கற்புள்ளஅருந்ததியைக்காட்டிக்கற்பிழந்து கல்லாய்ச்சமைந்த அகலிகையையும் அம்மிமிதிக்கிற சடங்குமூலமாகக் காட்டுவதுபோல், தாய்தந்தையருடைய முயற்சிக் குறைவினாலும் கெட்டபழக்கத்தினாலும் அகிருத்தியங்களைக்கற்றுக்கொண்ட ஒருதுஷ்டையினுடைய துச்சரித்திரத்தை அடியில் எழுதுகின்றோம்.

பாவங்களுக்கெல்லாம் அவள் பண்டகசாலை - நன்மையெல்லாம் அவளுக்கு நஞ்சு - தின்மையெல்லாம் அவளுக்குத் தேவாமிர்தம் - தப்புகளெல்லாம் அவளுக்குச்சர்வமானியம் - வெட்டுவார்த்தைகளெல்லாம் அவளுக்கு வாய்ப்பாடம் - பொய்யிலே அவள் பூர்ணம், உண்மைபேசுகிறதில் அவள் ஊமை. புண்ணியமென்று

ல் போராட்டம் - குற்றங்களென்றால் கொண்டாட்டம் - சுயகுற்றங்களைப்பார்ப்பதில் அவள் சுத்தக்குருடி - அந்நியர் குற்றங்களைப்பார்ப்பதில் அவளுக்கு ஆயிரங்கண் - ஏழைகளுக்கும் அவளுக்கும் ஏழாம்பொருத்தம் - பிக்ஷைகேட்டவரைச் சிக்ஷை செய்வாள் - தானம்பரிதானமே யல்லாமல் வேறுதானமில்லை - தியாகம் பிராணத்தியாகமேயல்லாமல் வேறுதியாகமில்லை - எச்சிற்கையாலுங் காகமோட்டாள் - அறுத்தகைக்குஞ் சுண்ணாம்புகொடாள் - பிள்ளைகள் ஆத்திச்சுவடி படிக்கும்பொழுது "தா - " என்றுபடித்தாலும் அவள் சண்டைக்கு வருவாள். அவள் முன்னே யாராவது ஈயைப்பார்த்து ஈயென்று சொன்னாலும் கோபிப்பாள். அவளுக்குக் கோயிலில்லை - குருவில்லை, பூஜையில்லை. நமஸ்காரமில்லை - பணமே தெய்வம் - பணமே குரு - பணமேஜீவனம், பணமேபாவனம் - கண்ணாடியில் தன் முகந்தெரிவதுபோல அவள் யாரைப்பார்த்தாலும் தன்மயமாகத் தோன்றுவதால்தன்குற்றத்தைப் பிறர்மேலேற்றி அவதூறுபேசுவதே அவளுடையசுபாவகுணம். அவள் திருடியானதால் எல்லாரையுந் திருடிகளென்றுசொல்வாள் - அவள் பொய் பேசுகிறவளானதால் எல்லாரையும் பொய்யரென்று நினைப்பாள். அவள்வஞ்சகியானதால் எல்லாரையும் வஞ்சகிகளென்று தூஷிப்பாள் - அவளுடைய வாய்க்குப்பூட்டுப் போட்டாலும் அவள் தூஷணை பேசாமலிராள் - அவள்காதுகளைத் தைத்துவைத்தாலும் கோள்வார்த்தைகளைக் கேளாமலிராள் - அவள் கைகளைக் கட்டிவைத்தாலும் திருடாமலிராள் - அவள் கால்களில் விலங்கிட்டு வைத்தாலும் அண்டைவீடுகள்போய்ச் சண்டைசெய்யாமலிருக்கமாட்டாள் - அவளுக்கும் அவள் புருஷனுக்கும்ஜென்மப்பகை - புருஷன்ஒன்றுசொன்னால் அவள் ஒன்பது சொல்வாள், அவன்வேண்டுமென்பதை யிவள் வேண்டாமென்பாள் - அவன்தெற்கென்றால் இவள் வடக்கென்பாள் அவன் கறுப்பென்பதை யிவள் வெளுப்பென்பாள் - புருஷனுக்கு எது இஷ்டமோ அதுஅவளுக்கு அநிஷ்டம் புருஷனுக்கு யார் மித்திரர்களோ அவர்களெல்லாரும் அவளுக்குச்சத்துருக்கள், புருஷனுக்கு யார் பகைவர்களோ அவர்களெல்லாரும் அவளுக்குஇஷ்டர்கள். புருஷனே அவளுக்கு விஷமாயிருக்கும்போது புருஷனுடைய பந்துக்களை அவள் எப்படிமதிப்பாள் - மாமிசுமங்கலி யாயிருப்பதைத்தான் அமங்கலியா யிருப்பது போலெண்ணுவாள் - மாமிக்குத் தலைவலித்தால் இவளுக்குத் தலையில் கிரீடந்தரித்ததுபோல் - நாத்தனாருக்குப் பிள்ளைபிறந்தால் இவளுக்குஒருபிள்ளையிறந்ததுபோல். ஓரகத்திக்கு ஒருசுகம்உண்டானால்இவளுக்குத்துக்கம் சம்பவித்ததுபோல். அவள்கழுத்தில் தாலியிருப்பது இவள்கழுத்தில் தாலியில்லாததுபோல். அவளுக்கும் அவளுடையபிள்ளைகளுக்கும் ஓயாதபெரும்பகை - பிள்ளைகளை அவ

ளும்நேசிக்கிற தில்லை - அவளைப்பிள்ளைகளும் நேசிக்கிறதில்லை. பிள்ளைகள் இஷ்டப்படி அவளும் நடவாள் - அவளிஷ்டப்படி பிள்ளைகளும் நடவார்கள் - கலியாண வீட்டில்கட்டிக்கொண்டழுகிறவள் இழவுவீட்டில் என்னசெய்யமாட்டாள். தன்புருஷனையும் பிள்ளைகளையுமே பகைக்கிறவள் அந்நியர்களைப் பகைக்காம லிருப்பாளா? அவளுக்கு ஊரெல்லாம்பகை ஊரெல்லாம் அபக்கியாதி- எல்லாரும் அவளுடைய சேட்டை விரும்புகிறவர்களேதவிர அவளுடையக்ஷேமத்தைப்பிரார்த்திக்கிறவர்கள் ஒருவருமில்லை - அவளுடைய மன அசுத்தம் எப்படியோ அப்படியே சரீரஅசுத்தமும் உள்ளவளாயிருக்கிறாள் - அவளுடையதேகத்தில் எந்தக்காலத்திலாயினும் ஜலம்பட்டிருக்குமோ என்னவோ அறியோம். அவள்தேகத்தின் அழுக்கைத்திரட்டினால் பலவண்டிப்பாரம் ஏற்றலாம் - அவளுடைய துணி நெருப்பிலே போட்டாலும் வேகாது - அவளுடைய தேகத்தில்புஷ்பம்பட்டால் தேகநாற்றத்தைப் புஷ்பம் வாங்கிக்கொள்ளுமேயல்லாதுபுஷ்பவாசனை தேகத்தில்சாருகிறதில்லை - அவளுடைய தேகம்போலவே அவளுடையவீடும் அசுத்தங்களுக்கு ஆலயமாயிருக்கின்றது - அசுத்தத்தில் ஜனிக்கிறபலபூச்சிகளும் புழுக்களும் அவளுடையவீட்டில் புத்திரபௌத்திரகளத்திராதிகளுடனே க்ஷேமமாய்வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும். அவளுடையவீட்டின் அசுத்தங்களையும் அவளுடைய துர்மார்க்கத்தால் அவளுக்குவருகிற பலதுன்பங்களையும், அவளுக்கும் அவளுடையகுடும்பத்தாருக்கும் நடக்கிறவ்யாதசண்டைகளையும், கலகங்களையும், வியாஜ்யங்களையும், விரோதங்களையும், பார்க்குமிடத்தில் அவளுடையவீட்டைப் பூலோகநரகமென்றுசத்தியமாகச்சொல்லலாம்.

மேற்படிஸ்திரீ குமார்க்க வதியாய்க்கெட்டுப்போனதற்கு அவளுடைய தாய்தகப்பன்மார்களின் அஜாக்கிரதையே முக்கியகாரணமானதால் ஸ்திரீகளுக்குப் பாலசிக்ஷைசெய்வது அத்தியாவசியகமாயிருக்கின்றது - தெய்வபக்தியே சகல புண்ணியங்களுக்கும்அஸ்திபாரமாயும் - சிகரமாயும் இருப்பதால் தெய்வபக்தியைமுந்திப்போதிக்கவேண்டும் - தெய்வநேசம் உண்டாவதற்குத் தெய்வ சொரூபநிர்த்தாரணஞ்செய்வது அவசியமாகையால், அண்டகோளங்களை அணுவில் அடைக்கயத்தனித்ததுபோலும், ஆகாயத்துக்குமையங் காட்டுவதுபோலும், நரிவாலைக்கொண்டு கடலாழம் பார்ப்பதுபோலும், மானசசாக்ஷியாயும் சர்வசாக்ஷியாயும் விளங்காநின்ற கடவுளுடைய அநந்தகலியாண குணங்களில் சிலவற்றைப்புல்லறிவுடையேனாகியநான் எனக்குத் தெரிந்த மட்டில் ஒருவாறெடுத்துரைக்கத் துணிவுற்றேன்.

கடவுள் ஆணுமல்ல - பெண்ணுமல்ல - அலியுமல்ல - அவருக்கு ஊருமில்லை - பேருமில்லை - யாருமில்லை - நேருமில்லை, அவ

ருக்குத் தாயுமில்லை. தந்தையுமில்லை - தாரமுமில்லை தநயருமில்லை. அவருக்கு ஒப்புமில்லை- தப்புமில்லை- அவர் பூதமுமல்ல - நாதமுமல்ல - சரமுமல்ல - அசரமுமல்ல -காணப்பட்ட ஒருபொருளுமல்ல. பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு அவிஷயமானவர். ஞானேந்திரியங்களுக்கு எட்டாத துரியாதீதர் - அவர்மகாப்பிரபு, மண்டலாதிபதி - ஏகசக்கரவர்த்தி - தேவாதிதேவர். இராஜாதிராஜர். அவர் சர்வக்ஞர் - சர்வசக்தர். சர்வேசுரர். சர்வகாரணர்- சர்வகற்பிதர்- சர்வநியந்தா. சர்வாந்தரியாமி- அவர்பிதா - நாம்பிள்ளைகள் - அவர்குரு. நாம் சிஷர்கள் - அவர் இராஜா. நாம்குடிகள் - அவர் ஆண்டவர் - நாம் அடிமை. அவர் அன்னதாதா - நாம் யாசகர். அவர்செல்வர். நாம் தரித்திரர் - அவர் தர்மாத்மா - நாம் கர்மாத்மா. அவர் நித்தியர் - நாம் அநித்தியர். அவர் அரூபி - நாம் குரூபி - அவர் தீனகிருபாகரர் - சீலமனோகரர். ஞானதிவாகரர்- நற்குணசாகரர். பரமபவித்திரர் - பக்தர்கள் மித்திரர்தர். மசமுத்திரர் - சகலவிசித்திரர் - அகிலநிர்வாகர் - ஆநந்தபோகர். இகபரத்தியாகர். இன்பப்பிரவாகர்- மோக்ஷதாதா, மூலவேதா. சாக்ஷாத்மாதா-சர்வஞாதா. ஆதிமத்தியாந்தரகிதர் - சோதிநித்தியாநந்தசகிதர் - வேதசித்தாந்தவிகிதர் - போதவிர்த்தாந்தலிகிதர். கபடநாடக சூத்திரர் - தபனகோடி காத்திரர் - உபயஞானநேத்திரர் - அபயமோக்ஷ க்ஷேத்திரர் - பாவநாசர் ஜீவநேசர். தேவராசர். மாவிலாசர் - இப்படிப்பட்ட அதிஅகோசர அசரீர அகண்டாகார அபார உதாரநிர்விகார மனோகரகுணாகர சராசர தராதர பராபரவஸ்துவினுடைய அந்நியா திருசியமான மகோன்னதப்பிரதாபந்தெரிவதற்கு அவரால்வகுக்கப்பட்ட அகிலபுவன சராசரங்களின் தன்மையைஸ்தூலமாயேனும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுவது அவசியம்.

இத்தப்பூமி எவ்வளவு பெரிதென்பதை நாமெல்லோரும் காக்ஷிப்பிரமாணமாயறிந்திருக்கிறோம் - இந்தப்பூமியிலும் சூரியன் ௧௩ - லக்ஷம் பங்குஅதிகப்பெரிதா யிருக்கின்றது. அந்தச்சூரியனைப்போல அனேககோடி சூரியர்களும் சந்திரர்களும் ஆகாயவிரிவில் நக்ஷத்திரவடிவமாக நமக்குக் காணப்படுகின்றன - நாம் பார்க்கிற நக்ஷத்திரங்களைத்தவிர நம்முடையபார்வைக்கு எட்டாததூரத்திலும் அதற்குமேலும்கீழும் எந்தப்பக்கங்களிலும் அடுக்கடுக்காக எண்ணிக்கையில்லாத நக்ஷத்திரக்கூட்டங்களிருக்கின்றன- அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று சமீபம்போல நமக்குக்காணப்பட்டாலும் அவைகளுக்கும் இந்தப்பூமிக்கும் எப்படித்தூரமோ அப்படியே அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று தூரமுள்ளவைகளா யிருக்கின்றன. இந்தச்சூரியனைச் சுற்றிப்பூமிமுதலிய பலகிரகங்கள் ஓடுவனபோல நக்ஷத்திரமாகிய ஒவ்வொரு சூரியனையும் பலபுவனங்கள்சு

ற்றிபோகின்றன. அப்படியானால் கடவுளால் சிர்ஷ்டிக்கப்பட்ட சந்திரசூரியர்களையும் புவனகோடிகளையும் எண்ணத்தொலையுமா? ஏட்டில் அடங்குமா? அந்தப்பிர்ம்மாண்ட கோடிகளுக்குள் இந்தப்பூமிஒரு அணுவுக்கும் சமானமல்ல. சகலபுவனங்களையுந் தாங்கிப்படி யளக்கிறகர்த்தாவுக்குச் சிறிது கோபம் ஜனித்தால் அண்டஅடுக்குகள் குலைந்து ஒன்றோடொன்று மோதிச் சூரியமண்டலம் சந்திரமண்டலத்தின் மேலும் சந்திரமண்டலம் பூமண்டலத்தின்மேலும் விழுந்து சின்னபின்னமாய்ச் சிதறுண்டு போமென்பதுசந்தேகமா? பலஅண்டகோடிகளும் பரமேசனுடையபாதத்துகள் - சூரியன் அக்கினிமுதலிய சுடர்கள் கடவுளினுடைய திவ்வியப்பிரகாச மேனியிலிருந்துசிதறிய சிறுபொறிகள் - சமுத்திரங்களும் மேகங்களும் அவருடைய கிருபாசமுத்திரத்தி லிருந்து தெறித்த சிறுதுளிகள். பிரசண்டமாருதம் அவருடைய சிறுவிரலின் அசைவு - உன்னதபர்வதங்கள் அவர்விளையாடும்பந்துகள் - அவருடைய பிள்ளைகளாகிய நமக்காகஅவரால் நியமிக்கப்பட்ட ஊழியக்காரர்களே பஞ்சபூதாதிகள் - கற்பகோடிகாலங்கள் அவருக்குக் கணப்பொழுது. தமக்குத் தேகமில்லாமலிருந்தும் சகல ஜீவர்களுக்கும் தேகங்களைக் கொடுப்பவர் அவரே, தாம்உண்ணாமல் மற்ற உயிர்களுக்கு உணவளிப்பவர் அவரே, தாம் நித்திரை செய்யாமல் மன்னுயிர்களைத் தூங்கவைத்துக் காவலா யிருப்பவர் அவரே. தாம் நடவாமல் திரியாமல் எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போல் எங்கும் நிறைந்திருப்பவர் அவரே, தாம் கைவேலைசெய்யாமல் நினைத்தமாத்திரத்தில் அண்டகோடிகளை யுண்டாக்கி ரக்ஷிப்பவரும் அவரே அந்த அண்டகோடிகளைச் சாட்டையில்லாப் பம்பரம் போல் ஆட்டுகின்றவரும் அவரே, கண்ணாயிருந்து பொருள்களைக் காட்டுகின்றவரும் அவரே, இந்திரியானந்தங்களையெல்லாம நமக்கு ஊட்டுகின்றவரும் அவரே, கிருபாநேத்திரத்தால் நம்மைப் பார்ப்பாரும் அவரே, துஷ்ட சத்துருக்கள்மேல் க்ஷாத்திரஞ் செய்கிற க்ஷத்திரியரும் அவரே, பக்தர்களுக்கு மோக்ஷவியாபாரம் செய்கிற வைசியரும் அவரே, அண்டங்களை ஆட்டுகிற சூத்திரரும் அவரே ஜீவகோடிகளுக்கு வேளாண்மை செய்கிற வேளாளரும் அவரே. சர்வலோகநாயகரும் அவரே, அண்டவீடுகளைக் கட்டிய தெய்வத்தச்சனாருமவரே, தேககடங்களைச் செய்கிற குலாலனாரும் அவரே, தாசர் வார்த்தையைத் தட்டாரும் அவரே, ஒருசிறியவித்தைக்கொண்டு பெரிய விருக்ஷங்களையும், சுக்கில சோணிதங்கலந்த சிறுதுளியைக்கொண்டு பெரிய உடல்களையும், ஒருதானியத்தைக்கொண்டு கோடிதானியங்களையும் செய்கிற ஜாலவித்தைக் காரரும் அவரே, மனுஷர்களுக்கும், விலங்குகளுக்கும், பக்ஷிகளுக்கும், புஷ்ப

ங்களுக்கும், பலவர்ணங்களையும், அலங்காரங்களையும், அமைத்தெழுதிய சித்திரக்காரரும் அவரே, ஆத்தும அரசன் குடியிருக்கும் பொருட்டு, இரண்டுகால்நாட்டி, இரத்தமாகிய நீர்சேர்த்து, மாம்ஸச்சுவரெழுப்பி, என்புக்கழிகளைப் பரப்பி, நரம்புக்கயிறுகளாற்கட்டித், தோலாகிய கூரைமேய்ந்து, ஒன்பதுவாயில்விட்டுச், சரீரவீட்டைச்செய்த கொத்தனாரும் அவரே - அந்தவீடு பிராணவாயுவால் சஞ்சரிக்கச்செய்த மந்திரவாதியும் அவரே. நமக்குத் தெரியாமல் நம்முடைய சித்தங்களில் வசிக்கிற சித்தரும்அவரே. தேகவீடு தானே வளரவும், நிமிரவும், குனியவும், நடக்கவும், ஓடவும், இருக்கவும், படுக்கவும், தூங்கவும், பலவேலைகளைச்செய்யவும், உண்ணவும், உண்ணுகின்ற பதார்த்தங்கள் ஜீரணித்துஉடலெங்கும் பரவவும், மனமானது சஞ்சரிக்கவும், நினைக்கவும், ஆலோசிக்கவும், சுகிக்கவும், துக்கிக்கவும், பஞ்சேந்திரியங்கள் பல இன்பங்களை அநுபவிக்கவும், நம்முடைய ஸ்வாதீனமில்லாமல் சுவாசந்தானே ஓயாமல் நடந்துகொண்டிருக்கவும் செய்த பரமதயாநிதியும் அவரே.

இந்தப்பூமியைக் கடவுள்உண்டாக்கி எத்தனையோ காலமாகியும் என்றும் புதிதாயும் வளப்பமாயும் செழிப்பாயு மிருக்கின்றது - ஒருபொருளை நாம் வீட்டில்வைத்திருந்தால் எத்தனைகாலமானாலும் அந்தப்பொருள்மட்டு மிருக்குமேயல்லாமல் அது பலபொருள்களை உண்டாக்காது - பூமியோவென்றால் ஒன்று கோடியாகச் செய்கின்றது - ஒருநெல்லைவிதைத்தால் எண்ணிமுடியாத அநேகநெற்கள் உண்டாகின்றன - ஒருமரக்கால் தானியத்தைஇருபதுமரக்காலாகவும் பத்துமரக்கால் தானியத்தைஇருநூறுமரக்காலாகவும் பூமிவிளைவிக்கின்றது. கடவுளுடைய ஆக்ஞையினால் பூமிமுதலிய பஞ்சபூதங்களும் சகலவஸ்துக்களும் மனுஷர்களுக்கு ஊழியக்காரர்கள்போல் வேலைசெய்கின்றனவென்பதை அடியில்விவரித்துக்காட்டுவோம்.

பூமியானது சகலசராசரப் பொருள்களும் அடங்கிய பண்டகசாலையா யிருப்பதுமன்றிப் பயிரிடுகிற குடியானவன்போல நவதானியங்களையும் இதரபோஜனபதார்த்தங்களையும் நமக்கு விளைவித்துக் கொடுக்கின்றது. அப்புஜலக் காரியைப்போல ஸ்நாநபானாதிகளுக்கு உதவுகின்றது. காற்று ஆலவட்டக்காரன்போல நமக்குச் சாமரைபோடுகின்றது. நெருப்பு சமையற்காரனைப்போல நளபாகம்செய்கின்றது. ஆகாசம் தீபம் ஏந்துகிறவன்போலச் சந்திர சூரிய நக்ஷத்திரமுதலிய தீபங்களைத்தாங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. மேகங்கள் ஜலமிறைக்கிறபெண்களுக்குச் சமானமாயிருக்கின்றன. நதி, ஏரி, குளம், முதலியவைகள் ஜலம் வைக்கிற கடாரங்களாயிருக்

கின்றன. விருக்ஷஜாதிகளும், பயிர்பூண்டு முதலியவைகளும் பலசரக்குக் கடைக்காரர்கள்போல இலை, பூ, காய், கனி, கிழங்கு, தானியமுதலிய பலசம்பாரங்களைக் கொடுக்கின்றன. மலைகளும், கடல்களும், ரத்ன வியாபாரிகள்போல நவரத்நமுதலிய பலதிரவியங்களைக் கொடுக்கின்றன. பூச்செடிகள் பூவிறைக்கிற பெண்களாயிருக்கின்றன. பல மூலிகைகள் மருந்துகொடுக்கிற வைத்தியர்களாயிருக்கின்றன. பூஞ்சோலைகள் நாடகசாலைக்குச் சமானமாயிருக்கின்றன. மயில், அன்னம், கோழி, கொக்கு, முதலிய பக்ஷிகள் நாட்டியப்பெண்கள்போல நடனஞ்செய்கின்றன. குயில், கிளி, பூவை, வானம்பாடி, முதலிய பக்ஷிகள் பாடகர்கள்போலச் சங்கீதம்பாடுகின்றன, காகம், பருந்து, கழுகு, கோழிமுதலிய பறவைகளும் பல்லி, அரணை, முதலியவைகளும் வீடுசுத்தஞ்செய்கிற பெண்கள்போலப் பலபூச்சிகளையும், இறந்துபோன பலஜந்துக்களையும், அசுத்தங்களையும், பக்ஷிக்கின்றன. பருத்திச்செடி, பட்டுப்பூச்சிமுதலியவைகள் நமக்கு வஸ்திரவியாபாரிகளாயும், நாய், ஆடு, புலி, கரடி, முதலியவைகள் சால்வை, போர்வை கம்பளம் இவைகளைக் கொடுக்கிற வர்த்தகர்களாயுமிருக்கின்றன, தேனீக்கள் தேன்கொடுக்கின்றன பசு, எருமை, ஆடு முதலியவைகள் பாற்காரிபோல நமக்குப் பால்கொடுக்கின்றன. காளை, குதிரை, யானை, ஒட்டகம், முதலியவைகள் வாகனங்களாய் நம்மைச் சுமப்பதுமன்றி இன்னும்பல வேலைகளுக்கும் உதவுகின்றன. அந்த மிருகங்களுக்குப் புல், வைக்கோல் முதலியவைகள் ஆகாரங்களாயிருக்கின்றன. எறும்புமுதலியவைகள் வீடு பெருக்குகிறவள்போலப் பலவிதமாய்ச் சிந்திக்கிடக்கிற வஸ்துக்களைப் புசித்து வீட்டைச் சுத்தம்செய்கின்றன. நாய்கள் காவற்காரனைப்போல் வீடு காக்கின்றன. கழுதையும் நமக்காகப் பலபாரங்களைச் சுமக்கின்றன. சேவல்களும், செம்போத்துகளும், காகங்களும் நமக்குச் சூரியராஜன் வருகையைக் காட்டுகிற கட்டியக்காரர்களாயிருக்கின்றன. சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களும், பாம்பு, தேள்முதலிய விஷ ஜந்துக்களும், தெய்வபயத்தைப் போதிக்கிற குருவுக்குச் சமானமாயிருக்கின்றன. நயமும்பயமுங் காட்டிப்பிள்ளைகளைவளர்க்கும் தாய்போலக் காருண்ணிய மூர்த்தியாகிய கடவுள் அந்தத்துஷ்ட ஜந்துக்களையும், இடி,-பெருங்காற்று,- பூகம்பம்,- க்ஷாமம், வியாதிமுதலிய துன்பங்களையும், நமக்குத்தெய்வபயமும், பக்தியும், நற்குணங்களும் உண்டாவதற்காகச்சிர்ஷ்டித்திருக்கிறாரென்பது நிச்சயமே - ஆயினும் அந்தத்துஷ்ட ஜந்துக்களாலும், துன்பங்களாலும், நமக்கு அடிக்கடி உபத்திரவம் உண்டாகாதபடி அவைகளை அடக்கிவைத்திருக்கிறாரென்பது அபரோக்ஷம் அல்லவா? எலிகள் மிஞ்சாதபடி பூனைகளையும் - பாம்புகள் மிஞ்சாதபடி, கீரி, மயில்முதலியவைக

ளையும்,- அப்படியே - இதரதுஷ்டமிருகங்களுக்கு வெவ்வேறுசத்துருக்களையும் சுவாமி உண்டுபண்ணியிருக்கிறார். மேலேநாம் விவரித்தபடி உலகத்திற் காணப்பட்ட பொருள்களில் ஒன்றேனும் நமக்கு உபயோகமற்றதாயிருக்கவில்லை.

மேற்சொன்ன வஸ்துக்களுமன்றிப் பூமண்டலத்தில் உள்ளசகலமனுஷர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் சகாயமாயிருக்கும்படி சுவாமிசெய்திருக்கிற விசித்திரம் அதிசயிக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது. ஒருகுடும்பத்திலுள்ள பலபெயர்கள் பலதொழில்களைச்செய்து அந்தக்குடும்பத்தைத் தாங்குவதுபோல உலகமாகிய பெரியகுடும்ப சம்ரக்ஷணார்த்தமாகச் சகலஜனங்களும் பிரயாசப்படுகிறார்கள் - ஒருவன் மகாராஜனாயிருந்தாலும், ஏழையானாலும், அவன் ஒருநாள் ஜீவிக்கிறதற்கு எத்தனையோஜனங்களுடைய உதவிவேண்டியதாயிருக்கின்றது - நமக்குப்போஜநங்கிடைப்பதற்காக நிலத்தைவெட்டித் திருத்துகிறவர்களும், உழுகிறவர்களும், பயிரிடுகிறவர்களும், ஜலம்பாய்ச்சுகிறவர்களும், களைபிடுங்குகிறவர்களும்; காவல்காக்கிறவர்களும், அறுத்துக்களம் சேர்க்கிறவர்களும், தானியங்களைக்குத்தி, அரிசியாக்கி, விற்கிறவர்களும் இவ்வகையாக அதிற்சம்பந்தப் பட்டவர்கள் இத்தனைபெயரென்று கணக்கிடக்கூடுமா? அப்படியே உப்புமுதல் கர்ப்பூரம்வரையில் உள்ளசகலசாமக்கிரிகளும் காய்கறிகளும நமக்குக்கிடைப்பதற்காகஎண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் பலவிடங்களில் பலவிதமாகப் பாடுபடுகிறார்கள் - வஸ்திரம் நமக்குக் கிடைப்பதற்காகப் பருத்திவிதைத்தெடுத்துப், பஞ்சாக்கிக், கொட்டி, நூற்றுச், சாயந்தோய்த்து,நெய்து, வஸ்திரமாகிறவரையில் தேகப்பிரயாசப்பட்டவர்களுக்குக் கணக்குண்டா? சமையலுக்குவேண்டிய விறகும் நீரும் கிடைப்பதற்காக அநேகர் விறகுவெட்டிவிற்கிறார்கள். அநேகர்நதி, ஏரி, குளமுதலியவைகளை வெட்டுகிறார்கள். அநேகர் நமக்கு நடக்கப்பாதைசெப்பனிடுகிறார்கள், நமக்குவீடுகட்ட அநேகர் செங்கல்,ஓடு, சுண்ணாம்பு - முதலியவைகள் செய்கிறார்கள், அநேகர் மரங்கள் வெட்டி, அறுத்துப் பலகையாக்குகிறார்கள். அரசர்கள், மந்திரிகள், படைவீரர்கள், நியாயாதிபதிகள் முதலானவர்கள் நமக்குச் சத்துருபயமில்லாமலும், அநியாயம் நடவாமலும், சர்வஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாக்கிறார்கள். குருமார், உபாத்தியாயர் முதலியோர் நமக்கும் நம்முடைய பிள்ளைகளுக்கும் ஞானோபதேசம் செய்கிறார்கள். வைத்தியர்கள், தச்சர், கொல்லர், தட்டார், வண்ணார், நாவிதர், செக்கார், சேணியர், முதலானவர்கள். நமக்காகப் பலதொழில்கள் செய்கிறாகள்.

ஒரு தேசத்தார் பிழைப்பதற்காக அந்தத்தேசத்து ஜனங்கள் மட்டுமல்ல, பூமண்டலத்திலுள்ள சகலஜனங்களும் உழைக்

கிறார்கள் - நம்முடைய ஸ்திரீகள் பாதாதிகேசபரியந்தம் வஸ்திர பூஷணாலங்காரம் செய்துகொள்வதற்காகப் பலதேசங்களிலிருந்து பலவர்ணமான வஸ்திரங்களையும், நவரத்னங்களையும், தங்கம்-வெள்ளிமுதலிய பஞ்சலோகங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு கடல்வழியாயும்,- கரைவழியாயும் எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் வருகிறார்கள் - அந்தநவரத்னங்களும், பஞ்சலோகங்களும், கிரகோபகரணமான பலபாத்திரங்களும், சாமான்களும், நமக்குக்கிடைப்பதற்காக மலைகளிலும், கடல்களிலும், பொற்சுரங்கங்களிலும், காடுகளிலும்,- லக்ஷாதி லக்ஷம் ஜனங்கள் கைசலிக்க, கால்சலிக்க, தேகமெலிய, நெற்றித் தண்ணீர் நிலத்தில் விழப்படாதபாடுகளெல்லாம் படுகிறார்கள். இவ்வகையாக ஒவ்வொருவனும் ஜீவிக்கிறதற்கு உலகத்திலுள்ள எல்லாஜனங்களும் பிரயாசப்படும்படி ஐயன் செய்திருக்கிற விநோதத்தை யார் அளவிடக்கூடும்?

உலகமுழுவதும் ஒருகுடும்பமென்பதற்கும் ஒரேவர்க்கமென்பதற்கும் இன்னும் அநேகபிரத்தியக்ஷப்பிரமாணங்கள் உண்டு- பூகோளத்தைச் சேர்ந்தசகலகண்டங்களிலும் வசிக்கிற சர்வஜனங்களுக்கும் தேகங்களும், அவயவங்களும், குணகுணங்களும், இன்பதுன்பங்களும், சாவுவாழ்வுகளும், எவ்வளவும்வித்தியாசமில்லாமல் ஒரேதன்மையாயிருக்கின்றன. சகலபாஷைகளிலும் உள்ள இலக்கணம்,- இலக்கியம்,- கணிதம்,- நியாயம்,- தர்க்கமுதலிய நூல்களும் வித்வான்களுடைய கற்பனைகளும் வாரம், மாதம், ஆண்டுமுதலிய கணக்குகளும் சகலதேசத்தாருக்கும், சற்றேறக்குறைய ஒரேவகையாயிருக்கின்றன - பூமிசாரத்தினாலும்,. அந்தந்தத் தேசங்களுக்குரிய சீதோஷ்ண பேதங்களினாலும், ஆகாரவித்தியாசங்களாலும், சிலதேசத்தார் வெளுப்பாயும், சிலதேசத்தார் கறுப்பாயுமிருக்கிறார்களேயன்றி வேறுகாரணமல்லவே. ஒருதேசத்திலுள்ள நகரவாசிகளுக்கும் - கிராமவாசிகளுக்கும் - பேச்சுமுதலிய சிலவிஷயங்களில் சிறிதுபேதம் உண்டாயிருப்பது சகவாசகாரணமேயல்லாமல் இயற்கைக் காரணமல்லவே- ஒருபிராமணன் வீட்டுக் குழந்தையைப் பாலப்பருவத்தில் ஒருதாழ்ந்த ஜாதியான் தன் வீட்டில் கொண்டுபோய் வளர்த்தால் அந்தத் தாழ்ந்த ஜாதியார்போலவே பேசவும்- நடக்கவும் கற்றுக்கொள்ளும். ஒருபறையன் வீட்டுப்பிள்ளையைப் பிராமணன் கொண்டுபோய் வளர்த்தால் பிராமணனைப்போல வார்த்தையும், நடைபாவனைகளும்- உண்டாகும். இதுவேசேர்க்கைக் காரணமென்பதைக்காட்டுகின்றது. பிராமணப்பிள்ளை-பூணூல், விபூதி- ருத்திராக்ஷத்துடன் பிறக்கவில்லை. பறையன் வீட்டுப்பிள்ளை, மாடுமேய்க்கிறகோல், குடுவை, கந்தையுடன் பிறக்கவில்லை. ராஜபுத்திரர்கள் தலையில் கிரீடமும்,

கையில் செங்கோலும், பீதாம்பரமும் தரித்துக்கொண்டு கனகவி க்கிரகம்போல் அதிசுந்தரமாய்ப் பிறக்கவில்லை - ஏழைப்பிள்ளை இரந்து குடிக்கும் ஓட்டுடன் கோவணாண்டியாய்க் குரூபியாய்ப்பி றக்கவில்லை - அரசன்வீட்டுப்பிள்ளையாயிருந்தாலும் ஏழைவீட்டு ப்பிள்ளையாயிருந்தாலும்- எல்லாப்பிள்ளைகளும் ஒருகோவணத்து க்கும் கதியில்லாமல் சுத்தநிர்வாணத்துடனும் நிராதரவாயும், து ர்ப்பலமாயும், பிறக்கின்றன. பிறந்தபிற்பாடு எந்தஜாதிப்பிள்ளையா யிருந்தாலும் படித்தால்புத்திமானும் படியாவிட்டால் புத்தியில் உலக்கைக் கொழுந்தாயும் பிரவர்த்திக்கிறு னென்பதுயாவர்க்கும் ஸ்வாநுபோகமாயிருக்கின்றது. சகலமன்னுயிர்களுக்கும் ஏகபிதா வாகிய கடவுள் எல்லாருக்கும் பொதுவில் மழைபெய்யவும், எல் லாருக்கும் சந்திரசூரியநக்ஷத்திரங்கள் பிரகாசிக்கவும், எல்லாருக் கும் சமானமாகப் பஞ்சபூதங்கள் வேலைசெய்யவும் ஆக்ஞாபித்தி ருக்கிறார். அபேதமாக எல்லாமனுஷர்களும் வியாதி முதலியதுன் பங்களால் பீடிக்கப்பட்டு அந்தியகாலத்தில் தங்களோடுகூட ஒ ன்றுங்கொண்டு போகாமல் பிறந்தகோலமாயிறந்துபோகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பலமுகாந்தரங்களால் உலகமெல்லாம் ஒருகுடும்ப மென்பதும் ஓரே ஜாதியென்பதும் நிதர்சநமாயிருக்கின்றது.

ஒருசிறிய குடும்பகாரியம் நடப்பதற்குப்பெரியர் சிறியரென் கிற அந்தஸ்துக்கிரமமிருக்கவேண்டியது எப்படி அவசியமோ-அ ப்படியே உலகமாகியபெரியகுடும்பம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு அரசரெ ன்றும், குடிகளென்றும், மேலோரென்றும், கீழோரென்றும், த னவான்களென்றும், தரித்திரர்களென்றும் பல அந்தஸ்துகளிருக் கவேண்டியது முக்கியம்- அப்படிப்பட்ட தாரதம்மியமில்லாமல் சகலரும் சமானஸ்கந்தர்களாயிருந்தால் தலைக்குத்தலை மூப்பாய்ரா ஜநீதியும் பலதொழில்களும் நடவாமல் விபரீதம் உண்டாகுமென் பது நிச்சயமே. மேலானஅந்தஸ்துள்ளவர்களுக்கு அந்த அந்த ஸ்துக்குத்தக்க சிரமங்களும், கவலைகளும், சத்துருபயமும். ரோ கங்களும், அதிகமாயிருக்கின்றன. அவ்வளவு கஷ்டங்கள் தாழ்ந்த பதவியில் இருப்பவர்களுக்கு இல்லை-அவர்கள்படும் சரீரப்பிரயாச மானது அவர்களுக்கு ஆரோக்கியத்தையும், மனோரம்மியத்தை யும், பரமசந்தோஷத்தையும் கொடுக்கின்றது. தாங்கள்குடியிருக் கிற வீடுகள் அசைந்தாலும் தாங்கள் அசையாமல் சோம்பலைமே ற்கொண்டிருக்கிறதனவான்களுக்குச் சரீரசுகமும், மனோதிர்ப்தியு ம் குறைவாயிருக்கின்றன- பலதேசங்களைப் பிடித்தால் ஒரு அர சனுக்கு எவ்வளவுசந்தோஷம் உண்டாகுமோ அவ்வளவுசந்தோ ஷம் - கூலிவேலைசெய்து சொற்பப்பொருளைச் சம்பாதிக்கிற ஏ ழைக்கும் உண்டாகின்றது. இவ்விதமாக ஒருவிஷயத்தில் குறைவு

ள்ளவர்களைவேறொருவிஷயத்தில் அதிகப்படுத்திச் சகலரையும் சமானமாக ரக்ஷிக்கிற கிருபாசமுத்திர மாகிய கடவுளை அநவரதமுந்தியானிக்கும்படிஸ்திரீகளுக்குப் போதிக்கவேண்டும்.

தெய்வத்தையடைவதற்குப்புண்ணியமேவழியா யிருப்பதால் ஸ்திரீகளுக்குப் புண்ணியோபதேசஞ்செய்வது முக்கியமா யிருக்கின்றது புண்ணியத்திற்குப்புண்ணியமே சமானமல்லாது அதற்கு உபமானஞ்சொல்ல வேறொரு பொருளுமில்லை-புண்ணியமேபுத்தி, புண்ணியமேசித்தி,புண்ணியமேசக்தி, புண்ணியமேமுக்தி, புண்ணியமேவேதாந்தம், புண்ணியமேபோதாந்தம், புண்ணியமேசித்தாந்தம். சகலசாஸ்திரங்களும், வேதங்களும், வேதாகமங்களும், இதிகாசபுராணாதிகளும் ஸ்தோத்திரிப்பது புண்ணியத்தையே. வேதாந்திகளும், சித்தாந்திகளும், ரிஷீசுரர்களும், வித்தியாபாரகரும், சதாநேசிப்பதும், பூசிப்பதும், உபதேசிப்பதும் புண்ணியமே. சந்நியாசிகளும்,தபோதனர்களும் சர்வசங்கபரித்தியாகஞ் செய்வது புண்ணியத்திற்காகவே. உன்மதம்.என்மதமென்று துன்மதமாகச் சம்வாதஞ்செய்கிற சகலசமயவாதிகளும் புண்ணியம் ஒன்றையே அவிரோதமாக அங்கீகரிக்கிறார்கள் கபராபரவஸ்து நராவதாரஞ்செய்ததும் பாபத்தைநீக்கிப் புண்ணியத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டே. ஆதியில் அநேகமகாத்மாக்கள்தலைகொடுத்துநிலை நிறுத்தினதும் புண்ணியமே. இல்லறம், துறவறமென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டறங்களும்புண்ணியமே. பக்தர்களைச் சுத்தர்களாக்குவதும் புண்ணியமே. சுத்தர்களைமுக்தர்களாக்குவதும் புண்ணியமே. சகல இகபரார்த்தங்களைக்கொடுப்பதும் புண்ணியமே-மானுஷிகத்தைத் தெய்வீகமாக்குவதும்புண்ணியமே,

மோட்சத்திற்கும்,நரகத்திற்கும் எப்படிப்பேதமோ அப்படியேசிஷ்டர்களும்துஷ்டர்களும் பரஸ்பர வித்தியாசமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். இந்த உலகத்திலும் புண்ணியவான்களுக்குப் பூஜணையும், துஷ்டர்களுக்குத் தூஷணையும்உண்டாகின்றன.சிஷ்டர்களுக்குஎங்கும்பிரக்கியாதி,துஷ்டர்களுக்கு எங்கும்அபக்கியாதி.சிஷ்டர்கள்சர்வஜனமித்திரர்கள்.துஷ்டர்கள்சர்வலோகவிரோதிகள் அரசர்களும், நியாயாதிபதிகளும் சிஷ்டாநுக்கிரகமும், துஷ்டநிக்கிரகமும் செய்கிறார்கள், தேசாதிபதிகள் கூடிய வரையில் யோக்கியர்களையேதேடித்தகுந்த உத்தியோகங்களைக் கொடுக்கிறார்கள். தெரியாமையினாலும் பக்ஷபாதம்முதலியகாரணங்களாலும்அயோக்கியர்கள் உத்தியோகங்களில் நியமிக்கப்பட்டாலும்அவர்களுடைய அயோக்கியதை வெளியானமாத்திரத்தில் அவர்களைஉத்தியோகங்களிலிருந்துதள்ள யாவரும்வழிதேடுகிறார்கள். பெற்றதாய்தந்தைகளும்.நல்லபிள்ளைகளைநேசித்துக்கெட்ட பிள்ளைகளைத் துவே

ஷிக்கிறார்கள். நல்லவன் ஏகசாட்சியாயிருந்தாலும் அவனுடைய வார்த்தையைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு அசத்தியவான்கள் பலராயிருந்தாலும் அவர்களுடைய சாக்ஷியங்களைத்தள்ளி நியாயசபையார் தீர்மானிக்கிறார்கள். கூடியமட்டும் நல்லவர்களையே தேடி அவர்களிடத்தில் கொடுக்கல்வாங்கல்செய்ய யாவரும் விரும்புகிறார்கள். நாணயமுள்ள வர்த்தகர்களிடத்திலே யாவரும் சரக்குகளைக் கொள்ள அபேக்ஷிக்கிறார்கள். பெண்வீட்டுக்காரர்கள் நற்குணமுள்ள புருஷர்களையும் பிள்ளைவீட்டுக்காரர்கள் நற்குணமுள்ளபெண்களையுந் தேடிவிவாகஞ்செய்வது பெரும்பாலும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. யஜமான் துஷ்டனாயிருந்தாலும் அவன்நல்லவர்களையே தேடித்தனக்குள் வேலைக்காரர்களாக வைத்துக்கொள்ளுகிறான்.

சிஷ்டர்களால் ஒருவருக்கும் துன்பமில்லாதபடியால் சிஷ்டர்களைத் துஷ்டர்களும் பூஷிக்கிறார்கள். துஷ்டர்களால் யாவருக்கும் உபத்திரவமானபடியால் துஷ்டர்களைத் துஷ்டர்களும் தூஷிக்கிறார்கள். துஷ்டனைத் துஷ்டனென்றுசொன்னால் அவனுக்கே கோபம்வரும். அவனைச்சிஷ்டனென்றுசொன்னால் அவனுக்குச் சந்தோஷம் உண்டாகும். துஷ்டனை அவனுடைய பெண்சாதியும் பிள்ளைகளுமே நம்பார்கள். துஷ்டர்களும் வாசாகைங்கரியமாய்த் தாங்கள் நல்லவர்களென்று பகிர்வேஷம் பூண்டு கொண்டால்மட்டும் அவர்களிந்த உலகத்தில் ஜீவிக்கலாமே யொழிய வேறுவகையில் ஜீவிக்கமார்க்கமில்லை. இந்தக்காரணத்தைப் பற்றியே உலகத்தில் கள்ளஞானிகள் விஸ்தாரமாயிருக்கிறார்கள். ஒருவனுக்கு அழகும், தனமும், வித்தையும் இல்லாதிருந்தாலும் அவன் நல்லவனாயிருப்பானானால் அவனிடத்தில் யாவருக்கும் கௌரவமும் அவனைப் பார்க்கப்பார்க்கப் பிரியமும் சந்துஷ்டியும் உண்டாகின்றன. வடிவில் மன்மதனாயும் திரவியவானாயுமிருந்தாலும், அவன் துஷ்டனாயிருப்பானானால் அவனிடத்தில்யாவருக்கும் அருவருப்பும் அவமதிப்பும் உண்டாகின்றது. சிறுபிள்ளைகளுந் துஷ்டர்களை வெறுக்கிறார்களென்பதற்கு மழையில்லாத காலங்களில் சிறுபிள்ளைகள் கொடும்பாவி கட்டியடிக்கிறவழக்கமே சாக்ஷியமாயிருக்கிறது. ஊருக்கு ஒருநல்ல அதிகாரிவந்தால் அவனை யெல்லாரும் கொண்டாடிக்கொண்டு அவனுடைய க்ஷேமத்தைப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். அவன்பரமதுஷ்டனாயிருந்தால் அவனால்துன்பமடைந்தவர்கள், துன்பமடையாதவர்கள் எல்லோரும், ஏகோபித்துச்சமயம்வரும்போது அவனைக்கெடுக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். வீடுகளிலும் வீதிகளிலும் பலபேர்பேசுகிற வார்த்தைகளைக் கவனித்தால் இன்னான் நல்லவன்இன்னான் கெட்டவன் என்கிற வார்த்தை கலவாமலிராது. விவரந்தெரியாத குழந்தைகளும்,

நல்லவர்களிடத்திற் பிரியத்தையும் துஷ்டர்களிடத்தில் அப்பிரியத்தையுங் காட்டுகின்றன,

சத்தியம், பொறுமை, சாந்தம்; தயை, தாக்ஷிணியம், இரக்கம், உபகாரம், நிகர்வம், நீதிமுதலிய நற்குணங்களை மெச்சாதவர்கள் யார்? அந்தநற்செய்கைகளைத்தங்களுக்கு யாவருஞ்செய்யவேண்டுமென்றுவிரும்பாதர்கள் யார்? அகங்காரம், பொய், சூது,வஞ்சகம்,களவு.கொலை,கோபம்,லோபம்,மோகம்,குரோதம், மதம்,மாற்சரியம், கொடுமை, அநீதிமுதலிய துர்ச்செய்கைகளைப் பிறரிடத்திற் கண்டால் அவைகளை வெறுக்காதவர்கள் யார்? அந்தச்செய்கைகளைத் தங்களுக்கு ஒருவரும் செய்யக்கூடாதென்று அபேக்ஷியாதவர்கள் யார்? ஒரு உபகாரியைக்கண்டால் அவனைப்பிரியமாக உபசரிக்காதவர்கள் யார்? ஒருவன்தாங்கக் கூடாததுன்பத்தை யநுபவித்தால் அவனுக்காக இரங்காதவர்கள் யார்? ஒருவன் மற்றொருவனை அநியாயமாக உபத்திரவஞ் செய்தால் அந்தக்கொடியனைக் கோபிக்காதவர்கள் யார்? ஒருவனுடைய கண்ணில் வேறொருவன் குத்துவதை நாம்பார்த்தால் நம்முடைய கண்களும் நோகின்றன. ஒருவன்வேறொருவனை அடித்தால் அதைப்பார்க்கிற நம்முடைய தேகமும் வலிப்பது போலிருக்கின்றது. தங்களுடைய சொந்தத் துக்கத்துக்காக அழுதவர்களும்பிறர் துக்கத்துக்காகஅழுகிறார்கள். துர்மார்க்கத்திற்பழகிப் பாறைக்கல்லைப்போன்ற கடினசித்தங்கொண்டிருக்கிறவர்களைத் தவிர மற்றயாவரும் துன்பப்படுகிற புண்ணியவான்களைக்கண்டால் இரங்காமலிரார்கள்.

கதைகளிற் சொல்லப்படுகிற சாதுக்களைக்கூடப் பூஜிப்பதும், அவர்களுக்கு விரோதிகளான அசாதுக்களை நிந்திப்பதும் யாவருக்கும் சகஜமாயிருக்கின்றன. இராவணன் இராமத்துரோகஞ் செய்தானேயல்லாமல் நமக்கென்ன துரோகம்செய்தான். துரியோதனன் தர்மபுத்திராதிகளுக்குத் தாயாதியே யல்லாமல் நமக்குத் தாயாதியல்லவே, அரிச்சந்திரன் நமக்கென்ன உபகாரம் செய்தான். நக்ஷத்திரீயன் நமக்கென்ன அபகாரம் செய்தான். இராமாயணத்தில் இராமர்தமது பத்தினியைப்பிரிந்து அழுகிற இடத்தைநாம் வாசிக்கும் பொழுது சீதையுடனே நம்முடைய பத்தினிகளும் போய்விட்டது போல்நாமும் கூடஅழுகிறோம். அவருடைய படைகளாகிய குரங்குகளுடனே நாமும் கூடிக்கொண்டு இராவணாதிகளுடனே மஹாயுத்தம் செய்கிறோம். அந்தக்குரங்குப்படைகளுக்குப்பிராணச்சேதம் வந்தாலும் நமக்குப்பிராணச் சேதம்வந்தது போல்வாடுகிறோம். இராமபாணத்தால் இராக்ஷதப் பிணங்கள் மலைமலையாய்க் குவியும் போதுநமக்கு இராமர்கனகாபிஷேகம் செய்தது போலநாம் ஆநந்த பரிதராகிறோம், தர்மன்முத

லிய பஞ்சபாண்டவர்களும், அரிச்சந்திரனும் இராஜியங்களையிழந்து பரிதபிக்கும்பொழுது நம்முடைய இராஜியங்களும் போய்விட்டதுபோலநாமும் அநுதாபப்படுகிறோம். பின்பு அவர்களுக்குப் பட்டாபிஷேகமானவுடனே நமக்கும்பட்டாபிஷேக மானதுபோல் மகிழ்ந்து அவர்களுடனே நாமும் மனோராஜியஞ்செய்கிறோம். இவை முதலிய காரணங்களால் புண்ணியத்தின்மேல் பிரியத்தையும்பாபத்தின்மேல் வெறுப்பையும் மனுஷருக்குச் சுபாவகுணமாக ஸ்வாமி கொடுத்திருக்கிறாரென்பது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாயிருக்கின்றது.

புண்ணியம் செய்வது பிரயாசமென்று சிலர்நினைப்பார்கள். அப்படி நினைப்பது தப்பு. சாண்வயிறு வளர்ப்பதற்காக சமுத்திர யாத்திரை செய்தும், மலைகள் ஏறியும், ஆரணியங்களைக்கடந்தும், தேசாதி தேசங்களெல்லாந் திரிந்தும் பலதொழில் களைச்செய்கிறார்கள்; யுத்தரங்கத் திற்போய்ச்சண்டை செய்துபிராணனைக் கொடுக்கிறார்கள். மனுஷனுடைய செய்கையோ தேவநிர்மாணமோவென்று பிரமிக்கும் படியான சிற்பவேலைகள், சித்திரவேலைகள், நீராவியந்திரங்கள், இருப்புவண்டிகள், தந்திதபால் முதலிய அருமையான வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். அகோராத்திரம் பிரயாசப்பட்டுப் பலசாஸ்திரங்களையும், பலதொழில் களையும், கற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அதிசயமான காரியங்களைச் செய்கிற மனுஷர்களுக்கு உண்மை, சாந்தம், பொறுமை, முதலிய புண்ணியங்களைச்செய்வதுமஹாப்பிரயாசமா? அவைகளைச்செய்ய அலையவேண்டுமா? தேகப்பிரயாசப் படவேண்டுமா? இல்லையே!

பாவஞ்செய்வது கஷ்டமேதவிரப்புண்ணியஞ்செய்வதுகஷ்டமல்ல. உள்ளகாரியத்தை உள்ளபடிசொல்வதுதானேஉண்மை. நடந்தகாரியத்தைக்கூட்டாமற் குறைக்காமல் நடந்தபடியேசொல்வது எவ்வளவு எளிதானகாரியம். நடவாதகாரியத்தை நடந்தது போலப்பொய் சொல்லுகிற தாயிருந் தால்முன்னுக்குப் பின்விரோதமில்லாமல் முந்தியே ஆலோசித்துக் கற்பித்துக் கொண்டு ஆகாசமாளிகைகட்டுவதுபோலப் பொய்க்கோட்டை கட்டுவது எவ்வளவுவருத்த மாயிருக்கின்றது. அஸ்திபாரமில்லாதசுவருக்கு ஆயிரம் முட்டுக்கொடுப்பது போலஒருபொய்யைஸ் தாபிக்க அனேகம் பொய்களைச்சொல்லியும் பிரயோஜன மில்லாமல் "கெட்டிக்காரன்புளுகு எட்டுநாளையில் தெரியு" மென்பதுபோல எப்படியும் பொய் வெளியாகின்றது—. கொலை, களவு, மோசம், வஞ்சகம், பரஸ்திரீகமனம் முதலிய கொடிய செய்கைகளைச் செய்வதற்குத்தகுந்தசமயங்களும், ஆயுதங்களும், சகாயங்களும் தேடிக் கொண்டு அந்தச்செய்கை களைச்செய்வது எவ்வளவு கஷ்டமும், வருத்தமும்,

அச்சமும் பிராணசங்கடமுமாயிருக்கின்றன. அந்தச்செய்கைகளுக்குவிரோதமான புண்ணியங்களைச்செய்வது எவ்வளவு இலேசாயிருக்கின்றது.

சர்வசாக்ஷியாகிய கடவுள் பாபபுண்ணியங்கள் தெரியும்படி மனசாக்ஷியாகியதீபத்தைஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும்ஏற்றிவைத்திருக்கிறாரென்பது சத்தியமே. விவரந்தெரியாதபாலர்களும், சித்தஸ்வாதீனமில்லாத பைத்தியக்காரர்களும் தவிரமற்ற யாவரும் படித்தவர்களாயிருந்தாலும், படியாதவர்களாயிருந்தாலும், நன்மை, தீமைதெரியாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. படியாதமூடர்களுக்குத் தர்மாதர்மங்களைச்சேர்ந்த சிலநுட்பமான விஷயங்கள்தெரியாமலிருந்தாலும், ஸ்தூலமாய், தர்மம் இன்னது, அதர்மம் இன்னது, என்பதுயாவருக்கும் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்திருக்கின்றது. ஆனதுபற்றியே "நெஞ்சையொளித்தொரு வஞ்சகமில்லை" என்றும் "தன்னெஞ்சறியாத பொய்யில்லை தாயறியாத சூலில்லை" என்றும் "தன்னையறியாத சன்னதமில்லை" என்றும், பெரியோர்களுடைய வாக்கியங்களிருக்கின்றன. மனசாட்சியாகிய தீபம்பாபபுண்ணியங்களை நமக்குக் காட்டுகிறதுந் தவிரநாம்பாவஞ்செய்யும் பொழுது நம்மைசுடுகின்றது. புண்ணியம் செய்யும் பொழுது நம்மைபுகழ்ந்து சந்தோஷிக்கின்றது. ஆகையால் மனசாக்ஷிக்கு விரோதமில்லாமல் நடக்கிறவர்களே புண்ணியாத்மாக்கள்.

கண்ணாடியில் தோன்றுகிற நம்முடைய பிரதிபிம்பம் நாம்செய்வதை யெல்லாம் அப்படியே திருப்பிக் காட்டுவது போல்நமக்குப்பிரதிபிம்பமாகிய உலகம் நாம் செய்வதையே நமக்குச்செய்கின்றது. நாம் ஒருவனைப்புகழ்ந்தால் அவனும் நம்மைப்புகழுகிறான். நாம் ஒருவனை யிகழ்ந்தால் அவனும் நம்மையிகழுகிறான். நாமொருவனுக்கு உபகாரம் செய்தால் அவனும் நமக்கு உபகாரஞ்செய்கிறான். நாம் அபகாரஞ்செய்தால் அவனும் நமக்குஅபகாரஞ்செய்கிறான். ஒருவன் ஏழையாயிருந்தாலும், அவனுக்குநாம் தீங்கு செய்தால் அவனும் ஒருசமயத்தில் நமக்குத்தீங்கு செய்வது கூடாதகாரியமல்ல. கொசுகும் யானையைச் சாடுகின்றது. குப்பையுயர்ந்து கோபுரத்தையுமூடுகின்றது. பெரியபொருள் களைச்சிறிய செல்லும் பக்ஷித்து நாசமாக்குகின்றன. நாமெதை விதைக்கிறோமோ, அதுவே நமக்கும் பலிக்கும். வேம்பை விதைத்தவனுக்கு வேம்பே யல்லாமற் கரும்பு கிடைக்குமா? பாம்பைவளர்த்தவனுக்கு விஷமேயல்லாமல் அமிர்தங் கிடைக்குமா? அப்படியே நாம்நன்மைசெய்தால் நன்மையும் தீமைசெய்தால் தீமையும் நமக்கேலபிக்கிறபடியால் தீமையைவிட்டு நன்மையைப் பிடித்துக் கொள்ள

துவிவேகமாயும் நம்முடைய சுயப்பிரயோஜன மாகவும் இருக்கின்றது.

துஷ்டர்களுக்கு அவர்களுடைய துர்ம்மார்க்கங்களே அவர்களைத்தண்டிக்கிற ஆயுதங்களாயிருக் கின்றன. பெருண்டி, சோம்பல்முதலிய துர்க்குணங்களை மேற்கொண்டவர்களுக்கு, அஜீர்ணம், வியாதி, ஆயுசுநஷ்டம்முதலியபலதுன்பங்கள் வளர்கின்றன-மதுபானஞ் செய்கிறவர்கள் பணத்தைக் கொடுத்துப் பைத்தியத்தைவிலைக்கு வாங்குவது போல் பலதுன்பங் களுக்கு ஆளாகிறார்கள் அவர்களுடைய குடியே குடியைக்கெடுக்கின்றது. தாயென்றும், தாரமென்றும், மேத்திய மென்றும், அமேத்திய மென்றும் பேதந்தெரியாமல்வீட் டைவிற்று, மாட்டைவிற்று உடைமைகளை விற்று, மானங்கெட்டு, மரியாதை கெட்டு, மதிகெட்டு, விதிகெட்டுப் பெண்சாதி யொருபக்கம், பிள்ளைகளொரு பக்கம், தாங்க ளொருபக்க மாகத்திரிகிற குடியர் களுடைய பெருமையை என்னென்று சொல்லலாம். கள்ளின் கடையே அவர்களுக்குக் காணியாக்ஷி. குப்பைமேடே அவர்களுக்குக் குடியிருப்பு. புழுதியே அவர்களுக்குப் போர்வை. சாம்பலே அவர்களுக்குச சப்பிரமஞ்சம். சாணியே அவர்களுக்குத் தலையணை. ஆகாசமே அவர்களுக்கு ஆடை. கள்ளே அவர்களுக்கு ஸ்நாநபாநம். துன்பங்களே அவர்களுக்குத் துணை. கள்ளைவாயில் விட்டவுடனே தங்களுடைய சரித்திரங்களைத்தாங்களே சொல்லிக் கொள்ளுகிற வர்களாதலால் நாம்விஸ்தரித்துச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை.

காமாதுரர் படுங்கஷ்டங் களுக்கு அவர்களுடைய தேகங்களேசாட்சி யாகையால் வேறுசாக்ஷி அநாவசியகம். ஈ, எறும்பு, கிருமி, முதலியவை களுக்கு மகோற்சவங் கொண்டாடுவது போல அவர்கள் சரீரங்களில் புண்களும், கட்டிகளும், பலவியாதிகளும், கொண்டு வேப்பிலையுங் கையுமாகத் திரிகிறார்கள்.

வெண்பா.

"மேகங்கள் யாவுமுயர்விண்ணீங்கிவேசையர்தந்
தேகங்களில்வாசஞ்செய்கையால் - மாகமிசை
ஆசைக்குங்கார்காணோமவ்வேசையர்கொடுப்பர்
காசைக்கொடுப்பவர்க்கேகாண்"

"மேகங்க ளெல்லாம் ஆகாசத்தை விட்டுத் தாசிகளுடைய சரீரங்களில் வசிக்கிறபடியால், சிலசமயங்களில் ஆசைக்குப் பார்க்கவேண்டு மானாலும் ஆகாயத்தில் மேகசஞ்சார மில்லாம லிருக்

கின்றது. தாசிகளுக்கு யார்காசு கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுக்கே தாசிகள் மேகங்களைக் கொடுப்பார்கள்." ஆகையால் காமுகர்கள் மேகமுதலிய பலவியாதி கொண்டு, அற்பாயுசாய் மாண்டு போவதற்கு அவர்களுடைய விடமார்க்கமே காரணமாயிருக்கின்றது.

பொறாமை, கோபம், பகை, குரோதம் முதலிய நாசகுணங்களை உடையவர்கள் பாம்புகளையும், தேள்களையும் பிடித்துத் தங்கள் மேலே விட்டு கொள்ளுகிறவர்களுக்கு எவ்வளவு உபத்திரவமோ அவ்வளவு உபத்திரவங்களைத் தாங்களே அடைகிறார்கள். அவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே செய்து கொள்ளுகிற துன்பங்களை அவர்களுடைய விரோதிகளுஞ் செய்யத் துணியார்கள். தான் சேர்ந்த பொருளைச் சுட்டு நாசமாக்குகிற நெருப்புப் போலப் பொறாமை, பகை முதலிய துர்க்குணங்களுக்கு யார் இடங்கொடுக்கிறார்களோ அவர்களே உபாதிப்படுகிறபடியால் அவர்களுக்கு வேறு தண்டனை வேண்டுவதில்லை. அந்நியர்களுக்கு உண்டாகிற சுகமெல்லாம் பொறாமையுள்ளவனுக்குத் துக்கமாய் முடிவதால், அவனுக்கு ஓயாத துக்கமும், சஞ்சலமும், வளர்கின்றன. கோபாவேசங் கொண்டவனோவென்றால் நெருப்புப் பற்றியெரிகிற வீட்டிற் குடியிருப்பவன் போல் தானே பலதுன்பங்களை, அநுபவிக்கிறான். இத்தன்மையாகக் குமார்க்கர்களுக்கு அவர்களுடைய துர்க்குணமே தண்டனையாயிருக்கும்படி தேவாதிதேவன் செய்திருக்கிற வேடிக்கை ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது.

தீயர்களுக்குத் தெய்வ தண்டனையையுந் தவிர இந்த உலகத்தில் ராஜதெண்டனையும் விதிக்கப்படுகின்றதே. கால்விலங்குகளும், குட்டைமரங்களும், தூக்குமரங்களும், விலங்குக்கூடங்களும், பீரங்கிகளும், குண்டுகளும், மருந்துகளும், கத்திமுதலிய ஆயுதங்களும் துஷ்டர்களுக்காக உண்டாயிருக்கின்றனவே யொழிய மற்றைப்படியல்லவே. அரசர்களும், மந்திரிகளும், நியாயாதிபதிகளும், போலீசுச் சேவகர்களும், படைவீரர்களும் துஷ்டர்களைச் சிக்ஷிப்பதற்காக இருக்கிறார்களே யல்லாது வேறல்லவே. துஷ்டர்கள் இல்லாவிட்டால் அந்த உத்தியோகஸ்தர்களுக்குப் பிழைப்பேது?

தீயர்களுக்கு அவர்களுடைய தீமையே தண்டனையாயிருப்பதுபோலப் புண்ணியவான்களுக்குப் புண்ணியமே சம்மானமாயிருக்கின்றது. அவர்கள் சர்வஜனமித்திரர்களாகையால் அவர்களுக்கு எல்லாரும் மித்திரர்களாகவே யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒருவரையும் விரோதியாதபடியால் அவர்களுக்குப் பகைவ

ர்கள் ஒருவருமில்லை. சர்வலோக சமாதானமும், புண்ணியத்தி
னுலுண்டாகிற மனோபாக்கியமும், நிர்மலமான ஆத்மாநந்தமு
ம் உள்ளவர் களாயிருக்கிறார்கள். தகப்பன் பிள்ளைகளையடித்து
ப்புத்தி கற்பிப்பதுபோல் சாதுக்களைச்சோதிப் பதற்காகவும்,அ
வர்கள் ஞானத்திலும் புண்ணியத்திலும் அதிகரிப்பதற்காகவும்
அவர்களுக்குச்சில சமயங்களில் கடவுள் துன்பத்தைக் கொடுப்
பதும் உண்டு.அதற்காகச் சாதுக்கள் பின்வாங்க மாட்டார்கள்.
துன்பமே ஞானத்தின் பாடசாலை யாயிருக்கின்றது. உலகத்தி
ல்துன்பங்கலவாத சுகமில்லை. பிரசவவேதனைக்குப்பயந்தால்புத்தி
ரபாக்கியங் கிடைக்குமா? மருந்து கசப்பென்று உண்ணப்பயந்
தால் சரீரசுகம் உண்டாகுமா? குளிருக்குப்பயந்தால் குளிப்பதெப்
படி? அதுபோலத்துன் பத்துக்குப் பயந்தால் இன்பமில்லையாத
லால் சுடச்சுடப்பிரகாசிக்கும் பொன்னைப்போலவும், சாணைக்கல்
லில் வைத்துத் தேய்க்கத்தேய்க்க ஒளிமிகும் மணிகள் போலவும்,
என்னதுன்பம் வந்தாலும் பின்வாங்காமல் புண்ணியத்தில் அதி
கரிப்பவர்களே உத்தமர்கள். இந்தஉலகம் பரலோகப் பிரயா
ணத்திற்கு மார்க்கமே யல்லாமல் இதுநமக்குச் சொந்தமல்ல
வே. ஒருஊருக்குப் பிரயாணமாய்ப் போகிறவர்கள்வழியில்ப
டுகிறகஷ்டங்களை மதியாமல் அந்தஊரின் மேலேநோக்கமாய்ப்
போவதுபோல், பரலோகயாத்திரைக் காரர்களாகிய நாம்மார்க்
கமாகிய இந்தஉலகத்தில் வருகிறதுன் பங்களுக்கு அஞ்சாமல்
அந்தயாத்திரையின் மேலேதிருஷ்டியா யிருக்கவேண்டும்.

"நாட்டோட்டக்காரனுக்குத்தயிருஞ்சாதமும்,விசுவாசக்கார
னுக்கு வெந்நீரும்பருக்கையும்" என்பதுபோலப் புண்ணியவான்
கள் டாம்பீகரமாய்த் தங்களுடைய பெருமையைத் தாங்களே
சொல்லிக் கொள்ளாக் காகையால் அவர்களைச் சிலசமயங்க
ளில் உலகத்தார் அறியாமலும், அவர்களுக்குத் தகுந்த சம்மா
னஞ் செய்யாமலு மிருப்பார்கள். அதற்காகப் புண்ணியவான்
கள் அற்பமுங் கலக்கிறதில்லை. அநித்தியமான இகலோக பா
க்கியத்தை அவர்களே நிஷேதிப்பதால் அவர்களுக்கு அந்தப்பா
க்கிய மில்லாமற் போவது குறைவல்ல.

பூலோக பாக்கியமெல்லாங்கூடி மண்ணும், கல்லும், மயி
ரும், பஞ்சும், மலாதிகளுமேயன்றி வேறல்லவே. பொன்னும்
வெள்ளியும், ஒருவகையான மண்ணே யன்றி வேறொன்று மல்
லவே. நவரத்தினங்கள் பலவகைக் கற்களே. கம்பளம், போர்
வை, சால்வை முதலியவைகள் நாய், புலி, கரடி, ஆடு முதலிய
மிருகங்களின் மயிர்களே. பட்டுகள் பட்டுப் பூச்சியின் வாய் நு
ரையே, வஸ்திரங்கள் பருத்திநூலே. புழுகு, சவ்வாது, கஸ்தூ

ரீ முதலியவைகள் பூணமலமே. தேனென்பது தேனீக்களின் உச்சிட்டமே. இப்படிப்பட்ட அசுசியான பதார்த்தங்கள் புண்ணியத்திற்குப் பிரதிப்பிரயோஜனமாகுமா? அந்தப் பொருள்கள் எவ்வளவிருந்தாலும் மனுஷனுடைய ஆசையடங்காமலிருப்பதால் அந்தப் பொருள்கள் மனுஷனுக்குத் திருப்தியையும் சந்தோஷத்தையும் உண்டுபண்ணத்தக்கவைகளல்லவென்பது நிதர்சனமாயிருக்கின்றது.

உலகத்தில் நம்முடைய ஆசைக்கு அளவில்லை. அலெக்சான்றர் என்கிற அரசனுக்கு ஸைதியர் என்கிற ஜாதியார் சொன்னதுபோல் நம்முடைய பேராசை எவ்வளவு பெரிதோ அவ்வளவு பெரிய சரீரம் நமக்கிருக்குமானால் நம்முடைய தலைகள் அண்டமுகட்டை முட்டி அப்பாற செல்லும். பாதங்கள் பாதாளலோகமட்டும் பாயும், வலது கை பூமியின் வடதிசைத் துவ்வாரை ஊடுருவும். இடது கை தென்றிசைக் கோடிமட்டும் செல்லும், பூலோகமெல்லாம் பிடித்தபின்பு தேவர்களுடனே யுத்தஞ்செய்து தேவலோகத்தையும் பிடிக்க ஆரம்பிப்போம், இன்னுஞ்சில லோகங்களிருந்தால் அவைகளையும் பிடிக்கத் தூஸசங்கட்டுவோம், இப்படியாக நம்முடைய ஆசை அளவற்றதாயிருப்பதால் பூலோகபாக்கியம் சுத்த அபதார்த்தமென்றும் பரலோகபாக்கியமே சிலாக்கியமென்றும் பரிஷ்காரமாய் விளங்குகின்றது,

பிள்ளை வரத்துக்குப் போய்ப் புருஷனைச் சாகக்கொடுத்தது போலும், வெட்டிக்காசைபட்டு முதலையிழந்ததுபோலும், குளிக்கப் போயும் சேற்றைப்பூசிக்கொண்டது போலும், சிலர் புண்ணியவேடந் தரித்துக்கொண்டு பாவத்தைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள், வாயிலே தேனும், வாலிலேகொடுக்குமுள்ள தேள்க்கள் போல உதட்டிலே உறவும், உள்ளத்திலே பகையும், கையிலே ஜெபமாலையும், கக்ஷத்திலே கன்னக்கோலும், சமூத்திலே தாழ்வடமும், கருத்திலே கரவடமுமாய் வேளைக்குத் தகுந்த வேஷம் பூண்டு கொண்டு வாசாஞானிகளாய்த் திரியாமல் உள்ளும்புறம்பும் ஒத்திருக்க வேண்டும்.

யுவதி பதிவிரதையா யிருப்பது கற்பேயன்றி விர்த்தநாரி பதிவிரதையாயிருப்பது விசேஷமா? பலவான் அடங்கி யிருப்பது அடக்கமே யன்றிப் பலமில்லாதவன் அடங்கி யிருப்பது அரிதா? சகல சாஸ்திர சம்பன்னன் வித்தியாகர்வ மில்லாமலிருப்பது பெருமையே யன்றிப் படியாதமூடன் நிகர்வியாயிருப்பது ஆச்சரியமா? பெண்டு, பிள்ளை, பண்டபதார்த்தங்களை யுடையவன் துறவியாவது துறவே யன்றி ஒன்றுமில்லாதவன் துறவி

யாவது அபாவவிரக்திதானே. அப்படியே நம்முடைய இளமைப் பருவத்தில் ஆரோக்கிய சரீரிகளா யிருக்கும்பொழுதே தெய்வ பக்தியும், புண்ணியாப் பியாசமும் நமக்கிருக்க வேண்டுமேயல்லா மல் சாகுங்காலத்தில் புண்ணியம் செய்யலா மென்று நினை ப்பது பசியெடுத்த பின்பு நெல் விதைப்பது போலும் தாகமெ டுத்த பின்பு நதி வெட்டுவது போலும் கப்பலேறின பின்பு மாலு மி சாஸ்திரங் கற்றுக் கொள்வது போலு மிருக்கின்றது.

பலநாள் பிரயாசப்பட்டுக் கற்றுக் கொள்ளாமல் எந்தத் தொ ழிலேயும் நிறைவேற்ற முடியாது. அப்படியே புண்ணியத்தொ ழிலும் முன்னமே பழக்கமின்றி நிர்யாண தசையில் சித்திக்கு மா? மரம் சாய்ந்த பக்கத்தில் விழுவதுபோல ஒருவனுக்கு எப் பொழுதும் அப்பியாசம் எதுவோ அதுவே அவனை அந்திய காலத்திலும் விடாது. மேலும் சாகிறகாலமும் சமயமும் ஒரு வருக்கும் முன்னாடித் தெரியாதே, இன்றோ, நாளையோ, இந்த நிமிஷமோ, மறுநிமிஷமோ, காலையோ, மாலையோ, பகலோ; இர வோ, இருக்கும்பொழுதோ, நடக்கும்பொழுதோ, உண்ணும்பொ ழுதோ, உறங்கும் பொழுதோ, வேலை செய்யும் பொழுதோ, இப்பொழுதோ, அப்பொழுதோ, எப்பொழுதோ, மரணம் வரு மென்பது நிச்சய மில்லாமலிருப்பதால் ஆரியக் கூத்தாடினாலு ங் காரியத்திற் கண்ணா யிருப்பவர்கள்போல் சதாசுவரத் தியா னமும் புண்ணிய சிந்தனையும் உள்ளவரா யிருக்கவேண்டும்.

காலம் ஓயாமல் ஓடிக்கொண் டிருக்கின்றது, அதன் ஓட்டத் தைப்பிடிக்க ஒருவராலும் ஏலாது. அந்தக்காலத்துக்கு நாம் என்ன கொடுமை செய்தோம். அதன் செய்கை யெல்லாம் வி பரீதமா யிருக்கின்றது. அது தன் பாட்டிற் போகாமல் நம்முடை ய ஆயுசையும் நிமிஷந்தோறும் திருடிக் கொண்டு போகின்றது. மூலையி லிருப்பவர்களை முற்றத்தில் இழுத்து விடுவதுபோல் நடுவீட்டிலிருக்கிற நம்மைத் தினந்தோறும் இடுகாட்டிற்குச் ச மீபத்தில் இழுத்துக் கொண்டு போகின்றது. சிறுகுழந்தைகளைப் பாலர்களாகவும், பாலர்களைக் குமரர்களாகவும், குமரர்களைக் கிழவர்களாகவு செய்கின்றது. கல்லைப்போன்ற உடலை வில் லைப்போல் வளைக்கின்றது. கன்னங்கறுத்த மயிரைப் பின்னமா க்கிக் கொக்குப்போல் வெளுக்கச் செய்கின்றது. இரண்டு கா லுள்ளவர்களை மூன்று காலராக்குவதுபோல விருத்தாப்பியரைக் கோலூன்றி நடக்கப் பண்ணு கின்றது. காந்திமேனியை ஓந்தி மேனியாக்கி, சுந்தர முகத்தை அந்தரமாக்கி, மீனவிழியை ஊ னவிழியாக்கி, முத்தைப் பழித்த பல்லைச் சொத்தைப் புல்லாக்கி, கட்டிபோல் மேனியை எட்டி போலாக்கி, ஸ்ரீதேவிபோ லிருந்

தவளை மூதேவியாக்கி அநர்த்தஞ் செய்கின்றது. "இந்தப்பூனையும் பாலைக்குடிக்குமோ" என்பதுபோல் அசையாமல், ஆயுதமில்லாமல் இருந்து கொண்டு கோட்டை கொத்தளங்கள், மாடகூடங்கள் முதலிய வைகளை யெல்லாம் நாள்வட்டத்தில் இடித்துத் தகர்த்து நாசஞ்செய்கின்றது. இந்தக்கொடிய காலத்தை நம்பக் கூடா தாகையால் எப்பொழுதும் சர்வ ஜாக்கிருதையுடன் புண்ணியத்தையே அவலம்பிக்க வேண்டும்.

இந்தப் பிரபஞ்சமே ஒரு பெரியநாடகமா யிருக்கின்றது. கூத்தாடிகள் இராவேஷக்காரர்களா யிருக்கிறார்கள். நாமெல்லாரும் பகல்வேஷக் காரர்களா யிருக்கிறோம். உலகத்தில் அரசர்கள் தரிக்கிற கிரீடங்களும், பீதாம்பரங்களும், பலஉத்தியோகஸ்தர்கள் தரிக்கிற சட்டை, தலைப்பாகை முதலியவைகளும், வேஷங்களே யல்லாமல் வேறல்லவே. கூத்தாடிக ளுடைய நாடகத்தில் அரசர் முதலியபல வேஷங்களைத் தரித்துக்கொள்வது போல் இந்தப்பிரபஞ்ச நாடகத்தில் அரசனென்றும், ஆண்டியென்றும், பெரியனென்றும், சிறியனென்றும், பெற்றவனென்றும் பிள்ளைகளென்றும், புருஷனென்றும், பெண்சாதியென்றும், நாம்பல வேஷங்களைப்பூண்டு கொள்ளுகிறோம். அந்த வேஷங்களுக் குரிய தொழில்களை நாம்குறைவற நிறைவேற்றினால் பிரபஞ்ச நாடகத் தலைவனாகிய கடவுள் நமக்கு நித்தியாநந்த வெகுமானத்தை அளிப்பா னென்பது சத்தியமே. நாடகமுடிந்து போவதுபோல் உலகமெல்லாம் அழிந்துபோகும். நாம்பூண்டு கொண்ட வேஷங்களும், நாம்படித்த சாஸ்திரங்களும், வித்தைகளும், சம்பாதித்த திரவியங்களும், கீர்த்திகளும் பட்டங்களும், பெருமைகளும், மின்னல்போல் மறைந்துபோகும், புண்ணியம் ஒன்றே சதாசர்வகாலமும் நம்மைப்பிரியாமல் பரலோகத்திலும் நம்மைத் தொடர்ந்து வந்து ஜகதீசனுடைய பாதாரவிந்தத்தில் சேர்க்குமாதலால் புண்ணியத்தைப்போல் நமக்கு உற்றதுணை வேறொன்று மில்லையே.

புண்ணியம் நமக்குப் பொருளா யிருப்பது போலவே பாவம் நமக்குப் பகையாயிருக்கின்றது. பாவம்பாம்பினுங் கொடிது. தீயினுங்கடிது, நஞ்சினும் பெரிது. நமனிலும் வலிது. பாம்பு கடித்தாற் கொல்லும். நெருப்பு தொட்டவர்களைச் சுடும். விஷம்உண்டவர்களைக் கொல்லும். நமன் ஆயுசுமுடிந்த வர்களைக் கொல்வான், பாவமோ வென்றால் நினைத்தமாத்திரத்திற் கொல்லுந் தன்மையுடைய தாயிருக்கின்றது. ஒரு அந்நியஸ் திரீயைநாம் சேராமலிருந்தாலும், அவளை ஆசையோடு நாம் மனதில் நினைத்த மாத்திரத்தில் அவளைச்சேர்ந்த தற்குச் சமானமான பாவிகளாகிறோம். பிறர் பொருளைப்பார்த்து நாம் பொறாமை கொண்டால், உடனே அந்த

ப் பொருளைத் திருடினவர்கள் போல் தோஷக்கிரஸ்த ராகிறோம். பிறர் கெட்டுப்போக வேண்டுமென்று மனதில் நினைத்தால் உடனே அவர்களைக் கொலை செய்தது போல் தோஷாரூடராகிறோம். இப்படியே "உண்ணாமல் தின்னாமல் ஊரம்பல மானேனே" என்பது போல் யாதொரு பிரயோஜனமு மில்லாமல் மனதினாற்பல பாவங்களைக் கட்டிக் கொள்ளுகிறோம். இன்னும் வாக்கினாலும் கிரியையினாலும் நாம் செய்கிற பாவங்களுக்குக் கணக்குண்டா? ஒரு அற்பமனுஷன் நம்முடன் கூட இருந்தால் அவன் முன்பாகத்தான் மார்க்கஞ் செய்யாமல் சர்வஜாக்கிருதையா யிருக்கிறோம். தேவாதிதேவனும், அரசர்க்கரசனும், அகண்டபரிபூரணமா யெங்கும் நிறைந்திருப்பவனு மான கடவுள் எப்பொழுதும் நம்முடன்கூட இருப்பதை நினையாமல், நாம் பிரபஞ்சமாகிய மாயாந்த காரத்தில் மதிமயங்கிப், பலபாவங்களைச் செய்வது தகுமா?

ஒருகனவான் ஒருபழத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஒரு சிறுபாலனைக் கூப்பிட்டு "ஓகுழந்தாய் கடவுளிருக்கிற இடத்தை நீ சொன்னால் உனக்கொரு பழந்தருவேன்" என்றுசொல்ல, அதற்குஅந்தப் பையன் "கடவுள் இல்லாத இடத்தை நீர்சொல்வீரானால் உமக்கு இரண்டு பழந் தருவேன்" என்று பிரதியுத்தரம் சொன்னானாம். அதுபோலக் கடவுள் இல்லாத இடமில்லையே. அவருக்கு மறைவான விஷயங்களு மில்லையே. நமக்குக் கண்களைக் கொடுத்த கடவுளுக்கு நம்முடைய செய்கைகளைப் பார்க்கக் கண்கள் இல்லாம லிருக்குமோ? நமக்குக்காது களைக் கொடுத்த கர்த்தாவுக்கு நாம் பேசும்வார்த்தைகளைக் கேட்கக்காதுகள் இல்லாம லிருக்குமோ? நமது மனங்களில் வசிக்கின்ற மனோதயனுக்கு நம்முடைய நினைவுகள் தெரியாம லிருக்கக் கூடுமோ? வேதசொரூபி யாகிய கடவுள் வேதவிதிகளை அநுசரியாதவர்களைத் தண்டிக்காமல் விடுவாரோ? பாபரகிதன் பாபிஷ்டர்களைத் துவேஷிக்காம லிருப்பானோ? ஆகையால் நாமெப்போதும் தெய்வ சந்நிதானத்தில் இருப்பதை அடிக்கடி நினைவுற்று நம்முடைய ஆசாபாசங்களையும், மனோவிகாரங்களையும் அடக்கிச்சுகிர்த சாலிகளாய் விளங்கவேண்டும். கோட்டைக்குள் சத்துருக்கள் பிரவேசியாதபடி அரசர்கள் கோட்டை வாசலில் காவல் வைப்பதுபோல், காமக்குரோத மோக லோபமதமாற்சரியங்களாகிய சத்துருக்கள் பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியே நம்முடைய மனக் கோட்டைக்குள் நுழையாதபடி ஞானத்தையும், விவேகத்தையும் காவல்வைத்து, அந்தச் சத்துருக்களை ஜெயிக்க நாமெப்போதும் யுத்தசந்நத்தர்களாயிருக்க வேண்டும்.

ஸ்திரீகளுக்குப் பதிவிரதா தர்மத்தையும் படிப்பிக்க வேண்டும். இந்தவிஷயத்தைக் குறித்து நீதிநூலிலும், பெண்மதிமாலையிலும், இந்தவசனகாவியத்திற் பலவிடங்களிலும், நாம்பிரஸ்தாபம் செய்திருப்பதால் அதைப் புநருக்தி செய்யாமல் அதற்குச் சம்பந்தமான சிலவிஷயங்களை மட்டும் சங்க்ஷேபமாக எடுத்துரைப்பது போதுமென்று நினைக்கிறோம். ஆதிமனுஷர் பாவஞ்செய்யாமல் பரிசுத்தரா யிருக்கும் பொழுது, கலியாணம் கடவுளால் நியமிக்கப்பட்ட தாகையால் உலகத்தில் நடக்கிற சகலகாரியங்களினும் கலியாணம் சர்வசிரோஷ்டமா யிருக்கின்றது. உலகத்தில் ஜனஸங்கம் விருத்தியாகும் பொருட்டும், ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாயிருக்கும் பொருட்டும், ஆதியில் ஆணையும் பெண்ணையும சர்வேசுரர் உண்டு பண்ணித் தம்முடைய திருக்கையால் அவர்களுக்கு விவாக முகூர்த்தம் நிறைவேற்றி வைத்தபோதே கலியாணம் எவ்வளவோ சிறப்புள்ளதா யிருக்கின்றது. ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒருதேகமானதால் அவர்கள் யாவஜ்ஜீவபரியந்தம் கூடி வாழக்கடவார்களென்றும், அவர்கள் ஒருவரொருவரை அதிகப்பிரியமாக நேசிக்க வேண்டுமென்றும் வேதம் ஆக்ஞாபிக்கின்றது. வேத வாக்கியங்களின்படி புருஷனுடைய பூரணபக்ஷத்திற்குப் பத்தினியும், பத்தினியினுடைய பூரண பக்ஷத்திற்குப் பர்த்தாவும் பாத்தியஸ்தரா யிருக்கிறார்கள். பர்த்தாவை மனப்பூர்வமாக நேசிப்பதோடுகூட அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவனுடைய சொற்படி நடக்கவும் ஸ்திரீ விசேஷமாகப் பாத்தியப்பட்டிருக்கிறாள். ஆயினும்புருஷனைத்தெய்வமாகப் பாவிக்கவேண்டுமென்கிற இந்தத் தேசத்தாருடைய கொள்கை கேவலம் அஸந்தர்ப்பமாயிருக்கின்றது. கடவுளோ ஆண்டவர், நாம் அடிமை. அவர் யஜமானர். நாம்ஊழியக்காரர். அவர் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்மார கர்த்தர். அவரால் நாம் ஆக்கப்படுகிறவர்களும், காக்கப்படுகிறவர்களும், நீக்கப்படுகிறவர்களுமா யிருக்கிறோம். அவர்சூத்திரதாரி - நாம் அவரால் ஆட்டப்படுகிற சூத்திரப்பிரதிமை. இப்படிப்பட்ட கடவுளுக்குச் சமானமாகப் புருஷனைப் பத்தினி பாவிக்க வேண்டுமென்கிற விதியானது கனமான தெய்வ தூஷணையாயிருக்கின்றது. பின்னும் இந்தக் கொள்கை யானது, சகல பொருள்களுக்கும் மேலாகவும், ஹிருதய பூர்வமாகவும், கடவுளை நேசிக்கவேண்டுமென்கிற வேதவாக்கியத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷ விரோதமாயு மிருக்கின்றது.

தெய்வபக்திக்குப் பின்பு புருஷபக்தி விசேஷமென்பதும், ஸ்திரீக்குச் சகல பாந்தவ்வியங்களினும் புருஷபாந்தவ்வியம் அதி உத்கிருஷ்டமென்பதும் சித்தமே. இதற்குத் திருஷ்

டாந்தமாகக் கலியாணமானவுடனே ஸ்திரீ தன்னுடைய தாய், தந்தை, சகோதரர் முதலியவர்களையும், பிதுரார்ஜிதங்களையும் விட்டு விட்டுப் புருஷனுக்கும் அவனுடைய திரவியங்களுக்கும் உரியவளாவதேபோது மானசாக்ஷியமா யிருக்கின்றது. ஆகையால் பர்த்தாவிடத்தில் பரிபூரண நேசம் வைக்கவேண்டியது பத்தினியினுடைய மாறாத கடமையா யிருக்கின்றது. பர்த்தாவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவனுடைய இஷ்டப்பிரகாரம் நடக்கிற பத்தினிக்குச்சர்வா பீஷ்டமும் நிர்விக்நமாய்ச் சித்திக்குமென்பது சத்தியமே. உலகம் ஒன்றைக் கொடுத்து மற்றொன்றை வாங்குகிற வர்த்தகர்களுக்குச் சமானமா யிருப்பதால், நமக்கு மரியாதை வேண்டுமானால், நாம் மரியாதையைக் கொடுத்து மரியாதையை வாங்கவேண்டும். நமக்கு ஒருவருடைய பிரியம் வேண்டுமானால் நாம்பிரியத்தைக் கொடுத்துப் பிரியத்தை வாங்க வேண்டும். அப்படியே ஒருஸ்திரீ, புருஷனிடத்தில் எவ்வளவு விசுவாசம் வைக்கிறாளோ அவ்வளவு விசுவாசம் புருஷனிடத்திலிருந்து அவளுக்குங் கிடைக்கும். கிரமமான சகல விஷயங்களிலும் புருஷனுடைய அபீஷ்டப்பிரகாரம் பெண்சாதி நடந்தால் அவளுடைய அபீஷ்டப்பிரகாரம் புருஷனும் நடப்பான். ஆகையால் குடும்பத்துக்குப் புருஷன் யஜமானனாயிருந்தாலும்; அவனுக்குப் பிரியமாக நடக்கிற பெண்சாதியின் சொற்படி புருஷன் கேட்பானாதலால், அப்படிப்பட்ட பெண்சாதி ஒருபக்ஷத்தில் புருஷனுக்கு எஜமானியா யிருக்கிறாள். இது ஸ்திரீயினுடைய வணக்கத்தினாலும் இணக்கத்தினாலும் வருகிற மேன்மை யல்லவா? சிலசமயங்களில் நிஷ்காரணமாய்ப் பெண்சாதியைப் புருஷன் கோபித்துக் கொண்டாலும், அதற்குப்பிரதியாகப் புருஷனைப் பெண்சாதி கோபிக்க எவ்வளவும் அதிகார மில்லை. பெண்சாதி எப்போதும் வீட்டுக்குள் இருப்பவளாதலாலும், அவளுக்குப் புருஷனைத்தவிர வேறே யஜமானன் இல்லாத படியாலும், அவள் அந்த ஒருயஜமானனுக்குத் திருப்தியாக நடப்பது எளிதா யிருக்கின்றது. புருஷன் எப்படிப்பட்ட அந்தஸ்துடையவனா யிருந்தாலும், அவன் பலயஜமான்களும், பலபேருடைய விரோதங்களும், பலகஷ்டமான தொழில்களும் உடையவனாகையால் தன்னை அறியாமல் அவனுக்குக் கோபம் வரக்காரண மிருக்கின்றது. அந்தச்சமயம் அறிந்து பத்தினி ஒதுங்கவேண்டியது கிரமம். பிரசண்டமாருதம் ஓங்கி வீசும்பொழுதும், அதிவேகமாய் ஜலப்பிரவாகம் வரும்பொழுதும், வளையாமல் எதிர்த்து நிற்கிற பெரிய விருக்ஷங்கள் வேரோடே சாய்ந்து விழுகின்றன. அந்தச்சமயத்தில் நிமிராமல் வளைந்து கொடுக்கிற சிறிய செடிகளுக்கு ஒரு அபாயமு மில்லை, அப்ப

டியே ஸ்திரீகளும் புருஷர்களுக்குக் கோபம்வரும்பொழுது எதிர்த்து உத்தரம் சொல்லாமல் சமயாநுகுணமாக ஒதுங்குவதே விவேகம். ஸ்திரீகள் எவ்வளவு நன்மையாக நடந்தாலும், அதற்குத்தகநுசாரமாக நடவாமல், ஸ்திரீகளுக்குக் கொடுமைசெய்கிற சிலபுருஷர்களும் உண்டு. இப்படிப்பட்ட நிர்ப்பாக்கியமான ஸ்திரீகளுக்குத் தெய்வம் சகாயம் செய்ய வேண்டுமேயல்லாமல் வேறுசகாயமில்லை. கைவிரலே கண்ணைக்குத்தினால் கையை என்னசெய்யலாம்? நம்முடைய பல்லே நம்முடைய நாவைக் கடித்தால் பல்லைஉடைக்கலாமா? கப்பலேறின பின்பு கடல் யாத்திரைக்குப் பயந்து காரிய மென்ன? ஸ்திரீக்குப் புருஷனைத்தவிர வேறு கதியில்லாதபடியால், தன்னால் கூடிய வரையில் புருஷனுக்குத் திருப்தியாக நடக்கவேண்டியது ஸ்திரீயினுடைய கடமையாயிருக்கின்றது. புருஷன் எப்படிப்பட்டவனாயிருந்தாலும் தெய்வபக்தியும், சாந்தமும், பொறுமையும், உண்மையும், அடக்கமும், வணக்கமும், கற்புநெறியும், உள்ள ஸ்திரீகளுக்கு ஒருநாளும் குறைவில்லை.

எண்சாணுடம்பிற்கும் சிரசே பிரதானமாயிருப்பது போல் ஸ்திரீகளுக்குச் சகலகுணங்களிலும் கற்புநிலையே முக்கியாபரணமாயிருக்கின்றது - கற்புநிலை தவறாதவளுக்கு முக அழகில்லாமலிருந்தாலும், கலியாண வீட்டுப் பூமாலைபோல் அவள் யாவராலும் கனப்படுத்தப் படுவாள் - கற்புநிலை கெட்டவள் அதிசுந்தரியாயிருந்தாலும், அவள் சுடுகாட்டு மாலையைப் போல் யாவராலும் இகழப்படுவாள் - உலகத்தில் ஒருவனுக்குத் தீங்குசெய்கிறவன் அவனுக்கு மட்டுந் துரோகியாகிறான் - அன்னியபுருஷனைச் சேருகிறஸ்திரீயோ வென்றால் பலபேர்களுக்குத் துரோகஞ்செய்கிறாள் - அவள் தன்னையுங் கெடுத்து, அந்தஅந்நிய புருஷனையுங்கெடுத்துத், தன்னுடைய சொந்தப் புருஷனுக்குந் துரோகியாகி, அந்த அந்நிய புருஷனுடைய பத்தினிக்கும் பெரியதுரோகியாகிறாள் - அவளுடைய துர்மார்க்கத்தால் அவளுடைய புருஷனுக்கும் அந்நிய புருஷனுடைய பத்தினிக்கும் உண்டாகிற சஞ்சலமும், பொறாமையும், கஸ்தியும், துக்கமும் அபரிமித மல்லவா? அன்றியும் கோடாலிக்காம்பு குலத்துக்கீன மென்பதுபோல், கற்புநிலைகெட்டவள் தன்னுடைய உற்றார் பெற்றார் முதலியவர்களுக்கும்தன்னுடையபுருஷன் வழிச்சுற்றத்தாருக்கும் மாறாதஅவமானத்தையும், இழிவையும், நிந்தனையையும் உண்டுபண்ணுகிறாள் - இந்த அநியாயமான உலகமானது அவள் செய்த குற்றத்திற்காக அவளுடைய புருஷனையும் பிள்ளைகளையும் அவமானப் படுத்தி, நிரபராதிகளான அவர்களையும் தண்டிக்கின்றது - மற்றக்குற்றங்க

னெல்லாம் சிலகாலத்தில் மறைந்து போகும் - வியபிசார தோஷமோ வென்றால் உலகமுள்ளமட்டும் மறையாது - அந்த வியபிசாரி இறந்தாலும் அவளுடைய அபகீர்த்தி இறவாமல் என்றும் சிரஞ்சீவிப்பட்டம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் - மற்றக்குற்றங்களுக் கெல்லாம் ஒவ்வொரு பிராயச் சித்தமுண்டு. ஒருவனுடைய பொருளைத்திருடினால் அதற்குச் சரியான பொருளைக் கொடுத்துத் திருப்திசெய்யலாம் - அப்படியே நமக்குண்டாகிற நஷ்டங்களுக்கும் நாம் பிறருக்குச் செய்கிற தீங்கு களுக்கும் தகுந்த பரிகாரங்களைச் செய்யலாம் - பதிவிருதா பங்கத்திற்கு ஒருபிராயச் சித்தமும் இல்லையே - கெட்டுப்போனகற்பு எட்டுநாள் அழுதாலும் வருமா? "அரைக்காசுக் கழிந்த கற்பு ஆயிரம் பொன் கொடுத்தாலும் வருமா"? என்றுபழமொழி யும இருக்கின்றதே - ஸ்திரீகளுக்குக் காவலாகிய நாணத்தையும் மானத்தையும் விட்டொரு ஸ்திரீ பரபுருஷ ஸம்யோகத்துக்கு எப்போது உடன்பட்டாளோ அப்போதே அவள் எப்படிப் பட்ட அக்கிரமங்களுக்கும் பின்வாங்க மாட்டாள் - பாதிவிரத்திய லோபம் பலபாவங்களை விளைவிக்கிற வித்தாயிருக்கின்றது - எப்படியெனில் பரபுருஷனைச் சேருகிறஸ்திரீ அந்தக் குற்றத்தை மறைப்பதற்காகப் பலதந்திரங்களையும், பொய்களையும், கபடமார்க்கங்களையும் உபயோகிப்பாள். அந்நிய புருஷனால் உண்டாகிறகர்ப்பத்தை அழிப்பதற்காக அவள்பலமருந்துகளை உண்டு கொலைபாதகத்தையும் கட்டிக்கொள்வாள் - அவள்சிலசமயங்களில் தன்புருஷனைக் கொல்லவும் வழிதேடுவாள் - காமவிகாரத்தைத் தூண்டிவிடுவதற்காக மதுமுதலியலாகிரிவஸ்துக்களையும் அருந்துவாள் - அந்தவஸ்துக்களை விலைக்குவாங்கவும் பரபுருஷர்கள் பார்க்கத்தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளவும் கையிற்பொருளில்லா விட்டால் திருடவும் ஆரம்பிப்பாள் - ஒருபரபுருஷன்போலப் பலபுருஷர் களைச்சேர்ந்து பொருள்சம்பாதிக்கவும் துணிவாள் - கருடன் காலிற்கெச்சை கட்டினது போல்வியபிசார தோஷம் எப்படியும் பகிரங்க மாய்விடும் - அந்தக்குற்றத்தை மறைக்கயத்தனிப்பது ஆகாசத்தைப் படல்கொண்டு மூடுவதற்கும் பூனைதன்கண்ணை மூடிக்கொண்டு பாலைக்குடிப்பதற்கும், சமானமா யிருக்கின்றது.

புருஷனும் பெண்சாதியும் ஜீவியகாலம் வரையில் அந்நியமுகம் பார்க்கிறதில்லை யென்று கலியாணகாலத்தில் தெய்வசந்நிதியில் பிரமாண பூர்வமாகச் சங்கற்பஞ் செய்து கொள்ளுகிறார்களே - அந்தப்பிரமாணத்தை உல்லங்கனஞ்செய்து அந்நியசம்போகம் பண்ணுவது மகாகொடிய பாவமானதையால், அப்படிப்பட்டபாவிகள் மோக்ஷத்தை இழந்து அவியாத அக்கினியில் பூதபசாசகண

ங்களால் உபாதிக்கப் படுவார்களென்று வேதசாஸ்த்திரத்திற் பலவிடங்களிற் சொல்லப் படுகின்றது. இந்தவுலகத்திலும் வியபிசாரிகள் சகலராலும் கைவிடப்பட்டு, சோரநாயகராலுங் கைவிடப்பட்டு, தரித்திரமும் பலவியாதிகளும் துன்பங்களுங் கொண்டு, சந்திசிரிக்கத்திரிகிறதை நாம் கண்ணுறப்பார்க் கிறோம் - பின்னும் இந்த உலகத்தில் நடக்கிறகொலைகளுக்கும் சண்டைகளுக்கும் கலகங்களுக்கும் இந்த அகம்பியாக மனமேபிரதான காரணமா யிருக்கின்றது - இந்தக்குற்றத்தி னிமித்தம் சோதங்கொமோரா முதலிய பட்டணங்களைக் கடவுள்நிர்மூலஞ் செய்ததும் யாவர்க்குந் தெரிந்தவிஷயந் தானே.

கள்ளப்புணர்ச்சியினால் உண்டாகிற இன்பம் அதிஅற்பமா யிருக்கின்றது - அந்தச்சிற்றின்பப் போகத்தினால் உண்டாகிற ஆபத்துக்களும், பாவங்களும், பழிகளும் அபாரமாயிருக்கின்றன - ஒருவனை மதங்கொண்டயானை பின்னே துரத்த, முன்னே புலிவந்து பாய, அவன் அந்த ஆபத்துக்குப் பயந்து ஆற்றிலே குதிக்க, ஆற்றிலே பல முதலைகள் அவனைப்பிடித்து விழுங்க, இப்படிப்பட்ட ஸ்திதியிலிருக்கிறவன் தாகத்துக்கு ஜலத்தை அள்ளிக்குடித்துச்சந்தோஷித்தால் எப்படியோ அப்படியே கள்ளப்புணர்ச்சி செய்கிறவர்களுடைய நெஞ்சில் ஓயாத பயமும், நடுக்கமும், துன்பமும் குடிகொண்டிருக்குமே. இவ்வளவு அச்சத்தோடு அவர்கள் அடையும் இன்பம், துன்பமேயல்லாமல் வேறல்லவே - இந்த அற்பசுகத்தை விரும்பி மலைபோலே பாவங்களையும், பழிகளையும், துன்பங்களையும் சம்பாதித்துக் கொள்ளுகிறஸ்திரீ எவ்வளவு மதிகெட்டவளா யிருக்கிறாள்.

ஒருஸ்திரீ பரபுருஷனுக்குப் பெறுகிற பிள்ளைகளை அவள் தன்சொந்தப் புருஷனுடைய ஆஸ்திகளுக்குப் பாத்தியஸ்தர்களாக்குவது எவ்வளவு பெரிய அநியாயம் - ஸ்திரீபுருஷர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாயிருக்கும் பொருட்டும், அவர்கள் பிள்ளைகளைப்பெற்று நன்மார்க்கத்தில் கொண்டுவரும் பொருட்டும், கலியாணத்தைக் கடவுள் நியமித்தருளினார் - அந்தவிதிக்கு விரோதமாக உலகத்தில் வியபிசார தோஷங்கள் அதிகரிக்குமானால் புருஷனைப் பெண்சாதி மதியாமலும், பெண்சாதியைப் புருஷன் விரும்பாமலும், பிள்ளைகளைத் தாய் தகப்பன்மார்கள் பராமரிக்காமலும், தாய் தந்தைகளைப் பிள்ளைகள் பேணாமலும், கிரகஸ்தாச்சிரம தர்மங்கள் சரியாக நடவாமலும், உலகத்திற்குப் பெரிய விபரீதம் உண்டாகுமே - ஆகையால் ஸ்திரீகள் கற்புநிலையைக் கைவிடாதுகாக்கவேண்டும் - இதரயுத்தங்களில் சத்துருவுக்குப்பின் வாங்காமல் எதிர்த்து நிற்பவர்களே ஜெயமடைவார்கள். காமயுத்தத்திலோ வென்றால் எதிர்த்து நில்லாமல் ஓடுகிறவர்களே ஜெய

ங்கொள்வார்களாகையால், பெண்டுகள் அந்நியபுருஷர்களுடன் பேசாமலும், அவர்களைச் சொப்பனத்திலும் நினையாமலும், காம நூல்களையும, கெட்டகதைகளையும், படியாமலும், கேளாமலும் நிர்மலமாயிருக்க வேண்டும்.

உலகத்தில் அந்நியஸ்திரீகளைக் கெடுக்க உபாயஞ்செய்கிற புருஷர்களும் இருக்கின்றார்களாகையால், ஸ்திரீகள்தகுந்த துணையில்லாமல் ஒருபோதும் தனிமையாயிருக்கத் தக்கவர்களல்ல - புருஷன்வீட்டில இல்லாதபோது அவர்கள் நற்குண முள்ள பெண்டுகளைத் துணைதேடி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் - அவர்கள் பிராணன்போனாலும் கற்புநிலை தவறுகிறதில்லை யென்கிற வைராக்கியசித்தம் உடையவர்களா யிருக்கவேண்டும் - ஒருஅரசனுடைய கெட்ட எண்ணத்துக்கு ஒரு உத்தமி இணங்காமல் நிராகரித்த பொழுது, அவன் வாளை உருவிக்கொண்டு "என்னை நீசேராதிருப்பாயானால் உன்னை வெட்டிக் கொல்வேன்" என்று கோபத்தோடு மொழிய, அதைக்கேட்ட பதிவிரதை அந்தஅரசனைநோக்கி, "நரபதிநீயானாலு நண்பரின்பாதத்துக்கட்குள், சிரமகுடநிகராமோசேர்கிலேயேற் கொல்வனெனக், கரவாளையுருவிநின்றாய் கற்பினுக்கோர்குறைவின்றித், தரமா நீ யெனைகொல்லிற் றந்தைதாய்குரு நீயே." ஓ துஷ்டா! நீ அரசனானாலும் எனது பர்த்தாவினுடைய திருப்பாதத்திலே ஒட்டியதூசிக்கு உன்னுடைய தலையிலிருக்கிற கிரீடமும் சமான மாகுமா? உன்னைசசேராவிட்டாற் கொல்வேனென்று கைவாளை உருவி நின்றாய் - என்னுடைய கற்புக்குமட்டும் பங்கமின்றி என்னை நீ கொன்று விடுவாயானால் எனக்குத் தாயுந்தந்தையும் குருவும்நீயே யென்று பிரதியுத்தரங்கூறினாள் (நீதிநூல் புருடபாரியரியல்பு-செய்யுள்.௩௦). மானத்திற்கு முன்பிராணனைத்திரணப்பிராயமாக எண்ணிக்கற்பைக்காப்பாற்றின அந்தஉத்தமியை மற்றஸ்திரீகள் குருபீடமாகக் கொள்ளவேண்டும். அந்நியபுருஷனைச்சேருகிற ஸ்திரீக்கும் அந்த அந்நியபுருஷனுக்கும் தோஷம் துல்லியமாயிருந்தாலும் ஸ்திரீக்கு அந்நியபுருஷனால் கர்ப்பந்தரிப்பதுமுதலான தர்மசங்கடங்கள் சம்பவிக்க இடமிருப்பதால் அவளுடையகுற்றத்தை உலகத்தார்பெரிதாக எண்ணுகிறார்கள். சிலதருணங்களில் நிர்தோஷமான ஸ்திரீகளுக்கும்தோஷம் கற்பித்து அவர்கள் வியபிசாரிகளென்று அபாண்டமான பொய்யைக்கட்டி விடுகிற உலகமானது வாஸ்தவத்தில் கெட்டுப்போனவளுடைய செய்கையை வெளிப்படுத்தாமலிருக்குமா? தாங்கள்கலவாத ஸ்திரீகளையும் கலந்ததுபோல் பெருமையாகப் பொய் பேசுகிற புருஷர்களும் உலகத்திலிருக்கிறார்களே. இப்படிப்பட்டபுருஷர்கள் தாங்கள் வாஸ்தவமாகச்

சேர்ந்த பெண்டுகளுடையபழியை ஊரொக்கும் பறைசாற்றுமல் விடுவார்களா? ஆகையால் அந்நியபுருஷர்களுடையகாற்றும் தங்கள்மேல்வீசாமல்ஸ்திரீகள்சுத்த மநோநிர்மலமாயிருக்கவேண்டும்.

தெய்வ பக்திக்குப் பின்பு ஜீவகாருண்ணியம் சகல புண்ணியங்களுக்கும் ஆதியாகையால் ஜீவகாருண்ணியத்தையும் ஸ்திரீகளுக்கு உபதேசிக்க வேண்டும். "தன்னைப்போற் பிறரை நேசிக்க வேண்டும்" என்கிற தேவவாக்கிய மானது சகல வேதசாஸ்திரங்களின் சாரசங்கிரகமா யிருக்கின்றது. மனுஷரால் செய்யப் பட்டிருக்கிற சட்டங்களும் சாஸ்திரங்களும் விஸ்தாரமாயும், புதை பொருளாயும், பல வியாக்கியான கர்த்தர்களை அபேட்சிக் கின்றன வாயுமிருக்கின்றன. அந்தவியாக்கியானக்கர்த்தர்கள் ஒருவருக் கொருவர் பரஸ்பர விரோதமாக ஒருவாக்கியத்துக்குப் பல வியாக்கியானங்களைச் செய்கிறார்கள். "தன்னைப்போற் பிறரை நேசிக்கவேண்டும்" என்கிற வேதவாக்கிய மானது, மலைமேல் வைத்ததீபம்போல் யாவர்க்கும் எளிதிற் பயன் விளங்கத் தக்கதாயிருப்பதால் அதற்கு வியாக்கியாதா வேண்டுவதில்லையே, நியாயமான விஷயங்களில் எதை நமக்குப் பிறர் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறோமோ அதைநாம் அவர்களுக்குச்செய்வதும், எதை அவர்கள் நமக்குச் செய்யக் கூடாதென்று நினைக்கிறோமோ அதைஅவர்களுக்கு நாம்செய்யாமலிருப்பதுமே இந்த வேதவாக்கியத்தின் பொருளாயிருக்கின்றது. நாம்பசித்திருக்கும்போது ஆகாரத்தை அபேக்ஷிக்கிறோ மாகையால் நாமும் பசித்தவர்களுக்கு ஆகாரங்கொடுக்கவேண்டும். நாம் தாகமாயிருக்கும் பொழுது ஜலத்தைவேண்டுகிறோ மாகையால் நாமுந்தாகமா யிருக்கிறவர்களுக்கு ஜலத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். நாம் வஸ்திரமில்லாதபோது வஸ்திரம்விரும்புகிறோ மாகையால் நாமும் வஸ்திரமில்லாதவர்களுக்கு வஸ்திரம் அளிக்கவேண்டும். நாம் துக்கமாயிருக்கும் பொழுது ஆறுதலை அபேக்ஷிக்கிறோ மாகையால் நாமும் துக்கமுள்ளவர்களைத் தேற்றவேண்டும். எல்லாரும் நமக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டுமென்றும், ஒருவரும் நமக்குத் தீங்கு செய்யக் கூடாதென்றும் நாம்விரும்புகிறபடியால் நாமும் ஒருவருக்குந் தீங்குசெய்யாமல் உபகாரமே செய்யவேண்டும். இவ்வாறாக இந்த வேதவாக்கியத்தில் அடங்காத நீதியொன்றுமில்லை. "கடவுளைச் சகல பொருள்களுக்கும் மேலாக எண்ணி அவரிடத்தில் முழுமனதோடு அந்தக் கரணபக்தி செய்ய வேண்டும், என்றும், தன்னைப்போற் பிறரைநேசிக்க வேண்டும்" என்றும் குருமூர்த்தியாக அவதரித்த கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இரண்டு வாக்கியங்களும் எவ்வளவு பரமாற்புதமா யி

ருக்கின்றன. கடுகுக்குள் கடலையும், அணுவுக்குள் மலையையும் அடைத்ததுபோலக் கடவுள் விஷயமாகவும், பிறர்விஷயமாகவும் நம்முடைய சொந்தவிஷயமாகவும் நாம் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய சகலநெறிகளையும் அந்த இரண்டுவாக்கியங்களில் அடக்கிய ஐயனுடைய சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம். "தன்னைப் போற் பிறரை நேசிக்கவேண்டும்" என்கிற விதியை நல்விஷயங்களுக்குமட்டும் உபயோகப்படுத்த வேண்டுமேயல்லாமல் துர்விஷயங்களில் உபயோகப்படுத்தக் கூடாது. சில சமயங்களில் நாம் துர்ம்மார்க்கம் செய்ய விரும்புவோமாகையால் அந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு பிறருடைய துர்ம்மார்க்கத்துக்கு நாம் இடங்கொடுக்கக் கூடாது. இப்படிப்பட்ட துர்விஷயம் நீங்கலாக மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம் "தன்னைப்போற் பிறரைநேசிக்க வேண்டும்" என்கிற விதியை நாம் சரியாக அநுசரிப்போமானால் உலகத்தில் தரித்திரமென்பது தலைகாட்டுமா? குற்றமென்பது குடியிருக்குமா? வஞ்சகமென்பது வாழ்ந்திருக்குமா? இந்த விதியை அநுசரியாத காரணத்தால் உலகத்தில் தீதுகளும். சூதுகளும், வாதுகளும், தரித்திரங்களும், கஷ்டங்களும் நிலைகொண்டிருக்கின்றன. பூமியில் கோடாநு கோடி ஏழைகள் படுங் கஷ்டங்களை நாம் விவரிப்போமானால் கல்லான மனமுங் கரையாதிருக்குமோ? இரும்பான மனமும் இளகாதிருக்குமோ?

உண்ணச் சோறில்லாமலும், உடுக்க உடையில்லாமலும், இருக்க வீடில்லாமலும், படுக்கப்பாயில்லாமலும் தங்களுடைய இடுப்பிலிருக்கிற பழங்கந்தையும் கையிலிருக்கிற ஓடுந்தவிர வேறு ஆஸ்தியில்லாமலும்,உதராக்கினி உள்ளேசுட, வெயில்மேலேசுட, மழையினால் நனைந்தும், பனியினால் மெலிந்தும், காற்றினால் கலங்கியுந் தெருக்கள்தோறுந்திரிகிற ஏழைகளுக்குக் கணக்குண்டா? வீடுவீடாகத் திரிந்தும் அன்னம் அகப்படாமல் பசியினால் வாய் வறண்டு, கண் இருண்டு, காதடைத்து, கை சோர்ந்து, மெய் தளர்ந்து எலும்புகளெல்லாம் எண்ணும்படி துரும்புபோல இளைத்துக் களைத்துப் பரிதபிக்கிற ஏழைகள் இலக்ஷாதிலக்ஷம் அல்லவா? அநேக குருடர்களும், செவிடர்களும், கூனர்களும் சப்பாணிகளும், கிழவர்களும், அலைந்து திரிந்து பிச்சையெடுக்கச் சக்தியில்லாமலும், அவர்களை விசாரிக்க ஒருவருமில்லாமலும், இருந்த இடத்திலேயே கிடந்து மடிந்து போகிறார்களே. தனவான்களாயிருந்து தரித்திர தசை அடைந்த மானிகள் கைப்பாடுபடத் தெரியாமலும், வெட்கத்தினால் வெளியே போய்ப் பிச்சையெடுக்கத் துணியாமலும், வீட்டிற்குள்ளிருந்து கொண்டு பசியினால் தாய்முகத்தைப் பிள்ளைகள்பார்க்க, புருஷன்முகத்தை

ப் பெண்சாதிபார்க்கப், பெண்சாதிமுகத்தைப் புருஷன்பார்க்க, அவர்களுடைய முகத்தைப் பார்க்க ஒருவருமில்லாமல் பலநாள் பட்டினியாயிருந்து வருந்துகிறார்களே. அனேக பதிவிரதைகள் தாங்கள் சாப்படாமலிருக்கச் சாப்பிட்டதுபோல் புருஷருக்குப் பொய்சொல்லி, அகப்பட்ட அன்னத்தையெல்லாம் புருஷர்களுக்கும் புத்திரர்களுக்கும் படைத்துவிட்டுத்தாங்கள் நித்தியோபவாசமாயிருந்து சாகிறார்களே. பிள்ளைகள் விளையாடும்பொழுது தனவான்கள்வீட்டுப் பிள்ளைகள் பக்ஷணம் சாப்பிட்டோமென்று சொல்ல ஏழைவீட்டுப்பிள்ளைகளுக்குப் பக்ஷணமென்பது இன்னதென்று தெரியாமல் தாய்மாரை அர்த்தங்கேட்க அதைக்கேட்டுத் தேம்பித் தேம்பி அழுகிற எளிய தாய்மார்களும் அநந்தமே. அனேகஏழைகள் இரவும் பகலும் ஓயாமல் கைப்பாடுகள் பட்டும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கிறகூலி, அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் கால்வயிற்றுக்கும்போதாமல் கஷ்டப்படுகிறார்களே. பாதிஉடல் வெளியிலும் பாதிஉடல் உள்ளுமாயிருக்க, நிமிர்ந்தால், தலையிலும், குனிந்தால் முதுகிலும் இடிக்கும்படி, குருவிக் கூடுபோல அநேகர் சிறியகுடிசைகளைக் கட்டிக்கொண்டு அந்தக் குடிசைகளில் சந்திர சூரியர்கள் வசிக்க, அடுப்பை விட்டு "அக்கினி" அவர்களுடைய வயிறுகளில் வசிப்பதுபோல் உதராக்கினி பற்றியெரிய, "வருணன்" அவர்களுடைய கண்களில் வசிப்பதுபோல் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் சொரிய, "வாயு" அவர்களுடைய வாயிலும் மூக்கிலும் வசிப்பதுபோல் ஓயாமல் பெருமூச்சுவிட, இவ்வகையாகத் துன்பப்படுகிறார்களே. அன்னமென்பது இன்னதென்று தெரியாதவர்களாய்க் கிளைகளையும் இலைகளையும், இலுப்பைப்பூ, அல்லிக்கிழங்கு முதலியவைகளையும் பிடுங்கி அவித்துக்கால் வயிறு சாப்பிட்டு முக்கால் வயிற்றைத் தண்ணீரால் நிரப்புகிறவர்களும் பலரே. உண்ணுவதற்குப்பழங் கூழும் அகப்படாமல் நண்டுகளையும் நத்தை முதலியவைகளையும் வேகவைத்துச் சாப்பிட்டு; அந்த ஜெந்துக்களுக்கு இடம் சொரூபமாய்க் காலங்கழிக்கிற பள்ளர்களும் பறையர்களும் அனந்தமே. புசிக்குப் பயப்படாதவர்களும் கலிக்குப்பயந்து பலநாட் பசியைத் தாங்கமாட்டாமல் திருட்டுகளையும் புரட்டுகளையும் கற்றுக் கொள்ளுகிறவர்களும், தங்களுக்குப் பிராணபதமான பிள்ளைகளையும் விற்கத் துணிகிறவர்களும் பலரே. பிணக்காரன் சோற்றிலே சனிசுரன் புகுந்ததுபோல் எலி எளிகளையும். எறும்பு வளைகளையும் தோண்டி அவைகளிலிருக்கிற தானியங்களை யெடுத்தும், களங்களிலும், மார்க்கங்களிலும் சிந்திக்கிடக்கிற தானியங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கியும் பாதி

நெல்லும், பாதி கல்லும், பாதி உமியுமாய்க் கஞ்சி காய்ச்சிக்குடித்து அகன்னியாளி காலக்ஷேபஞ் செய்கிறவர்களும் அனேகரே. அனேக ஏழைகளுக்குக் கொஞ்சம் கஞ்சி அகப்பட்டாலும் அந்தக்கஞ்சிச்சட்டியை ஒரு பிள்ளை ஒரு பக்கத்திற் பிடித்திழுக்க, மற்றொரு பக்கத்தை மற்றொரு பிள்ளைபிடித்திழுக்க, அதிலிருக்கிற கஞ்சிக்குப் பல பிள்ளைகள் கைநீட்ட, இவ்வகையாகக் கஞ்சியையெல்லாம் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தாங்கள் நித்தியவிரதமாயிருக்கிற தாய் தந்தைமார்களும் சதகோடியே.

ஒருநாள் ஒரு எளிய ஸ்திரீ ஒரு பிள்ளையை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு, ஒரு பிள்ளையைத் தோளில் எடுத்துக்கொண்டு, சில பிள்ளைகளைக் கையிற்பிடித்துநடத்திக்கொண்டு மிகுந்த பசிதாகத்துடனே வந்து பிச்சைகேட்டாள். அவள் பசியினால் வாடிமெலிந்துபேசவுஞ்சக்தியில்லாமலிருந்ததால் அவள் புசிக்கும்படி ஒரு இலைபோட்டு அன்னம் படைக்கப்பட்டது. அவள் உட்கார்ந்து ஒரு பிடிசாதம் எடுத்து வாயில்வைத்தவுடனே இரண்டு பிள்ளைகள் ஓடி அவளுடைய இரண்டு கைகளையும்பிடித்துக்கொண்டன. ஒரு பிள்ளை அவளுடைய தோளில் ஏறி அவளுடைய வாயிலிருந்த சாதத்தைப் பலவந்தமாகப் பிடுங்கித் தன்வாயிற் போட்டுக்கொண்டது. மற்றப்பிள்ளைகள் இலையிலிருந்த சாதத்தைஅள்ளிஅள்ளிச்சாப்பிட்டு ஒருநிமிஷத்தில்சாதமிருந்த வாழையிலையை வெற்றிலையாக்கிவிட்டன. மலைத்துப்போய்ப் பேசாமலிருந்த அந்தஸ்திரீ மாலைமாலையாகக்கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டு, "ஐயா! இப்படியேதினந்தோறும் இந்தப் பிள்ளைகளால் நான்பட்டினியாயிருக்கிறேன்" என்று சொல்லி உடனே பசிக்களையினால் மூர்ச்சையானாள். அப்போது கூட இருந்தவர்கள் ஒருவராவது இதைக்கண்டு அழாமலிருக்கவில்லை. இப்படியே எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள்படுங்கஷ்டங்களைக்கண்கொண்டுபார்க்கக்கூடுமா? காதினால்கேட்கக்கூடுமா? ஐயையோ இதென்னபரிதாபம்! அந்த ஏழைகளும் கடவுளுடைய பிள்ளைகள் அல்லவா? அவர்களுக்காகவும் மழைபெய்யவில்லையா? அவர்களுக்காகவும் பூமிவிளையவில்லையா? கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட சகல பொருள்களிலும் அவர்களுக்கும் பாகமில்லையா? இந்தப் பூமியில் விளையப்பட்ட தானியங்களையும், மற்றப் பொருள்களையும் சகல மனுஷர்களுக்கும் சமபாகமாகப்பிரித்துக் கொடுத்தால் இந்த உலகத்துக்கும் கொடுத்து இன்னம் சில உலகங்களுக்குந் தானியங் கொடுக்கலாமே, அப்படியிருக்கக் கோடாநு கோடி ஏழைகள் கஷ்டப்படக் காரணமென்ன? அதற்குத் தனவான்களுடைய பேராசையும் லோபகுணமுமே காரணமாயிருக்கின்

றன. பூமியும், பூமியில் அடங்கியமற்றப் பொருள்களும் சகலருக்கும் சமுதாயமே தவிர அவைகள் தனவான்களுக்கு மட்டும் சொந்தமென்று அவர்கள் கடவுளிடத்தில் சிலாசாஸநம் பெற்றுக்கொள்ளவில்லையே. பஞ்சபூதங்களில் பூமிதவிர மற்றப் பூதங்களையும், சந்திர சூரிய நட்சத்திரங்களின் பிரகாசத்தையும் யாவரும் பொதுவாகவே அநுபவிக்கிறார்கள். அப்படியே பூமியையும் பூமியில் உற்பத்தியாகிற தன தானியங்களையும் சகலரும் பொதுவில் அநுபவிக்க வேண்டியது நியாயமாயிருக்க, அவைகளைச் சில செல்வர்கள் மட்டும் கட்டிக் கொண்டு மற்றவர்களுக்குப் பாகம் கொடாமையினால் அநேகர் தரித்திரப்படவேதுவாயிருக்கின்றது. ஒரு புண்ணியவான் தர்ம சத்திரங் கட்டி, அதற்குக் கிராமங்கள் விட்டு, அந்தக் கிராமங்களின் வரும்படியைக் கொண்டு ஏழைகளுக்கு அன்ன தானம் செய்யும்படி, காரியஸ்தர்களையும், கணக்கர்களையும், உக்கிராணக் காரர்களையும் நியமிப்பதுபோல, பரம கிருபா மூர்த்தியாகிய கடவுள், உலகமாகிய அன்ன சத்திரத்தைக் கட்டி, திரவியவான்களைக் காரியஸ்தர்களாகவும், பொக்கிஷக்காரர்களாகவும் நியமித்து அவர்கள் மூலமாகத் தர்மம் நடக்கும்படி, அவர்களிடத்தில் பொருள்களைக் கொடுத்திருக்கிறார். தர்ம விசாரணைக் கர்த்தர்கள் சத்திரத்தின் வரும்படியில் தங்களுக்குள்ள மாசாந்தர வேதனங்களை யெடுத்துக் கொண்டு, மற்றதை ஏழைகளுக்கு உபயோகப்படுத்துவதுபோல செல்வர்கள் தங்களுக்கும் தங்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் வேண்டியமட்டில் வைத்துக்கொண்டு, சேஷத்தை ஏழைகளுக்கு விநியோகஞ் செய்யவேண்டுமென்பது கடவுளுடைய திருவுளமாயிருக்கின்றது. அப்படி விநியோகஞ் செய்யாத பரமலோபிகள் ஏழைகளுடைய சொத்தை அபகரிக்கிறவர்களானபடியால் அவர்களைத் தீனபந்துவாகிய தெய்வம் சிக்ஷியாமல் விடுமா? உலகத்தில் கோடீசுரர்களும் லக்ஷாதிபதிகளும் அநேகர் இருக்கிறார்களே. அவர்களுடைய கைவசமாயிருக்கிற பொருள்களைப் பாகித்தால் எண்ணிறந்த ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கலாமே. சாதாரணமாகத் தனித்தனியே ஆயிரம் வேலிநிலமுடைய பூபாலர்கள் அநேகர் இருக்கிறார்கள். ஒரு எளிய குடும்பத்தின் சர்வ ஜீவ காலக்ஷேபத்திற்கு ஒரு வேலி நிலம் போதுமாகையால் ஆயிர வேலி நிலம் ஆயிரங் குடும்பங்களின் ஜீவனத்திற்குப் போதுமே. அவ்வளவு நிலங்களை ஒருவன் வைத்துக்கொண்டு மற்றவர்களைப் பறக்கவிடுவது தர்மமா? சீமான்கள் வீட்டு ஸ்திரீகள் விசேஷகாலங்களில் வெளியில் புறப்படும்போது தரித்திருக்கிற ஆபரணங்களையும், வஸ்திரங்களையும் மதிப்பிட்டால் ஒவ்வொருத்திக்கு லக்ஷரூபாய்க்குக் குறையாமல் இருக்கின்றனவே. குடும்

பம் ஒன்றுக்கு நூறு ரூபாய் வீதம் பிரித்துக்கொடுத்தாலும் லக்ஷ ரூபாயை ஆயிரம் குடும்பங்களுக்குக் கொடுக்கலாமே. ஆயிரம் குடும்பங்களுடைய அன்னத்தை ஒரு துர்ப்பலமுள்ள ஸ்திரீ தன்னுடைய தேகத்தின்மேலே தூக்கிக்கொண்டு திரிவது எவ்வளவு பெரிய அநியாயம். இன்னும் தனவான்கள் வீட்டிலிருக்கிற சர்வாபரணங்களும், பலதிரவியங்களும், வஸ்திரங்களும், துர்விஷயங்களிலும், டம்பவிஷயங்களிலும் அவர்கள் விருதாவிரயம் செய்கிறதனங்களும், அநாவசியமாக அவர்கள்வைத்திருக்கிற பண்டம் பாடிமுதலிய பாத்திரகோடிகளும் இவ்வளவென்று கணிதஞ்செய்யக்கூடுமோ? அந்தப் பொருள்களை யெல்லாம் பணமாக்கி, வட்டிக்குவிட்டு, வட்டிவரும்படியில் அந்தச்செல்வர்களுடைய குடும்பங்களுக்குத் தற்காலத்திற்கும் பிற்காலத்திற்கும் வேண்டியமட்டும் வைத்துக்கொண்டு, மிச்சத்தை ஏழைகளுக்குக் கொடுத்தால் அவர்களுடைய கஷ்டம்விடியாதா? பூமியைப்பார்த்து "பூமியே! உனக்குப்பொன் எனக்குமண்"-என்று சொல்வதுபோல் பூமியைத்தோண்டித்தோண்டி மண்ணைத் தங்களிடம் இழுத்துக்கொண்டு பொன்னைப் பூமியில் புதைக்கிற செல்வர்கள் அந்தப்பொருளைத் தாங்களும் அநுபவியாமல் ஏழைகளுக்குங் கொடாமல் மண்ணுக்குத் தத்தஞ்செய்வது மார்க்கமா? அண்டையிலும் அயலிலும் எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் கொட்டைப்பாக்களவு அன்னமும் அகப்படாமல் கஷ்டப்படும்பொழுது, மிராசுதார்கள் களஞ்சியங்கள்தோறும் மலைமலையாகத்தானியங்களைக்கட்டிவைத்துக்கொண்டு அதிக விலையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாமா? அநேக ஏழைகளுடைய வயிறுகள் வறுமையினால் வெறுமையாயிருக்கும்பொழுது, நெற்கோட்டைகள்போல் பொற்கோட்டைகளைக் கட்டிவைத்திருக்கிற மகைசுவரியவான்கள், வெள்ளிக்கிண்ணியிலே பாலும் தங்கக் கிண்ணியிலே சோறும் வைத்துக்கொண்டு, தங்களுடைய வயிறுகளை மட்டும் நிரப்பலாமா? அநேக ஏழைகள் வஸ்திர மில்லாமல் திகம்பரர்களாய்த் திரியும்பொழுது, பிரபுக்கள் பல வண்ணார் வீடுகளை விலைக்குவாங்கினதுபோல மூட்டை மூட்டையாகவும் அடுக்கடுக்காகவும் வஸ்திரங்களை வைத்துக் கொண்டு சும்மா இருக்கலாமா?

பரோபகாரமில்லாத ஜன்மமேபாழ் - ஒருவன் சகல சாஸ்திரசம்பன்னனும், அசகாய சூரனும், ஜெகப்பிரக்கியாதி உள்ளவனும் இருந்தாலும் அவன்பரோபகார சூனியனா யிருப்பானானால் அவனுடைய ஜன்மம் வியர்த்தமே. "நரர் சுரர் முதலிய சகலருடைய நாவுகளினால் நாம் பேசினாலும் பரோபகாரம்

மட்டும் நம்மிடத்தில் இல்லாதிருக்குமானல நம்முடைய வாசாலகம் அர்த்த மில்லாத வெண்கல ஓசைக்குச் சமானமே-" "கடவுள் நம்மை நேசித்ததுபோல் நாம் ஒருவரொருவரை நேசிக்க வேண்டும் - அப்போது தான் அந்தச் சர்வலோக குருவுக்கு நாம் சிஷர்களென்று சகல மனுஷர்களும் அறிவார்கள். கடவுளே உபகார சொரூபியாயிருக்கிறார். நாம் பூமியைப் பார்த்தாலும், வானத்தைப் பார்த்தாலும், எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும் நம்மை நாம் பார்த்தாலும் சகலமும் அவருடைய உபகார மயமே யன்றி வேறில்லையே - அந்தப் பரம தயாளுபோல் நாம் ஒருவ ரொருவரை நேசிப்போமானல் கடவுள் நம்மிடத்தில் வசிப்பார் - அவருடைய பிருபையும் நம்மிடத்தில் பூர்ணமா யிருக்கும் - சகலரும் தயாபரனுடைய பிள்ளைகளாதலால் நாம் ஒருவர்க் கொருவர் சகோதரர்களா யிருக்கிறோம் "ஒருவன் கடவுளை நேசிப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு. தன்னுடைய சகோதரனைப் பகைப்பானுனல் அவன் பொய்யனே - ஏனெனில் தன்கண்ணுற் பார்க்கிற சகோதரனை நேசியாதவன் தன் கண்ணுற் பாராத கடவுளை யெப்படி நேசிப்பான்." "இம்மைச் செல்வத்தை உடையவன் தன்னுடைய சகோதரன் தரித்திரப் படுவதைக் கண்டும் இரங்காதிருப்பானுனல் அவனிடத்தில் தெய்வபக்தி யெப்படிக்குடி கொண்டிருக்கும்." கடவுளே ஏழை வேஷங் கொண்டு வருவாராதலால் ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கிறவர்கள் கடவுளுக்கே கொடுக்கிறார்கள் - ஏழைகளுக்கு "இல்லை" என்கிறவர்கள் கடவுளுக்கே "இல்லை' என்கிறார்கள் - இதர விஷயங்களில் நாம் செலவிடுகிற அர்த்தங்க ளெல்லாம் வியர்த்தமாய்ப் போகின்றன - தர்மவிஷயங்களிற் செலவிடுகிற பொருள் மட்டும் அழியாமல் பரலோக ஆஸ்தியாகச் சேருகின்றது. நாம் அனுபவிக்கும் காயிக சுகங்களெல்லாம் அற்பமாயும் பின்பு துன்பங்களை விளைவிக்கத் தக்கவைகளாயு மிருக்கின்றன. நாம் பிறருக்கு உபகாரஞ் செய்து அந்த உபகாரபலனை அவர்கள் அனுபவிக்கும் பொழுது நமக்கு உண்டாகிற ஆநந்தம் பிரமாநந்த மல்லவா? ஆகையால் பரோபகாரத்துக்குச் சமானமான இகபரபாக்கியம் வேறில்லையே.

ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய அந்தஸ்துக்குத் தக்கபடி பரோபகாரம் செய்வதுபாரமல்ல. தனவான்கள் தரித்திரர்களுக்கு அன்னவஸ்திர தானங்களைச் செய்யலாம் - வித்வான்கள் எளிய பிள்ளைகளுக்கு வித்தியாதானஞ் செய்யலாம். பலவான்கள் துர்ப்பலமுள்ளவர்களுக்குத் துணைசெய்யலாம். துக்கமுள்ளவர்களுக்கு யாரும் ஹிதவசனங்களைச் சொல்லித் துக்க நிவர்த்தி

செய்யலாம். வியாதிக்காரர்களை ஆரோக்கியமுள்ளவர்கள் அடிக்கடி விசாரித்து, வேண்டிய பரிகாரங்களைச் செய்யலாம். புத்தியுள்ளவர்கள் புத்தியில்லாதவர்களுக்குச் சமயம்பார்த்துத் தகுந்த புத்தி மதிகளைச் சொல்லித் திருத்தலாம். ஏழைகளும் தங்களுடைய தேகம் வருந்தப்பிரயாசப் பட்டாயினும் பிறருக்கு உதவி செய்யலாம். இவ்வாறே ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களுடைய சக்திக்குத் தக்கபடி பரோபகாரஞ் செய்தால் ஏழைகளுக்கெல்லாம் தரித்திரம் ஹதமாகுமே. கோடை வெயிலைத் தானே தாங்கிக்கொண்டு மற்றவர்களுக்கு நிழல்கொடுக்கிற விருக்ஷம்போல் தங்களுக்கு வருகிற துன்பங்களைப் பாராட்டாமல் பிறருக்கு உபகாரஞ் செய்கிறவர்களே குணோத்தமர்கள்.

கையிலே பொருளை வைத்துக்கொண்டு தரித்திரர்கள் போல் பிச்சைக்கு வருகிற மாயப்புரட்டர்களுக்கும், பாடுபடத்தக்க ஆரோகதிட சரீரர்களுக்கும், தப்புஸ்தோத்திரஞ் செய்பவர்களுக்கும் பிச்சைகொடுப்பது துர்விநியோகமாயும் அவர்களிடத்தில் பொருளாசை, சோம்பல், பொய்முதலிய துர்க்குணங்களை விளைவிக்கத்தக்கதாயு மிருப்பதால் பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடுவதே தகுதியாயிருக்கின்றது. ஆதரவற்ற அநேகம்பரதேசிகளும், பாடுபடச் சக்தியில்லாத குருடர், முடவர் முதலிய அங்கஹீனர்களும், வியாதிஸ்தர்களும், விருத்தாப்பியர்களும், தாய்தகப்பன் அற்றபிள்ளைகளும், அநாதவிதந்துக்களும், வாழ்க்கைவழியோரானவர்களும் நம்முடைய உபகாரத்துக்குப் பாத்திரர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எந்தஜாதியாராயிருந்தாலும், எந்த சமயிகளாயிருந்தாலும், எந்தத் தேசத்தாராயிருந்தாலும் எவ்வளவும் வித்தியாசம் பாராமல் அவர்களுக்கு உபகாரஞ் செய்வதே பரமசுகிர்தம். சகலருக்கும் பிதாவாகிய கடவுள் நல்லவர்களுக்கும் பொல்லாதவர்களுக்கும் சரியாகச் சூரியன் பிரகாசிக்கவும், நீதிமான்களுக்கும் அநியாயக்காரர்களுக்கும் சமானமாக மழைபெய்யவுஞ் செய்கிறாராதலால் அவருக்குப் பிள்ளைகளாகிய நாம் நம்முடைய பகைவர்களையும் நேசிக்கவும், வைவோரை வாழ்த்தவும், நம்மைப் பகைக்கிறவர்களுக்கு நன்மைசெய்யவும், நமக்குத் துன்பஞ் செய்கிறவர்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகும்படி பிரார்த்திக்கவும், வேதவாக்கியங்களின்படி நாம்பாத்தியப்பட்டிருக்கிறோம்" "இன்னாசெய்தாரை யொறுத்தலவர் நாண நன்னயஞ் செய்து விடல்" என்று திருவள்ளுவரும் செப்புகின்றாரே.

பெற்றதாய் பசித்திருக்கப் பிராமணபோசனஞ் செய்வது போல் சிலர்தங்களுடைய சொந்தக் குடும்பங்களைத் தவிக்க வி

ட்டுவிட்டு சொத்துக்களைப் பராதீனஞ் செய்கிறார்கள் - இது மனுநீதிக்கும் பிரகிருதி நியாயப் பிரமாணத்துக்கும் பொருந்தாததாயிருக்கின்றது நம்முடைய மனைவி, பிள்ளைகள், தாய், தந்தை சகோதரர், சகோதரிகள் முதலியவர்களை நம்முடைய வசத்தில் கடவுள் ஒப்புவித்திருப்பதால் அவர்களை முந்திச் சம்ரக்ஷிக்க வேண்டியது நம்முடைய பொறுப்பாயிருக்கின்றது. அப்படியே ஏழைகளான நம்முடைய சுயபந்துக்களையும், நமக்குச் சமீபத்திலிருக்கிற தரித்திரர்களையும் ஆதரிக்கவேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது - ஒருவனுடைய பொருளைத்திருடி வேறொருவனுக்குத் தானஞ் செய்வதுபோல் சிலர் வாங்கின கடனைக்கொடாமல் தங்களுடைய ஆஸ்திகளையெல்லாம் தர்மவிஷயத்தில் விரயஞ் செய்கிறார்கள் - இப்படிப்பட்ட தியாகிகள் திருடர்களாயும் அவர்களிடத்தில் தானம்வாங்குகிறவர்கள் திருட்டுச்சொத்தை வாங்குகிறவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் தானங்கொடுப்பதற்குமுன் கடன்களைத் தீர்ப்பதே நியாயமுறைமையாயிருக்கின்றது.

வியாதியில்லாதவர்களுக்கு ஔஷதங் கொடுப்பதுபோலும் வெள்ளத்தின்மேலே பெய்யும் மழையைப்போலும் சிலர் தனவான்களைக் கண்டால் விருந்து முதலிய ஷோடசோபசாரஞ் செய்கிறார்கள் - தரித்திரர்களைக் கண்டால் தடியெடுத்துத் துரத்துகிறார்கள். இதுமகா தோஷமாயிருக்கின்றது. முகங்கோணாமலும் கைம்மாறு வேண்டாமலும் உள்ளன்போடு பிக்ஷையிடுவதே பெரியபுண்ணியம் - ஏழைகளுடைய இடுக்கும் அலட்டுக்கும் பயந்து அசமாதானத்தோடும் அசந்துஷ்டியோடும் ஐயங்கொடுப்பதானது கொடுங்கோல் அரசர்களுடைய ஆக்ஞைக்குப் பயந்து கடமை கொடுப்பதுபோலும், திருடர்களுடைய தடியடிக்குப் பயந்து அவர்கள் கையில் பொருளை வாரிக்கொடுப்பதுபோலுமிருக்கின்றது - யாதொரு பிரதிப் பிரயோஜனத்தைக் கருதிப் பிக்ஷையிடுகிறவர்களைத் தாதாக்களென்று சொல்லுகிறதாயிருந்தால் உலகத்தில் சகலரையுந் தாதாக்களென்று சொல்லலாம் - கடைக்காரர்களிடத்தில் சரக்குகளை வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு விலை கொடுக்கிறவர்களும் தாதாக்களே - கிரயம்வாங்கிக்கொண்டு சரக்குகளைக்கொடுக்கிற வர்த்தகர்களும் தியாகிகளே - வேலைக்காரர்களிடத்தில் வேலைவாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்குக் கூலி கொடுக்கிறவர்களும் தாதாக்களே. சம்பளம்வாங்கிக்கொண்டு சமையல் செய்து கொடுக்கிற சுயம்பாகிகளும் அன்னதாதாக்களே - வீடுகள்தோறும் வஸ்திரம் வெளுத்துக்கொடுக்கிற வண்ணார்களும் வஸ்திரதாதாக்களே, தாசிகளுக்குப் பொருள்கொடுக்கிற காமாதுர

ர்களும் கொடையாளிகளே - அங்கக்காமாதுரர்களுக்குப் புண்களையும் வியாதிகளையும் சொஸ்தப்படுத்துகிறவர்களும் தியாகிகளே - இப்படிப்பட்ட தானம் அந்தரங்கமானதையால் பிரதிபலன் வேண்டாது பிச்சையிடுவதே பெருமை. மனுஷர்கள் பார்க்க அவர்கள் முன்பாக ஏழைகளுக்குப் பிச்சை கொடுக்கிறவர்களுக்கு மோக்ஷவாசனுடைய தயாப் பிரசாதம் கிடைக்கமாட்டாதாகையால் ஒருவருக்குந் தெரியாமலும், ஸ்துதியை விரும்பாமலும், அந்தரங்கமாகச் செய்கிறதானமே பிரதானம் - புஷ்பம் மறைவாயிருந்தாலும் அதை வாசனையானது காட்டிவிடுவதுபோல் அநாதரக்ஷகர்களை அவர்களுடைய ஔதாரியம் எப்படியும் காட்டிவிடும் - பரோபகாரிகள் இறந்தும் இறவாமல் என்றும் பிரகாசிக்கிறார்கள் - பாமலோபிகள் பிறந்தும் பிறவாதவர்களாயும், இருந்தும் இல்லாதவர்களாயும் இருக்கிறார்கள் - தர்மிஷ்டர்களுக்கு ஒரு துன்பம் வந்தால் சகல ஜனங்களுக்கும் வந்ததுபோல எண்ணி அந்தத் துன்பம் நீங்கவேண்டுமென்று கோயில்கள்தோறும் முறையிடுகிறார்கள் - கிருபணசிரோமணிகளுக்குத் துன்பம் வந்தால் அவர்களை நினைப்பாருமில்லை - அவர்களுக்கு இரங்குவாருமில்லை. அநாதிகளை ஆதரிப்பது ஒவ்வொருவருக்குந் தனித்தனியே கடனாயிருப்பதுமன்றி, சர்வஜனோபகாரமாக அன்னசத்திரங்கள், பாடசாலைகள், ஔஷதசாலைகள், ஆதுலர்சாலைகள், தண்ணீர்ப்பந்தல்கள் முதலிய சாசுவதமான தானங்களை ஏற்படுத்துவது பெருஞ் செல்வருக்குக் கடமையாயிருக்கின்றது.

தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரை யோம்புகிற பரஸ்நேகம் இல்லாமையினாலே, சில அரசர்கள் தங்களுடைய சுயநலத்திற்காகவும் நிஷ்காரணமாகவும் எண்ணிக்கையில்லாத ரதகஜதுரகபதாதிகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு, ரணபேரிகை முழங்க, யுத்த சன்னத்தத்துடன் புறப்பட்டு, அந்நியதேசாதிபதிகளுடனே சண்டை தொடுக்கிறார்கள். அந்த இரண்டு சேனாசமுத்திரங்களும் கலந்து, அஷ்டதிக்குகளும் நடுங்கும்படி அட்டகாசஞ்செய்துகொண்டு, ஆலகாலவிஷம்போலச் சீறிக்கொண்டு, சோனையிடிபோல கர்ஜித்துக்கொண்டு, வடவாமுகாக்கினிபோல் கண்களில் தீப்பொறிகள் பறக்க, ஒருவரையொருவர் பிடித்து, கடித்து, அடித்து, இடித்து, மடித்து, முடித்து விடுகிறார்களே - அப்போது சிரமற்று, உரமற்று, கரமற்று, காலற்று விழுகிற முண்டங்களும், துண்டங்களும், கண்டங்களும், அண்டங்களைப்போய் முட்டுகின்றனவே - ஒவ்வொரு யுத்தத்திலும் குவிகிற சவமலைகள் நவமலைகளாகுமே - சோரிப்பிரவாகம் வாரிப்பிரவாகத்திலும் அதிகமே - "புலிக்குப் பயந்தவர்கள் எல்லாரும் என்மேலே படுத்துக்கொள்ளுங்கள்"

என்பதுபோல் அந்த அரசர்கள் தாங்கள் வெளிப்படையாய் புறப்படாமல் மூலையில் பதுங்கிக்கொண்டு, ஏழைகளைச் சண்டைக்கு விட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள். புத்தியிலும், யுக்தியிலும், சக்தியிலும் அதிமேதாவிகளென்றும், தர்மிஷ்டர்களென்றும், பெயர் கொண்ட அலெக்சான்டர், போனபார்த்து, செசார்முதலிய சுத்த வீரர்கள் செய்தகொலைகளுக்குக் கணக்குண்டா? அவர்களுக்குத் தர்மிஷ்டர்க ளென்றும் பெயரா? இந்தத் தர்மிஷ்டர்கள் போல் பின்னுஞ் சில தர்மிஷ்டர்கள் உலகத்தில் இருந்திருப்பார்களானால், யுகாந்தகாலப் பிரளயம்போல் உலகத்தில் மனுஷப் பூண்டில்லாமல் சர்வநாசஞ் செய்திருப்பார்களே - நம்முடைய பிதாக்கள், பிரபிதாக்கள் ஒருவரும் இருந்திருக்க மாட்டார்கள் - இந்தப் புஸ்தகத்தை யெழுதுவோரும் இருக்கமாட்டோம்.

சாந்தம், தயை, தாக்ஷிண்யம், பொறுமை, அடக்கம், வணக்கம் முதலிய நற்குணங்களைப் போதிக்கிற சத்திய வேதத்தினின்று பிரிந்த பலசமயத்தார் அந்தவேதத்தை வியாஜமாக வைத்துக்கொண்டு யூரோப்பில் ஒருவரோடொருவர் சண்டைசெய்து, அந்தச் சண்டையில் மடிந்தஜனங்களும், வடிந்த உதிரங்களும், ஒடிந்த கைகால்களும், இடிந்த ஆலயங்களும், பொடிந்த மடங்களும், முடிந்த பொருள்களும், படிந்த துன்பங்களும் இவ்வளவென்று சொல்லக்கூடுமோ? இந்தத்தேசத்திலும் ஒவ்வொரு மதஸ்தாபன மாகும்போது நடந்த சண்டைகளும், கலகங்களும், பிராணவதைகளும் அபாரமே - ஒரு சமயத்தார் மற்றொரு சமயத்தைத் தூஷித்தும், ஒருவித்வான் மற்றொருவித்வானை நிந்தித்தும் செய்திருக்கிற கிரந்தங்கள் அபத்த புஞ்சமாயும் அசப்பிய வார்த்தைகளுக்கு ஆகாரங்களாயு மிருக்கின்றன - அவைகளைப் பார்த்தால் நம்முடைய வாயுங் கசக்கின்றது - நினைத்தால் மனமுங்கசக்கின்றது - தென்றல் முற்றிப் பெருங்காற்றாவது போல் சில சமயிகளில் எழுத்துச் சண்டையிலிருந்து அழுத்துச் சண்டையிலும், வாய்ச்சண்டையிலிருந்து கைச்சண்டையிலும் பிரவேசஞ் செய்கிறார்கள் - இவ்வளவு விபரீதங்களுக்கும் தன்னைப்போற் பிறனை எண்ணாத குணமே காரணமாயிருக்கின்றது.

பின்னும் பரநேசமில்லாமையினால் உலகத்தில் திருட்டுகளும், புரட்டுகளும், அக்கிரமங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன! திருடர்கள் இரவில் எப்போதாவது அமாவாசை இருட்டில் திருடுகிறார்கள்-பிரதிதினமும் பட்டப்பகலில் சகலரும் அறிய நடக்கிற திருட்டுகளுக்கு அளவில்லையே-பொருளாசையினால் பொய்ச்சத்தியம் பண்ணுகிறவர்களும், பொய்ச்சாக்ஷி சொல்லுகிறவர்க

ளும், பொய்ச்சீட்டு உண்டுபண்ணுகிறவர்களும், பொய்வழக்குச் செய்கிறவர்களும், தங்களுடைய சக்திக்கு மேற்பட்ட கடன் வாங்குகிறவர்களும், வாங்கின கடனைக் கொடாதவர்களும், அநியாய வட்டி வாங்குகிறவர்களும், அடைக்கலமாக வைத்த பொருளை அபகரிக்கிறவர்களும், வேலைசெய்யாமற் கூலிவாங்குகிறவர்களும், ஏழைகளிடத்தில் வேலைவாங்கிக்கொண்டு கூலிகொடாதவர்களும், செல்லாப்பணத்தைச் செலுத்துகிறவர்களும், அளவிலும் நிறையிலும் வித்தியாசஞ்செய்கிறவர்களும், சரக்குகளுக்கு அதிக விலை வாங்குகிறவர்களும், நல்லசரக்குக்குக் கிரயம் வாங்கிக்கொண்டு கெட்டசரக்குகளைக் கொடுக்கிறவர்களும், சூதாடிப் பொருள்சம்பாதிக்கிறவர்களும், கண்டெடுத்தபொருளைச் சொந்தக்காரரைத்தேடிக்கொடாதவர்களும், பிறர்பொருளைப்பார்த்துப் பொறாமைகொள்ளுகிறவர்களும், திருட்டுப்பொருளை வாங்குகிறவர்களும், திருடர்களுக்குச் சகாயஞ்செய்கிறவர்களும், திருடும்படி பிறருக்குப் போதிக்கிறவர்களும், பிறருக்குப் பொருள் நஷ்டம் உண்டாகும்படி செய்கிறவர்களும், கையில் பொருளை வைத்துக்கொண்டு ஏழைகளுக்கு ஐயம் இடாதவர்களும், மாம்சக்கிரயம் வாங்கிக்கொண்டு பெண்கொடுக்கிறவர்களும் பட்டப்பகலில் கொள்ளையடிக்கிற திருடர்களே.—அன்றியும் ஏழைகள் தாங்கக்கூடாத நாட்டுவரி, காட்டுவரி, வீட்டுவரி, மாட்டுவரி, ஆட்டுவரி, ஏட்டுவரி, சீட்டுவரி, கூட்டுவரி, பாட்டுவரி, மேட்டுவரி, திட்டுவரி, ரோட்டுவரி, கோட்டுவரி, ஈட்டுவரி, சாட்டுவரி, முதலிய கேட்டுவரிகளைச் சுமத்தி அநியாயஞ் செய்தபூர்வீக அதிகாரர்கள் சதிகாரர்களே. பரிதானம் வாங்கிக்கொண்டு பக்ஷபாதஞ்செய்கிற சில நியாயாதிபதிகள் அநியாயாதிபதிகளே. எங்கே கொலைநடக்கும், எங்கே களவுநடக்கும், எப்போது நமக்குப்பணம் வருமென்று சதா எதிர்பார்த்துக்கொண்டு குற்றவாளிகளை விட்டுவிட்டுக் குற்றமில்லாதவர்களைப் பிடித்து உபத்திரவஞ்செய்கிற சிலபோலீஸ் வீரர்கள் சோரர்களே. எப்போது குடும்பங்களிற் கலகம் உண்டாகும், எப்போது வியாஜியம் வருமென்று சித்தமாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிற சில நியாயவாதிகள் அநியாயவாதிகளே. யாருக்குச் சுரம்வரும், யாருக்குப் பேதிவரும், யாருக்குத் தலைஉடையும், யாருக்குக் கைகால்கள் ஒடியும், என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, தங்களுடைய பிழைப்புக்காகப் பிள்ளை வளர்ப்பதுபோல் வியாதியை வளர்த்துவிட்டுக்கொண்டு ஜீவிக்கிற சில வைத்தியர்கள் தைத்தியர்களே. பிள்ளைகள் படித்துக்கொண்டால் தங்களுடைய பிழைப்புக்கு மோசம்வருமென்று கருதிக் கிரகணபக்ஷத்துச் சந்திரன்போல் பிள்ளைகளுடைய அறிவை நாளுக்குநாள் குறைக்கிற சில போதகர்களும் பாதகர்களே. மேற்சொல்லிய உத்தியோக

ஸ்தர்களில் அனேகர் சர்வோத்தமர்களாயிருக்கிறார்களானதையால் அப்படியில்லாத சிலரைப்பற்றிமட்டும் நாம் பிரஸ்தாபித்தோம்.

அன்றியும் "தன்னைப்போல் பிறரை எண்ணவேண்டும்" என்கிற விதியைச் சகலரும் அனுஷ்டித்தால் ஸ்வாமித் துரோகிகளும், குருத் துரோகிகளும், பிதுரு துரோகிகளும், மாதுரு துரோகிகளும், புத்திர துரோகிகளும், சகோதர துரோகிகளும், புருஷ துரோகிகளும், பத்தினி துரோகிகளும், பரதார துரோகிகளும், பரபுருஷ துரோகிகளும், பொய்யர்களும், வைய்யார்களும், கொலைஞர்களும், புலைஞர்களும், கொடியர்களும், குடியர்களும், கோபிகளும், லோபிகளும், பாபிகளும், உலகத்தில் இருப்பார்களா? இரார்களே. ஆகையால் பரோபகாரம், பூததயை, பச்சாத்தாபம் முதலிய சுகுணங்களை ஸ்திரீகளுக்கு ஓயாமல் உபதேசிக்க வேண்டும்.

மிருகங்கள், பக்ஷிகள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன முதலிய சகல ஜீவராசிகளிடத்திலும் கிருபையாயிருப்பதே ஜீவகாருண்ணியமென்று சொல்லப்படுகின்றது. மனுஷருக்கு உபகாரார்த்தமாகவே சமஸ்த ஜீவகோடிகளையும் கடவுள் சிருஷ்டித்தருளினாரென்று நாம் முன்னமே விவரித்திருக்கிறோம். சில ஜெந்துக்கள் நமக்கு நேரே உபயோகமாயிராவிட்டாலும் நமக்கு உபயோகமான வேறே சில ஜெந்துக்களுக்கு அவைகள் ஆகாரமாய் உபயோகப்படுகிறபடியால் பூமியில் ஒரு அற்ப ஜெந்துவேனும் நமக்கு அநுபயோகமாயிருக்கவில்லை. விலங்கு, பறவை முதலியவைகள் ஞானமில்லாத அசேதன வஸ்துக்களாயிருந்தாலும் நம்மைப்போலவே அவைகளுக்கும் தேகமும், பிராணனும், பஞ்சேந்திரியங்களும், சுகதுக்கங்களையறிகிற உணர்வும் உண்டாயிருக்கிறபடியால் அவைகளுக்குப் பரிசுறசதம் உபத்திரவம் செய்யக்கூடாது. அவைகளுக்கு ஞானத்தைக் குறைத்ததற்காக வேறு சில விஷயங்களில் கடவுள் அவைகளுக்கு அநுகூலம் செய்திருக்கிறார். மனுஷன் ஞானவானானதால் பலமான வீடு, போர்வை முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டு, உஷ்ணம், குளிர் முதலிய துன்பங்களைத் தடுத்துக்கொள்வானென்பதைக் கடவுள் எண்ணியே அவனுக்கு மிருதுவானதோலையும் நிர்வாணமான தேகத்தையும் கொடுத்திருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட ஞானம் விலங்குகளுக்கும் பக்ஷிகளுக்கும் இல்லாதபடியால் அவைகளுக்குத் தடிப்பானதோலும் திரளான மயிருமுள்ள தேகங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார். சத்துருபய நிவர்த்திக்குத் தகுந்த ஆயுதங்களைச் செய்துகொள்ள மனுஷன் தெரிந்தவனானதையால் அவனுடைய தேகம் ஆயுதமில்லாமல் நிராயுதமா

யிருக்கின்றது. ஆயுதஞ் செய்யத்தெரியாத அசேதன ஜெந்துக்களுக்குக் கொம்புகள், கூர் மூக்குகள், நகங்கள், தந்தங்கள், வாலகள், கால்கள் முதலிய ஆயுதங்களை அவைகளுடைய தேகங்களிலே கடவுள் அமைத்து வைத்திருக்கின்றார். மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் தங்களுடைய கருத்துகளை ஒன்றுக் கொன்றுதெரிவித்துக் கொள்ளும்படி ஒவ்வொரு ஜாதிக்கும் ஒவ்வொரு பாஷையைக்கடவுள் கற்பித்திருக்கிறாரென்பது அநுபவசித்தமாய்த் தெரிகின்றது. மனுஷக் குழந்தைகள் பிறந்துவெகுகாலம் வரையில் தங்களைத் தாங்களே சம்ரக்ஷணை செய்து கொள்ளத் தெரியாமல் பெரியவர்களுடைய உதவியை அபேக்ஷிக்கின்றன. மிருகங்களின் குட்டிகளும் பறவைகளின் குஞ்சுகளும் பிறந்த உடனேயும் அல்லது பிறந்து சில தினங்களுக்குள்ளாகவும் தங்களுடைய ஆகாராதிகளைத் தாங்களே தேடிக்கொள்ளவும், வளை, கூடு முதலிய இருப்பிடங்களைச் செய்து கொள்ளவும் சுபாவமாகவே தெரிந்து கொள்ளுகின்றனவே. மிருகங்கள் தகுந்த இடந் தேடிக்குட்டிகளைப் பெற்று வளர்க்கிற அருமையும், பறவைகள், ஊர்வன முதலியவைகள் கூடுகளில் முட்டையிட்டுநெடுநாள் அடைகாத்துக்குஞ்சு பொரித்துக் குஞ்சுகளை வளர்க்கிற அருமையும் மனுஷரும் அதிசயிக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றதே. நாம் வஸ்திர பூஷணாதிகளைத் தரித்துக்கொள்ளாமல் பிறந்தஸ்வரூபமாயிருப்போமானால் நம்முடைய தேகங்களைப்பார்க்க நமக்கே அருவருப்பா யிருக்கும். பக்ஷிகளுக்கும் விலங்குகளுக்கும் இயல்பாகவே சர்வாலங் காரங்களும் பொருந்தி யிருப்பதால் அவைகளைப்பார்க்கப்பார்க்க நமக்கு நேத்திரோற்சவம் செய்வது போலிருக்கின்றதே. இவ்வருபவிசித்திராலங் காரமுள்ளமயில், பஞ்சவர்ணக்கிளி முதலிய பக்ஷிகளுக்கு, நவரத்ன கசிதமான சர்வபூஷணங்களையும், கனகாம்பரங்களை யுந்தரித்துக் கொண்டிருக்கிற ராஜஸ்திரீகளும் அழகில் சமான மாவார்களா? சிலபக்ஷிகள் சித்திரம்போல் தேகம் அசையாமலிருந்து கொண்டு ஆரோகண அவரோகணக் கிரமம் தப்பாமலும் அபஸ்வரம் இல்லாமலும் கேட்பவர்கள் சிரவணானந்தங் கொண்டு தேகபரவச மாகும்படி அதிமாதுரிய மாய்ப்பாடுகின்றன. கரத்தை நீட்டிக்கொண்டும், சிரத்தை ஆட்டிக் கொண்டும், சுரத்தைக் கூட்டிக் கொண்டும், பல்லைக்காட்டிக் கொண்டும் பாடுகிற நம்முடைய சங்கீதவித்வான்கள் அந்தப்பக்ஷி களுக்குச் சமானமாவார்களா? நாம் அலக்ஷியமாக எண்ணுகிற ஈக்கள் எறும்புகள் முதலிய பூச்சிகளையும் பூதக்கண்ணாடியிற் பார்த்தால் அவைகளுடைய தேகங்களில் பலவகையான அழகிய வர்ணங்களும், புள்ளிகளும், சிங்காரங்களும் தோன்றுகின்றனவே. அகடனகடன சாமர்த்தியமுள்ள கடவுள்

இவ்வளவு அருமையாகச் செய்திருக்கிற ஜீவஜெந்துக்களை நாம் உபத்திரவம் செய்வதும் நிர்நிமித்தமாய்க் கொல்லுவதும் நீதியா? ஒருவன் எழுதிய சித்திரத்தை வேறொருவன் கலைத்துப் பழுதுபடச் செய்தால் அந்தச் சித்திரக் காரனுக்கு எவ்வளவு கோபம ஜனிக்கும்? அதுபோல சர்வஜீவ நிர்மாண கர்த்தாவாகிய கடவுளுக்குஜீவஹிம்ஸை செய்கிறவர்கள் மேல்கோபம்வராம லிருக்குமோ?

பசு, காளை, எருமை, ஆடு, குதிரை, நாய், பூனை, கழுதை, ஒட்டகம் முதலிய மிருகங்கள மனுஷருக்கு எவ்வளவோ உதவியுள்ளவைகளா யிருக்கின்றன. அவைகள இல்லாவிட்டால் மனுஷருடைய சுகங்களில பாதிச்சுகங்கள் போய்விடுமென்பது சந்தேகமா? எசமான் எவ்வளவு அடித்தாலும அந்த அடியையும் பட்டுக்கொண்டு அவன் தீனிபோட்டாலும் போடாவிட்டாலும் வெளியேயாவது போய்வயிறு வளர்த்துக்கொண்டு வீட்டுக்குவந்து எசமானுக்குச சகல ஊழியங்களும் செய்கிற அந்தமிருகங்களுடைய பொறுமையும், சாந்தமும், விசுவாசமும் மனுஷருக்கு வருமா? குரங்கின் கையிற் பூமாலை அகப்பட்டது போல் சிலர்கையில் அந்த மிருகங்கள அகப்படடுக கொண்டு படுகிற வருத்தம் சாமானியமல்லவே. திருவையாற்றுன் குதிரைவளர்த்தகதைபோல் அநேகர்மாடு, குதிரை, கழுதை முதலிய மிருகங்களிடத்தில் சகலவேலைகளையும் வாங்கிக்கொண்டு அவைகளுக்குத் தகுந்த தீனிபோடாமல் கொல்லுகிறார்கள். குருவியின்தலையில் பனங்காயைக் கட்டுவதுபோல அவைகள் தாங்கக் கூடாத சுமைகளையும், பாரங்களையும் சுமத்திநடத்துகிறார்கள். அவைகள் நடக்கமாட்டாமல் தத்தளிக்கும்போது சாட்டியினாலும் கழிகளினாலும் ஓங்கி ஓங்கி அடித்தும், இரத்தம் பீரிட்டு ஒழுகும்படி தாறுகோலால் தாறுமாறாகக் குத்தியும், கொடுமை செய்கிறார்கள். சிலர் பசுவுக்கு ஜேஷ்ட புத்திராபோல் பாலையெல்லாம் கறந்து கொண்டு கன்றுக்குத்துரோகம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் கன்றுக்குச் சகோதரர்களா யிருக்கிறபட்சத்திலும் அவர்களோடு கூடக்கன்றுக்கும் சமபாகம் உண்டே? அப்படி யிருக்க எவ்வளவும் கன்றுக்குப்பால் விடாமல் ஒட்டக்கறந்துவிடுவது எவ்வளவு அநியாயம். தம்பாட்டில் மேய்ந்து கொண்டிருக்கிற கழுதைமுதலியவைகளைச் சிலர் நிஷ்காரணமாய்க் கல்லால் எறிந்தும் கழியால் அடித்தும் அவைகளுடன் யுத்தஞ்செய்து, அந்தக் கழுதைகள் கொடுக்கும் உதைகளையும் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். சில பிள்ளைகள் ஈ, எறும்பு முதலிய பூச்சிகளைப் பிடித்துக்கொல்லுகிறதும் குருவிக் கூண்டுகளைக் கலைத்துக் குருவிகளுக்கும் குஞ்சுகளுக்கும் உபத்திரவம் செய்கிறதுமே வேலையாயிருக்கிறார்கள்.

இவ்வகையாக வாயில்லாப் பிராணிகளுக்குத் துன்பம்செய்துகை பழகுகிறவர்கள் மனுஷரையும் உபத்திரவம் செய்யக் கற்றுக்கொள்வார்களென்பது சந்தேகமா? மிருகங்களுக்கும் பக்ஷிகளுக்கும் சந்தோஷம் உண்டாகும்போது அவைகள் எவ்வளவோ ஆநந்தமாகக் குதித்துக் கூத்தாடி விளையாடுகின்றன. அவைகளுக்குத் துன்பம் உண்டாகும்போது கூக்குரலிட்டு, அழுது, பிரலாபிக்கின்றனவே. இப்படியாக மனுஷரைப்போலவே சுகதுக்கங்களை உணருகிற மிருகாதிகளுக்குத் தீங்கு செய்கிறவர்கள் பரம சண்டாளர்களே. ஆனால் மனுஷர்களில் துஷ்டர்களா யிருப்பவர்களைத் தண்டிப்பது எப்படி முறையோ அப்படியே சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய துஷ்டமிருகங்களையும் பாம்பு, தேள் முதலிய விஷஜெந்துக்களையும் கொல்வது தோஷம் அல்ல. மிருகாதிகளிடத்தில் மனுஷருக்குக் கற்றுக்கொள்ளும்படியான சிறந்த குணங்களுமிருக்கின்றன. மாடு, ஆடு, குதிரை, கழுதை முதலிய மிருகங்களும், காக்கை முதலிய பக்ஷிகளும் தங்களுடைய இனத்துடன் சேர்ந்து இரையெடுக்கப் பிரியப்படுகின்றன. கூட்டத்துடன் சேர்ந்து மேய்ந்து கொண்டிருக்கிற ஒரு ஆட்டையாவது மாட்டையாவது பிடித்துத் தனியே நல்ல புல்லிருக்கிற இடத்திலே கொண்டுபோய் விட்டாலும் அந்த இடத்தைவிட்டுக் கூட்டங்கள் மேய்கிற இடம் நல்ல புல்லில்லாத இடமா யிருந்தாலும் அந்த இடத்தையே நாடுகின்றது. ஒரு ஜாதியைச்சேர்ந்த மிருகங்கள் இல்லாத பக்ஷத்தில் பலஜாதி மிருகங்களும் ஒன்றோடொன்று கூட்டுறவாயிருக்கின்றன. எப்படியென்றால் ஒரு வீட்டில் ஒரு குதிரையும் கோழியும் மட்டும் இருந்தால் அவைகள் ஒன்றோடொன்று சமீபமாயும் சக்கியமாயும் இருக்கப் பிரியப்படுகின்றன. சாதுவான மிருகங்களும் அவைகளுக்குப் பிராணசத்துருக்களான துஷ்டமிருகங்களும் பழக்கத்தினால் ஒரு கூண்டில் விரோதமில்லாமல் ஸ்நேகமாயிருப்பதை அநேகர் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஆனை சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய கொடிய மிருகங்களையும் மனுஷன் பிடித்துத் தன்னுடைய இஷ்டப்படி நடக்கக் கற்பிக்கிறானென்பது யாருக்குத்தான் தெரியாது. ஏகாந்தச்சிறையில் வைக்கப்பட்ட சிலர் தாங்கள் தனியாயிருக்க மனம் சகியாமல் தங்களுக்குச் சமீபத்தில் வரப்பட்ட எலி முதலியவைகளுக்கு இரைகொடுத்து அவைகளுடன் ஸ்நேகம் செய்துகொண்டதாகவும் அந்த ஜெந்துக்களும் அவர்களிடத்தில் அதிகப்பிரியமாயிருந்ததாகவும் சிலர் புஸ்தகங்களில் எழுதியிருக்கிறார்கள். பின்னும் நாம் மேலே விவரித்தபடி நாய், மாடு முதலிய வீட்டு மிருகங்கள் எசமான் என்ன துன்பம் செய்தாலும் அதையெல்லாம் சகித்துக்கொண்டு அவனைவிட்டுப் பிரியாமல் அவனுக்குச் சகல ஊழியங்களும் செய்கின்றன

னவே இப்படிப்பட்ட பலவகை மிருகாதிகளிடத்தில பாஸ்நேகம், பரோபகாரம், நன்றிமறவாமை, அடக்கம், பொறுமை முதலிய சத்குணங்களை மனுஷர்கற்றுக்கொள்வது உசிதமாயிருக்கின்றது.

சைவவைஷ்ணவர்களுடையமத சித்தாந்தப் படி மாம்ஸம் புசிப்பது தோஷமாயும் கிறிஸ்து மதசித்தாந்தப் படிநிர்தோஷமாயு மிருக்கின்றது. லோகாசாரத்தைப் பார்க்குமிடத்தில மாம்ஸ பக்ஷணிகள் அநேகராயும் அதைப் புசியாதிருப்பவர்கள் சிலராயு மிருக்கிறார்கள் கிறிஸ்து மதமுறைமைப்படிமாம்சம்புசிப்பது தோஷரஹிதமாயிருந்தாலும் தபசுகாலத்திலும் விரததினங்களிலுமமாமஸத்தைத்தள்ளிச் சுத்தபோஜன மாகச்சாப்படுவது புண்ணியமென்று கிறிஸ்தவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சிலகாலங்களில மாம்ஸஞ்சாப்பிடாததனாலே புண்ணியமாயிருக்குமானால எக்காலத்திலும அதைத் தள்ளிவிடுவது விசேஷபுண்ணியந்தானே. ஆதிமனுஷன் பூங்காவனத்திலிருக்கும் பொழுது மாம்ஸம புசிக்கும்படி அவனுக்கு உத்தரவு கொடுக்கப்படவில்லை. ஜலப்பிரளயத்துக்கு முன் உலகத்தில் சகல அக்கிரமங்களும் நிறைந்திருந்தாலும மாமஸம சாப்பிடுகிறவழக்கம அப்போது இருந்ததாக ஒருநிருபகத்திலும் தெரியவில்லை - ஜலப்பிரளயகாலத்துக்குப் பிற்பாடு, மாமஸம் அருந்தும் படிஅநுமதி கொடுக்கப் பட்டதைக் கொண்டே மாமஸ பக்ஷணம மனுஷனுடைய பாபஅந்தஸ்துக்கு உரியதேதவிரபுண்ணிய அந்தஸ்துக்கு உரியதல்ல வென்று பரிஷ்காரமாய விளங்குகின்றது. ஆகையால் கூடியமட்டும் சௌகரியங் கொடுக்குமாய் மாமஸ உணவை நிக்கிரகஞ் செய்வது சர்வோத்தமமென்று நமக்குத்தோன்றுகின்றது. மாம்ஸம புசிப்பது பாபரஹிதமாய மட்டுமிருக்கிறதே தவிர அதுபுண்ணிய சகிதமென்று ஒருவரும சொல்லத்துணியார்கள். கலியாணஞ் செய்துகொள்வது சாஸ்திரோக்த மாயிருந்தாலும ஒருவன் தன்னை முழுவதும் தெய்வ ஊழியத்துக்கே ஒப்புவித்து, கலியாணமில்லாமல நித்தியப்பிரம சாரியாயிருப்பானானால அதுபுண்ணியந்தானே. ஒருவன் பாவஞ் செய்தாலும பிற்பாடு மனஸ்தாபப் பட்டுத்தகுந்த பிராயசித்தஞ் செய்துகொள்வானானால் அவனுக்குப்பாப விமோசன மாகுமென்றுவேதத்தில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதைக்கொண்டு மனுஷன் பாவஞ் செய்யும் படிகடவுள் உத்தரவு கொடுத்ததாகச்சொல்லலாமா? பாவஞ்செய்து பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளுவதைப் பார்க்கிலும் ஒவ்வொருவனும்கூடியவரையில் பாவமேசெய்யாதிருக்கப் பிரயாசப் படுவது நன்மைதானே. அப்படியே மாம்ஸம் புசிப்பது வேதோக்தமாயிருந்தாலும் அதுஜீவ வதைக்கு ஹேதுவாயும்,

இரக்கம், ஜீவகாருண்ணியம் முதலிய புண்ணியங்களுக்கு விரோதமாயும் இருப்பதால் அப்படிப்பட்ட ஜீவவதை செய்வதைப் பார்க்கிலும் செய்யாமலே இருப்பது அதிகஉத்தமந்தானே: ஆடு, கோழி முதலியவைகளைப் பிடித்துக் கொல்லும் பொழுது அவைகள் படுகிறபாடும் துடிக்கிறதுடிப்பும், இடுகிற கூக்குரலும், படுகிறமரணாவஸ்தையும் இவ்வளவென்றுசொல்லக்கூடுமா? ஒருபிராணிக்குஇவ்வளவுதுன்பஞ்செய்துமாம்ஸம்புசிப்பதைப் பார்க்கிலும் மாம்ஸமே புசியாமல்விட்டு விடுவது சர்வோத்தமமென்பதையார் தாம் ஒப்புக் கொள்ளார்கள். உலகத்தில் மாமஸத்தைப் போல் அசுசியும் அருவருப்பும் உள்ளபதார்த்தம் வேறொன்றும் இல்லையே. மாம்ஸத்தை மனுஷியன் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டான் என்பதைக் கடவுள் எண்ணியே அதைத் தோலினால் மூடிமறைத்து வைத்தார். மூக்கைக் கையால் மூடிக் கொள்ளாமல இருப்போமானால் மாம்ஸத்தினுடைய துர்நாற்றம், விசும்தலை மண்டையிலேறி மூளையையும் குழப்பி விடுமே. அசுத்தத்தை சுத்தஞ் செய்வது போல்பலவாஸ நாவஸ்துக்களைச் சேர்த்து சமைத்தும், மாம்ஸத்தின் துர்நாற்றம் நீங்காமல், சாப்பிட்டவர்களுடைய வாய நாறிக், கைநாறி, உடம்பெல்லாம்நாறி, ஊரெல்லாம்நாறுகின்றதே. ஐயையோ! இப்படிப்பட்ட அசஹ்ய மானபதார்த்தத்தைச் சாப்பிடவும் தலைவிதியா? ஆத்மார்த்தத்துக்கும் தேகசுத்தத்துக்கும் விசேஷசம்பந்தமிருப்பதால ஆத்மார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் அகத்தங்களுக்கெல்லாம் ஆலயமானமாம்ஸ உணவை நிச்சேஷமாகத்தள்ளிவிடவேண்டும். மாமஸத்தைத்தள்ளினால் அதற்குத்தோழனான மதுபானமும்தொலைந்துவிடும். மதுபானந் தொலைந்தால் அதற்குத் தோழர்களான சகலகுற்றங்களும் தொலைந்து விடுமென்பது வாஸ்தவமே.

இந்தவசன காவியத்திலபெண்கல்வியைப் பற்றின இந்தப்பாகத்தை முடிப்பதற்கு முன்பிறுவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்கிறபோதகர்களுக்கு ஒருவிஞ்ஞாபனஞ் செய்ய விரும்புகிறோம். என்னவெனில் தெய்வபக்தியையும் பரோபகாரம் முதலிய புண்ணியங்களையும் பிறருக்கு உபதேசஞ் செய்கிறவர்கள் தாங்களே நன்மார்க்கத்தில நடந்து வழிகாட்டவேண்டும். "உபதேசத்தைப்பார்க்கிலும் நடந்துவழிகாட்டுவது அதிஉத்தமம்." என்று இங்கிலீஷில் ஒருபழமொழியு மிருக்கின்றது. மார்க்கங்களில சகலருக்கும்வழி காட்டித்தான் ஒருஅடியேனும் எடுத்துவையாமலிருக்கிறகைகாட்டிமரம் போலவும், ஜெபஞ்செய்வதற் காகமற்றவர்களைக்கோயிலுக்கு வரும்படி கூப்பிட்டுத்தான் ஜெபஞ்செய்யாமலிருக்கிற கோயில்மணி போலவும் தாங்கள் உபதேசஞ் செய்கிறபடி

அநுஷ்டானஞ்செய்யாதவர்கள் ஸகலராலும் இகழப்படுவார்கள். அவர்களுடைய உபதேசத்தையும் ஒருவரும் அங்கீகரியார்கள் "பசியாமல் மருந்து கொடுக்கிறேன் பழஞ்சோறிருந்தால் போடுங்கள்." என்று ஒருவன் சொன்னால் அவன் வார்த்தையை யார் நம்புவார்கள்? வைத்தியனே வியாதிஸ்தனாயிருந்தால் அவன் வைத்தியத்தை யார் ஏற்றுக்கொள்ளுவார்கள்? மதுபானஞ் செய்வது தோஷமென்று குடியன் பிரசங்கித்தால் அவனுடைய உபந்நியாஸத்தை யார் கேட்பார்கள்? அக்கினி தேவனுக்கு அபிஷேகம் செய்ததுபோல் கோபாவேசங்கொண்டிருக்கிற ஒருவன் அந்தச் சமயத்தில் "கோபம்பாபம்" என்று உபந்நியசித்தால் அந்த உபந்நியாஸத்துக்கு யார் காதுகொடுப்பார்கள். ஒரு பெரியவர் பிரசங்காசனத்தில் இருந்துகொண்டு கடவுளை மட்டும் ஸ்துதிக்கவேண்டுமென்றும், நரஸ்துதிசெய்யக்கூடாதென்றும் பிரசங்கித்துக் கொண்டிருந்தார்: அந்தப்பிரசங்கத்தின் மத்தியில் அவரே ஒரு பிரபுவை ஸ்துதிசெய்யத்தொடங்கி, அந்தப்பிரபுவினுடைய குணாதிசயங்களை யோசிக்குமிடத்தில் அவரைப் பூலோகத்தில் ராஜாதிராஜர்கள் மத்தியில் ரத்நபீடத்தில் வைக்கலாமா? பக்தர்களுக்குச் சிரோபூஷணமாக வைக்கலாமா? தேவலோகத்தில் தேவர்சபைக்கு நடுநாயகமாக வைக்கலாமா? அல்லது கடவுளுடைய மடியில் வைக்கலாமா? என்று இவ்வகையாகத் திருப்பித் திருப்பிப் பலதரம் சொல்லிப் பிரசங்கித்தார். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு கனவான் திடீரென்று தன்னுடைய நாற்காலியை விட்டு எழுந்து "ஓ பெரியவரே! நீர் சொல்லும் பிரபுவை வைக்க இடமில்லாமல் ஏன் அவஸ்தைப் படுகிறீர். என்னுடைய நாற்காலியில் வைத்துவிடும். நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போய்விட்டான். மற்றவர்களும் கைகொட்டிப் பரிகாசஞ்செய்துகொண்டு பிரசங்கம் முடிவதற்கு முன் வீட்டுக்குப்போய்விட்டார்கள். இப்படியே வார்த்தை ஒருவிதமாகவும் அநுஷ்டானம் ஒருவிதமாகவும் இருக்கிறவர்களை உலகம்பழிக்கு மாதலால் ஆடல், பாடல் கற்பிக்கிறவர்கள் தாங்களே ஆடியும், பாடியும் மற்றவர்களுக்குக் கற்பிப்பதுபோலும், சிறுபிள்ளையினுடைய கையைத் தாய்பிடித்துக்கொண்டு தான் முன்னே நடந்து பிள்ளைக்கு நடைபழக்குவதுபோலும் தர்மோபதேசஞ் செய்கிறவர்கள் தாங்களே தர்மாத்மாக்களாய்ப்பரிமளிக்கவேண்டும். அப்போது தர்மம் அவர்களுக்குத் துணைசெய்யு மென்பது சத்தியமே. வானத்திலிருக்கிற சூரியன் பிரகாசித்தால் உலகமும் பிரகாசிக்கும். சூரியன் அப்பிரகாசமாயிருந்தால் உலகமும் அப்பிரகாசமாயிருக்கும். அதுபோல் பெரியவர்களும் கல்விமான்களும் எப்படி நடக்கிறார்களோ அப்படியே சிறியவர்களும் அவிவேகிகளு

ம் நடப்பது சகஜம், துர்வழியில் நடக்கிற பெரியோர்கள் தாங்கள் கெட்டுப்போவதுமன்றி மற்றவர்கள் கெட்டுப்போகவும் ஆஸ்பதமாயிருப்பதால் அவர்களுக்கு இரண்டுவிதமான தோஷங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன. தெரியாதவர்களுடைய அஞ்ஞான கிருத்தியங்களைப் பார்க்கிலும் தெரிந்தவர்களுடைய துஷ்கிருத்தியங்கள் அதிக தண்டனைக்குப் பாத்திரமாயிருக்கின்றன. எந்தச் சாதியாராயிருந்தாலும் எந்த அந்தஸ்து உடையவர்களாயிருந்தாலும் நற்குண நற்செய்கைகளை உடையவர்கள் மட்டும் பெரியவர்களேயன்றி நற்குணங்கள் இல்லாமல் தனத்தினாலும், கனத்தினாலும், இனத்தினாலும், வயதினாலும், வித்தியா பட்டங்களினாலும் மட்டும் ஒருவனைப் பெரியவனென்று சொல்வது எத்தன்மையதென்றால் ஒருவன் குட்டிச்சுவரின்மேல் ஏறி நின்று கொண்டு தான் மற்றவர்களுக்குப் பெரியவனென்று சொல்வதுபோலும், சிறுபிள்ளைகள் தகப்பனுடைய தோளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு தாங்கள் தகப்பனிலும் பெரியவர்களென்று சொல்வதுபோலும், காலையும் மாலையும் நீண்டநிழல் உள்ளவர்களை உயர்ந்தவர்களென்று சொல்வதுபோலும் இருக்கின்றது. ஆகையால் மேலான பதவியுடையவர்கள் சுகுணசாலிகளாய் ஜொலிக்கக் கடவார்கள்.

பெண்கல்வி முற்றும்.

பெண்மானம்.

ஸ்திரீகளுக்குக் கல்விபோதிக்க வேண்டியது முக்கியமென்று பல உதாரணங்களைக் கொண்டு நாம் நிரூபணஞ் செய்தோமாகையால், இனி வேறொரு முக்கியமான விஷயத்தைக் குறித்து அடியிற்பேச ஆரம்பிக்கிறோம். அதைச் சகலருங் கிருபைகூர்ந்து சிரத்தையுடன் வாசிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

இந்தத்தேசத்தில் பெண்களை அடிமைகளைப் போலவும், மிருகங்களைப்போலவும், நடப்பிப்பது மிகவும் பரிதபிக்கத்தக்க விஷயமாயிருக்கின்றது. ஜாதியும், செல்வமும், எவ்வளவு உயர்வோ அவ்வளவுக்கு ஸ்திரீகளுடைய நிர்ப்பாக்கியம் பெரிதாயிருக்கின்றது. உயர்ந்த குலத்தாராகிய பிராமணர் முதலானவர்கள் ஸ்திரீகளை விலைக்கு வாங்குவதுபோல வாங்கி நிஷ்டூரமாக நடத்துகிறார்கள். நாயே, பேயே, கழுதையே, மாடே என்கிறபேச்சைத்தவிர, வேறே ஒருபேச்சும், ஸ்திரீகளிடத்தில் புருஷர்கள்பேசுகிறதில்லை. உதைப் பிரயோகந்தவிர ஹிதப்பிரயோகமில்லை.

சிலகுடும்பங்களில், மாமியாருடைய உத்தரவில்லாமல் புருஷனுக்கும் பெண்சாதிக்கும் பேட்டியே கிடையாது. அவர்கள்சந்தித்தாலும், கல்லுந்தேங்காயும் சந்திப்பதுபோலும், எலியும்பூனையும் சந்திப்பது போலுமேயல்லாமல், குளிர்ந்த தரிசனமில்லை. ஸ்வர்க்கத்துக்குப் போயும் சோற்றுப்பிச்சை யெடுப்பதுபோல அநேகர் கலியாணஞ் செய்தும் நித்திய சந்நியாசிகளாயிருக்கிறார்கள். அத்தி பூத்ததுபோல, தப்பித்தவறிப் புருஷர்கள் ஸ்திரீகளிடத்தில் ஒருமதுரமான வார்த்தையைப் பேசிவிட்டாலோ, மாமிக்குக்கடுப்பு, மாமனாருக்கு மனஸ்தாபம், நாத்திக்கு வயிற்றெரிச்சல், ஊரெல்லாம் ஓமல், மகன்செத்தாலும் சாகட்டும், மருமகள் தாலியறுத்தால் போதுமென்று நினைக்கிற நல்லகுணமுள்ள மாமிமார்களும் அநேகரிருக்கிறார்கள். புருஷன்பெண்சாதியைத் திட்டியடித்தால், மாமியாருக்கு இறந்துபோன தன்புருஷன் மறுபடியும் பிழைத்து வந்ததுபோல உச்சாகம் உண்டாகும். "மாமியாருடைத்தால் மண்கலம், மருமகளுடைத்தால் வெண்கலம்" என்பதுபோல, மருமகள்மேலே மாமியார் தோஷஞ்சொல்லாத நேரமில்லை, மாமிக்குக்கொடுமைசெய்கிற மருமக்கள்மாருஞ் சிலருண்டு.

நாய், பசு, மாடு, முதலிய மிருகங்களை எவ்வளவோ தயையாக நடத்துகிறார்கள். அவ்வளவு பக்ஷங்கூட ஸ்திரீகளிடத்தில் காட்டுகிறதில்லை. கஷ்டநிஷ்டூரமெல்லாம் ஸ்திரீகளுடைய பாகமாகவும், சுகங்களெல்லாம் புருஷர்களுடையபாகமாகவும், இருக்கின்றன. ஒருஸ்திரீக்கு எவ்வளவு தான் வயிறு பசித்தாலும் புருஷன், மாமன் மாமி முதலானவர்களெல்லாரும்சாப்பிட்டு எல்லாவேலைகளும் முடிந்தபிற்பாடு புருஷனுடைய எச்சிலுக்காகப் பெண்சாதி காத்திருக்கவேண்டியதேயல்லாமல், அவள் முந்திச்சாப்பிடக்கூடாதாம். இது எவ்வளவு பெரிய அநீதி. "தாயும்பிள்ளையுமானாலும் வாயும் வயிறும் வேறு" என்பதுபோல ஸ்திரீக்குப் பசித்தபோது, அவள் முந்திப் புசித்தால் குற்றமென்ன?

புருஷன்பாதி பெண்சாதிபாதி ஆக இருவருங்கூடி ஒருதேகமென்பது சகலமத சம்மதமாயிருக்கின்றது. சிலமதஸ்தர்களுடைய கலியாணம் இகலோகமட்டும் சம்பந்தமாயிருக்கின்றது; சைவ வைஷ்ணவர்களுடைய கலியாணங்கள் இகபரமிரண்டுக்குஞ் சம்பந்தமாயிருக்கின்றன; ஏனென்றால், புருஷனுக்குப் புத்தென்கிற நரகநிவர்த்தியாவதற்குப் புத்திரன் அவசியமானமையினாலும், ஸ்திரீயில்லாமல் புத்திர உற்பத்திக்குமார்க்கமில்லாமையினாலும், புருஷர்கள் இகபரசாதகம் அடைவதற்குஸ்திரீகள் முக்கியமென்று தர்மசாஸ்திரம் முறையிடுகின்றது; அல்லாமலும், பெண்சாதியில்லாதவன் "ஔபாசனம்" "வைசுவதேவம்" முதலான நித்தியகர்மங்கள் செய்யக்கூடாதென்றும், பிரமசாரியும், விதுரனும், புத்திரஸ்வீகாரமும், யாகாதிகளும், செய்யக்கூடாதென்றும், புருஷனுடைய பாப புண்ணியங்கள் ஸ்திரீயையும் ஸ்திரீயினுடைய பாப புண்ணியங்கள் புருஷனையும் சேருமென்றும் இந்துசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஒருவருடைய பாப புண்ணியங்கள் மற்றொருவனைச் சேருமென்கிற விதியைநாம் தலைபோனாலும் அங்கீகரியோம். இதுநிற்க, இந்துசாஸ்திரம் பெண்கள்பக்ஷத்தில் இருக்கிறதென்பதற்கு மேற்கண்டவிதிகளே பிரத்தியக்ஷ நிதரிசனங்களாயிருக்கின்றன.

சாஸ்திரத்தையுந் தவிர உலகத்தில் நடக்கிற அநுஷ்டானங்களும் பெண்களுக்குஅநுகூலமாகவேயிருக்கின்றன. எப்படியென்றால், ஒருபெண்ணை ஒருவன் பாணிக்கிரகணஞ் செய்யும்பொழுது, ஊருக்கெல்லாம் தாம்பூலம்வைத்துப், பந்துக்கள் முதலிய சகலஜனங்களையும் வரவழைத்துப்பந்தல் அலங்கரித்து, மகர தோரணங்கள் கட்டி, வாழைகமுகுகள்நாட்டி, சங்கீதமேளவாத்தியங்கள் சமுத்திரம்போலக் கோஷிக்க, அநேகசூரியர்கள் போல்தீபகோடிகள் பிரகாசிக்க, அன்னதானம், சொன்னதானம், பூ

தானம், கோதானம், எல்லாம்வழங்கி, சுகந்தபுஷ்பம் சந்தனம்முதலான வாசனைதிரவியங்கள் பரிமளிக்க, பெரியவர்கள் ஆசிகூறப் பெண்கள் சுபசோபனங்கள்பாட, வெகு சம்பிரமத்துடன் கலியாண மகோற்சவம் நடக்கின்றதல்லவா? ஒரு ஏழையினுடைய கலியாணமாயிருந்தாலும் எவ்வளவோ விருந்துகளும், சிறப்புகளும் வேடிக்கை விநோதங்களும் நடக்கின்றன. இராசகிரகங்களிற் கூடக்கலியாணத்தைத் தவிரவேறெந்தச் சமயங்களினும் இவ்வளவு ஆடம்பரங்களும், ஆநந்தமும், குதூகலமும் இல்லையே. மேலும் கலியாண காலத்தில் ஸ்திரீக்கும் புருஷனுக்கும் யாதொருபேதமுமில்லாமல் ஏகாசனமும் சமான உபசார மரியாதைகளும் நடப்பதுமன்றிப் பெண்ணினுடைய காலைப் புருஷன்தூக்கி அம்மிமேல்வைக்கிறதும், வழக்கமாயிருக்கின்றது. காரியமாகிறவரையிற்காலைப்பிடித்துப்பிற்பாடு குடுமியைப் பிடிப்பதுபோலக் கலியாணமுடிந்தபின்பு, ஸ்திரீகளுக்கு நடக்கிறமரியாதையெல்லாம் அவமரியாதையே; மானமெல்லாம் அவமானமே; உபசாரமெல்லாம் அபசாரமே! இறுஏறவிட்டு ஏணியைவாங்குவதற்குச் சமானமல்லவா?

கலியாணமில்லாத பிரமசாரியானவன் கச்சம்வைத்து வேஷ்டி கட்டக்கூடாது, தோளில் அங்கவஸ்திரம் போடக் கூடாது, தாம்பூலம், புட்பம், சந்தனம் இவைகளைத் தரிக்கக் கூடாது, ஒற்றைப் பூணூல் தரித்துக்கொண்டு பிட்சை எடுக்கவேண்டும், என்கிறதர்மசாஸ்திரப்படி பிரமசாரிகள் அநுஷ்டித்துவருகிறார்கள். அவர்கள் ஒரு ஸ்திரீயைவிவாகஞ் செய்தபின்பு நல்லவேஷ்டி கட்டியறியாத இடுப்புக்குநல்லவேஷ்டியும், புழுதிபடிந்த உடம்புக்குப்புஷ்பசந்தனாதிகளும், நாறிக்கிடந்தவாய்க்குத் தாம்பூலமும், இன்னும் அநேகசுகங்களும் உண்டாகின்றன. அதைப்பற்றியே பாக்குக்கொடுத்த பாக்கியவதி, புஷ்பங்கொடுத்த புண்ணியவதி, சந்தனங்கொடுத்த சரசுவதி, என்று பலவாகப் பிராமணர்களுடைய கலியாணங்களில் பெண்களைவாழ்த்துவது வழக்கமா யிருக்கின்றது. அன்னமிட்டவீட்டிற் கன்னமிடுவதுபோலத் தங்களுக்குச் சகலசுகங்களையும் கொண்டுவந்த ஸ்திரீகளைப்புருஷர்கள் அலக்ஷியஞ்செய்வது எவ்வளவு அநியாயம்?

பாக்கியம், ஞானம், கல்வி, வீரம்முதலியவைகளைப் பெண்பாலாகப் பேசுவது சகலபாஷைகளிலும் வழக்கமாயிருப்பதுபோலவே, இந்துக்களும், லக்ஷுமி, சரசுவதி, முதலானவர்களை, பாக்கியம், சௌரியம், கல்வி, முதலியவைகளுக்குத் தெய்வங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். சகலபிராணிகளையும் தாய்போலத்தாங்குகிற பூமிதேவியும் பெண்ணாயிருக்கிறாள். பூமியைவிட்டுத் திக்குகளிற்பறப்போமென்றாலோ திக்குகளும் பெண்களாம்.

ஆறுகளிற் குதிப்போமென்றேலோ கங்கை, காவேரி, கிருஷ்ணை, கோதாவரி, பெண்ணை, முதலியநதிகளும் பெண்களாயிருக்கின்றன. இவ்விதமாகப் புருஷர்களுடைய வாழ்வுகளெல்லாம பெண்மூலமாகக் கிடைத்திருகக, புருஷர்கள் பெண்களை அவமானப்படுத்துவது கிரமமா?

பூர்வீகராசர்களும்வித்துவான்களும்ரிஷிகள் முதலானவர்களும், தங்களுடைய பத்தினிகளை எவ்வளவோ கௌரவமாக நடத்தினாரகளென்றும், ஸ்திரீகளுடைய வார்த்தைகளை அவர்கள்ஒருக்காலும் தட்டினதில்லை யெனறும், இராமாயணம, பாரதம, நைடதம்முதலிய காவியங்களால் தெரியவருகிறது மன்றி, இநதுக்களுடைய தேவர்கள தஙகளுடைய ஸ்திரீகளைக்கீழே விடமனமில்லாமல், தங்களுடைய தேகஙகளில வைத்துககொண்டதாகவும் புராணஙகளில சொலலபபடுகின்றது, சிவன்தனது பாரியைப்பாகத்திலும, மற்றொருபெண்ணைத் தலையிலும்வைத்துக் கொண்டதாகவும்,விஷ்ணுமார்பிலும்,பிரம்மாநாவிலும், இந்திரன்தொடையிலும், தங்களுடைய பத்தினிகளைவைத்துக் கொண்டதாகவும் சொலலுகிறார்கள். குதிரை எட்டடிபாயந்தால் குட்டிபதினாறடிபாயுமென்கிற பழமொழிபபடி, இநதுக்கள் அவாகளுடைய தேவர்களையும் இராசர்களையும் பார்க்கத் தங்களுடைய ஸ்திரீகள்மேல் அதிகபட்சம் பாராட்டவேண்டியதாயிருக்க,அவர்களை அடிமைபோல நடத்துவது பெரிய பெண்துரோகமலலவா?

பிரபலமான கவீசுரர்களும், பக்தர்களும், தங்களை நாயகிகளாகவும், கடவுளை நாயகனாகவும் பாவித்து, ஸ்தோத்திரங்கள் செய்கிறது சர்வத்திர சாதாரணமா யிருக்கின்றது. புருஷர்கள் தெய்வத்தை அடைவதற்குக் கூடப்பெண் ஸ்வரூபம காரணமாயிருக்கப்பெண்களைப புருஷர்கள் நிகிர்ஷ்டம் செய்வது தெய்வ சம்மதமாகுமா?

மனுஷாவதாரஞ்செய்த கடவுளை ஈன்றெடுத்த உலகமாதாவும், பெண்தானே. இப்போது இநதத்தேசமெல்லாம ஆளுகிற விக்டோரியா என்கிற மகாராணியவர்களும், ஸ்திரீதானே. இதுவு மன்றி நம்மைப் பத்துமாதம் உதரத்தில் சுமந்து பெற்றெடுத்துப் பாலூட்டி, தாலாட்டி, சீராட்டி, வளர்த்த தாய்மார்களும் பெண்களலலவோ? இரவெலலாங்கண்விழித்து, அடிககடி பால் கொடுத்து, மருந்து கொடுத்து, தாஙகளும்மருந்துண்டு, பத்தியம் பிடித்து, பிள்ளைகளுடைய மலஜலாதிகளை யெல்லாம் சகித்து, தங்களுடைய பிராணனெல்லாம் பிள்ளைகள்மேல்வைத்து, வாயைக் கட்டி, வயிற்றைக்கட்டிப் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்காகத் தாய்மார்கள்படுங் கஷ்டம் இவ்வளவென்று சொல்லி முடியுமா?

நாம் கலியாணமாகிற வரையில் தாய், தமக்கை, முதலானவர்கள் கைகளில் வளருகிறதுந்தவிர, தாய்க்குப்பின் தாரமாதலால் விவாகமான பின்பு பத்தினிகளால் சகல சம்ரக்ஷணையு மடைகிறோ மல்லவா? திரவியமும், சீர்த்தியும், சம்பாதிப்பதில நாம் நம்முடைய எண்ண மெல்லாஞ் செலுத்துகிறோம். தாய், சகோதரி, பத்தினி, முதலானவர்கள் நம்முடைய சுகத்தையும், பிரியத்தையும் தேடுவதில் அவர்களுடைய நினைவுகளையெல்லாம் வைக்கிறார்கள். நாம் அவர்களுடைய க்ஷேமத்தைக்கருதுவது மிகவுமரிது. அவர்கள் நம்முடைய க்ஷேமத்தை நினையாதநேரமில்லை. அவர்களுடைய பேசசெல்லாம் நமமுடையபேசசே; அவர்களுடையநினைவெல்லாம் நம்முடைய நினைவே; அவர்கள் செய்யுந்தேவதாப்பிரார்த்தனைகளெல்லாம் நமக்காகவே. அன்றியும் நாம் நம்முடைய ஊரையும் வீட்டையும் விட்டுசிலநாள் பிரிகிறதாயிருந்தால், எவ்வளவோ மனஸ்தாபப்படுகிறோம். நம்முடைய பத்தினிகள் பிறந்த ஊரையும், வீட்டையும் தாய் தந்தை சகோதரர் முதலான பந்துக்களையும், விட்டு நம்மை நம்பிவருகிறபடியால், அவர்களை மிகவும் பிரீதியாய் நடத்தவேண்டியது நம்முடைய கடமையல்லவா?

பெண்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள மாதவிடாய், கர்ப்பம், பிரசவம், பிள்ளைவளர்த்தல், பாகஞ்செய்தல், புருஷன், மாமன், மாமி, முதலியோரை உபசரித்தல், விருந்தோமபல், முதலாகிய கஷ்டங்களையும் துன்பஙகளையும சற்று நினைத்தால், மண்ணும்இரங்கும், மலையும உருகுமே. அதைப்பற்றியே பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்கும் என்றுசொல்லுகிறார்கள். மழை, பனி, வெயில், காற்று, முதலியவைகளைத தன்மேலதாங்கிக்கொண்டு, குஞ்சுகளைசசிறகுக்குள் வைத்தணைக்கும் பக்ஷிபோல, சகலகஷ்டநிஷ்டூரங்களையும் ஸ்திரீகள் தாங்கிக்கொண்டு, சுகங்களை மட்டும் நமக்குக்கொடுக்கிறார்கள். புருஷர்கள் எவ்வளவுதான்படித்தாலும், ஸ்திரீகளுக்குள்ள அடக்கமும் பொறுமையும் சாந்தமும் உண்மையான விசுவாசமும் புருஷர்களுக்குவருமா? இறந்துபோன பெண்சாதியின் பிரேதத்தை வெளியிலே கொண்டுபோவதற்குமுன்னமே, நாம்வேறே பெண்விசாரித்துப் புனர்விவாகத்திற்கு அடிபோடுகிறோம். புருஷவியோகமான ஸ்திரீகள்வேறுகலியாணமில்லாமல் ஆயுசுநாளெல்லாம் போக்குகிறார்களே. சிலபெண்கள் புருஷனோடு உடன்கட்டையேறவும் சம்மதிக்கிறார்கள். சிலபெண்கள் புருஷர்களிறந்துபோன துக்கத்தைச சகிக்கமாட்டாமல், அதேயேக்கமாயிருந்து, சிலநாளைக்குள் இறந்து, புருஷர்களைப்பின்பற்றுகிறார்கள். மேலே நாம் சொல்லியபடி, கல்வி யில்லாமையாலும், சுபாவதுர்க்கு

ளத்திலும், துஷ்டஸ்திரீகளும் உலகத்திலிருக்கிறார்களென்பது வாஸ்தவமே. ஆயினும், நல்ல ஸ்திரீகளையும் கெட்டஸ்திரீகளையும் எண்ணிப்பார்க்குமிடத்தில், நல்லஸ்திரீகளுடைய தொகை அதிகமாயிருக்குமென்று நிச்சயமாகச்சொல்லலாம்.

அந்நியபுருஷர்களுடைய தந்திரங்களால் ஸ்திரீகள் வியபிசாரிகளாகிறார்களென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக "இந்தியன் பீனல் கோட்" என்கிற ஆங்கிலப் பிரமாணசட்டமானது அந்நியஸ்திரீயுடன் சேருகிற புருஷனுக்கு மட்டும் தண்டனை சொல்லி, ஸ்திரீகளுக்குத் தண்டனை சொல்லாமலிருக்கிறது. இது நியாயவிரோதமாயிருந்தாலும், சட்டசாஸ்திரங்களெல்லாம் ஸ்திரீகளுக்கு அனுகூலமாயிருக்கிறதென்பது ஸ்பஷ்டமாயிருக்கின்றது.

ஸ்திரீகளுக்கு உள்ளமற்ற கௌரவங்களோடுகூட, அவர்களுடைய தேகசௌந்தரியமும் அவர்களுக்கு விசேஷ யோக்கியதையையுண்டுபண்ணுகின்றது. மிருகங்களுக்குள் பெண்மிருகங்களும் பெண்பக்ஷிகளும் அழகில்லாமலிருக்க, ஆண் மிருகங்களையும், ஆண் பக்ஷிகளையும், அழகாகப் படைத்தஸ்வாமி, மனுஷர்களுக்குள் புருஷர்களைப் பார்க்கிலும் பெண்களை அதிக ரூபவதிகளாகப் படைத்திருக்கிறாரென்பது கண்ணுள்ள யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க விஷயமே. ஸ்திரீகள் சுகுமாரதேகமும், மிருதுவாக்கியமும், துர்ப்பலமும், நாணமும், அச்சமும், உடையவர்களானதால், கண்முதலிய மிருதுவான அவயவங்களை அதிக ஜாக்கிரதையுடனே பாதுகாப்பதுபோல, அவர்களிடத்திலும் அதிககிருபை பாராட்ட வேண்டியது புருஷர்கள்மேல் விழுந்த பாரமாயிருக்கின்றது.

உலகத்தில் நடக்கிற சகலசுப சோபனங்களிலும் கலியாணமே சர்வசிலாக்கியம் என்பதை யாவரும் நிராடங்கமாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆயிரம், பதினாயிரம், லக்ஷம் பொன் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்கிறார்கள். விஸ்தாரமான காணி, பூமி, முதலியவைகளைக் கிரயத்துக்குவாங்குகிறார்கள். அந்தச் செய்கைகளெல்லாம் ஒரு சாக்ஷி அல்லது இரண்டு சாக்ஷிகள் முன்பாக நடக்கின்றன. கலியாணமோவென்றால் தெய்வசாக்ஷியாகவும், குருசாக்ஷியாகவும், சமஸ்தஜன சாக்ஷியாகவும் நடப்பதினால், கலியாணம் எவ்வளவோ உத்கிருஷ்டமென்று விசதமாகின்றது. கலியாணசம்பிரமத்துக்கு முக்கியகாரணமான ஸ்திரீயைப் பிற்பாடு அப்பிரியமாகவும், அசிரத்தையாகவும் நடத்துவது தர்மமா?

ஸ்திரீயும் புருஷனும் உடலும் உயிரும்போல் மாறாதநேசத்துடன் எப்பொழுதும் ஒத்து வாழ்கிறதென்று கலியாணகாலத்

தில்பிரமாண பூர்வமாக உடம்படிக்கையும் செய்துகொள்ளுகிறார்கள்; ஒருசாக்ஷி அல்லது இரண்டுசாக்ஷிகள் முன்பாக நடக்கிற கிரய விக்கிரயமுதலியநிபந்தனைகள் எவ்வளவோ ஊர்ஜிதமாயிருக்க, தெய்வம் அறிய, குரு அறிய, சகல ஜனங்களும் அறிய, வானம் பூமி அறிய, ஸ்திரீ புருஷர்கள் செய்துகொண்ட கலியாண உடம்படிக்கையை மீறி, கீரியும் பாம்பும்போல அவர்கள் அடித்துக் கொள்வதும், புருஷர்கள் பரஸ்திரீகமனம், தாசிகமனம், செய்வதும் பரமபாதகமல்லவா? ஒருபுண்ணியவானை ஒருதாசி விரும்பி அவனைத் தன்வலையில் மாட்டப் பிரயத்தனம் செய்தபொழுது அந்த மகாபுருஷன் அவளைநோக்கி,

"இந்தவுடலுள மைம்பொறி
பின்னுயிர்யாவு மணைந்துசெயும்
அந்தநன்னாளிலென் னில்லவட்
கன்பொடளித்தனன் யான்; பொதுப்
பைந்தொடியே, புணைச் சேர்ந்திடப்
பாரிலெனக்குடல் வேறிலை;
சிந்தைபுலன்களும் வேறிலை;
சீவனும்வேறிலை; செல்வையே.

பச்சை வளையல்களை யணிந்த பொதுமாதே, என்னுடைய உடல், மனம், பஞ்சேந்திரியங்கள், உயிர்முதலியயாவையும் கலியாணகாலத்தில் என்னுடைய மனைவிக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். இப்பொழுது உன்னைச்சேர வேறுதேகமுமில்லை, வேறுமனமுமில்லை, வேறுபுலன்களும் உயிருமில்லை, என்று, வசனித்ததாக நீதிநூல்-கக,ஆவது அதிகாரம் "புருடபாரியரியல்பு" உ௩-வது-பாடலில் சொல்லப்படுகின்றது. அந்த உத்தமனைப்போல், காமநிக்கிரகஞ்செய்து, சொந்த ஸ்திரீகளையே சிரேஷ்டமாக மதிப்பவர்களே புருஷசிரேஷ்டர்கள். அவர்களே புருஷோத்தமர்கள்.

சில புருஷர்களுக்குத் தாசிகமனம் தண்ணீர்குடித்த பாடமா யிருக்கின்றது. அதில் சங்கோசமுமில்லை, அவமானமுமில்லை. பொக்கைவாயன் பொரிமாவை மெச்சிக்கொள்வது போலவும், கோழி குப்பையை மெச்சுவதுபோலவும், ஈக்கள் அசுத்தத்தைச் சிலாகிப்பது போலவும், தாசிகமனஞ் செய்வதைத் தங்களுக்குக் கௌரவமாக எண்ணுகிற ஞானசூனியர்களும் அநேகர் இருக்கிறார்கள். இது பெரிய பத்தினித் துரோகமல்லவா?

ஒன்றுந் தெரியாத மூடாத்மா வாயேனும், அல்லது புருஷன்மேல் உண்மையான விசுவாச மில்லாதவளாயேனும் இரு

க்கிற பெண்சாதி புருஷன் எக்கேடு கெட்டாலும் நமக்கென்னவென்று அவிஷயமாயிருப்பாள், உத்தமஸ்திரீயோ, எந்தத் துன்பத்தைச் சகித்தாலும் புருஷனுடைய பரஸ்திரீபோகத்தைமாத்திரம் ஒருநாளும் சகிக்கமாட்டாள். உத்தமஸ்திரீயானவள் தனக்குச் சகலபாக்கியமும் கணவனேயென்று நினைப்பதினால், அவ்விதமாகவே புருஷனுந் தன்னை நேசிக்கவேண்டுமென்றும், புருஷனுடைய தயைக்குத் தன்னைத்தவிர வேறொருத்தியும் பாகஸ்தியா யிருக்கக்கூடாதென்றும், எண்ணமுள்ளவளா யிருப்பாள். அன்றியும் பரஸ்திரீ சம்பந்தத்தால் புருஷனுக்குண்டாகிற சௌக்கிய நஷ்டம், ஆயுசுநஷ்டம், கீர்த்திநஷ்டம், இகபரநஷ்டம், பொருள்நஷ்டம், முதலியவைகளையும் நினைத்து நினைத்து மனம்வருந்துவாள்.

புருஷனுடைய துர்மார்க்கத்தை வெளியிலும் சொல்லாமல், அவனையுங் கோபியாமல், அல்லும்பகலும் ஓயாதவியசனமும், துக்கமும், பொறுமையுங்கொண்டு சரியான ஆகாரம் நித்திரையில்லாமல், மனம்புண்ணாகி, மடிவாளென்பது நிச்சயமே. சித்திரக்காரர் சுவரில் எழுதும் சித்திரங்களை வந்து பார்க்கும்படி ஒருபுருஷன் தன் பத்தினியை யழைக்க, அவள் ஆண்சித்திரமாயிருந்தால் நான்பார்க்கமாட்டேன் பெண்சித்திரமாயிருந்தால் நீரும் பார்க்கச் சம்மதிக்கமாட்டே னென்று உத்தரம் சொன்னதாக நீதிநூல் ௧௧-ம் அதிகாரம், புருடபாரியரியல்பு, ௨௭-ஆவது பாடலில் சொல்லப்படுகின்றது.

"ஓவியர்நீள் சுவரெழுது
மோவியத்தைக் கண்ணுறுவான்
தேவியையா னழைத்திடவாண்
சித்திரமே நான்பாரேன்
பாவையர்தம் முருவெனினீர்
பார்க்கமனம் பொறேனென்றாள்
காவிவிழி மங்கையிவள்
கற்புவெற்பின் வற்புளதால்.

சித்திரத்திற்கூடப் பெண்ரூபத்தைப் புருஷர்கள் பார்க்கக்கூடாதென்கிற தீர்க்க வைராக்கியமுள்ள பதிவிரதாசிரோமணிகள் தம்முடைய புருஷர்கள் அந்நியஸ்திரீகளைக் கூடிச்செய்யும் அக்கிரமங்களை எப்படிச் சகிப்பார்கள். ஆகையால் தாசிகள் முதலிய ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் சொப்பனத்திலும் நினைக்காமலிருப்பது சர்வோத்தமம்.

புருஷர்கள் வெளி வியாபாரங்களும் பலவேலைகளுமுள்ளவர்களாகையால், அவர்களுக்கு யாதொரு வியசனம் வந்தாலும் சீக்கிரத்தில் மாறிப்போகும். எப்போதும் மனோவியாபாரமும், இளகின சித்தமும், உள்ள ஸ்திரீகளுக்கு உண்டாகிற வியாகுலம் சாமானியமல்லவே. அவர்களுடைய மனோவியாதி புருஷனுடைய திருவை யென்கிற ஔஷதப் பிரயோகத்தினால் தீருமே யொழிய வேறொன்றினாலுந் தீரமாட்டாது. கர்ப்பம், பிரசவம், முதலிய பிராணசங்கடமான துன்பங்களில் வருந்துகிற தமக்குரிய ஸ்திரீகளை நாமும் உபத்திரவப் படுத்தாமல், அவர்களுடைய துக்கம் நம்முடைய துக்கமாகவும், அவர்களுடைய சந்தோஷம் நம்முடைய சந்தோஷமாகவும், நினைத்து அன்பு பாராட்டவேண்டியது நம்முடைய கடமையா யிருக்கின்றது.

சொந்த ஸ்திரீகளை வெறுத்துவிட்டு, பரஸ்திரீ நேசஞ்செய்கிற புருஷர்கள் தங்களுடைய புத்திரிகைகளையும், சகோதரிகளையும், அவர்களுடைய புருஷர்கள் கைவிட்டு, மேற்சொன்ன துர்வியாபாரத்தில் திரிந்தால், தங்களுக்கு எவ்வளவு மனோவியாகுலமுண்டாகும்? அதைச்சற்று நினைக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறோம்.

இல்லறம், குடும்பம், சமுசாரம், என்று பெருமையாகப் பேசிக்கொள்வதெல்லாம் ஸ்திரீயைப்பற்றியே யொழிய, புருஷனைப்பற்றியல்லவே. உலகத்தார் கலியாணமில்லாத ஏகாங்கிக்குச்செய்கிற உபகாரத்தைப் பார்க்கிலும் ஒருவன் குடும்பியாயும் சமுசாரியாயு மிருந்து கஷ்டப்பட்டால், அவன் விஷயத்தில் அதிக பச்சாத்தாபமும், இரக்கமும்வைத்து உபகரிக்கிறார்களே. இதுவும் ஸ்திரீகளால்வருகிற நன்மைதானே,

அகராதி, திவாகரம், நிகண்டு, முதலிய புஸ்தகங்களில் பெண்சாதிக்குச் சொல்லப்பட்ட பலபெயர்களாலும் அவளுடைய அருமையும் பெருமையும் விளங்குகின்றன. வீட்டுக்கு உடையவளானதால், இல், இல்லாள், மனையாள், மனைவி, கிரகிணி யென்றும்; புருஷனுக்குப் பிரியமும் நேசமுமுள்ளவளானதால் காதலி, பிரியை என்றும்; சகலபந்துவர்க்கங்களைப் பார்க்கிலும் புருஷனுக்கு அதிக உரிமையுள்ளவளானதால், உரிமை, கிழத்தி யென்றும்; குடும்பப்பிரதிஷ்டை செய்பவளானதால், குடும்பினி யென்றும், குடும்ப பாரங்களை யெல்லாம் வகிப்பவளானதால், பாரியென்றும்; வீட்டுக்கு எஜமானியானதால், தலைவி, நாயகியென்றும்; பதிவிரதையானதால், பத்தினியென்றும்; இகபரம் இரண்டிலும் புருஷனுக்குத் துணைசெய்பவளானதால், துணைவி, வாழ்க்கைத்துணை, யென்றும் பத்தினிக்குப் பலநாமங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன.

அப்படியே புருஷனுக்குப் பெண்சாதியே யிருக்கவேண்டிய அன்பையும், ஆசையையும், நேசத்தையும் காட்டவேண்டியதற்காக அன்பன், ஆர்வலன், உரியோன், காதலன், நேசன், பிரியனென்று புருஷனுக்குப் பலபெயர்கள் உண்டாயிருக்கின்றன. அவலக்ஷணமே யவதரித்ததுபோ லிருக்கிறவர்களுக்கு அழகம்மை யென்றும், அதர்மத்துக்கு ஆலயமானவனுக்குத் தர்மராயனென்றும், பெயர்கொடுத்தது போல, பிரியமென்கிற பிரசக்தியே யில்லாத ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு மேற்கண்ட பெயர்கள்பொருந்துமா? புருஷ பாரியா என்கிற அபிமானமில்லாதவர்களுக்குப் பிரியன, பிரியை, யென்கிறபெயரை மாற்றி, அப்பிரியன அப்பிரியை யென்கிற பெயர்களைக் கொடுப்பது உசிதமாயிருக்கின்றது.

• ஜனங்களுடைய நன்மைக்காக இராசா, மந்திரி, முதலானவர்களுக்கு அதிகாரங்கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினால் அந்தவிஷயந் தவிர மற்றவிஷயங்களிலெல்லாம இராசா, மந்திரி, முதலான அதிகாரிகளும் மற்றஜனங்களும் ஸமானஸ்தர்களதாமே. அப்படியே குடும்ப நன்மைக்காகப் புருஷனுக்கு எஜமானப்பட்டங் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினால், அந்தவிஷயந்தவிர மற்றவிஷயங்களிலெல்லாம் புருஷனும் பெண்சாதியும் சமானஸ்தர்களாயிருக்கிறார்கள். நாடகத்தில் இராசாவைப்போலப் பட்டந்தரித்துக்கொண்டவனுடைய அதிகாரம் வேறெங்கேயாவது செல்லுமா? அவனுடையபட்டம் பைத்தியக் காரப்பட்டந்தானே. தேசநன்மைக்காக இராசாதிகாரம் பெற்றுக்கொண்டவன் தேசநன்மையில் தவிர வேறுதுவிஷயங்களில அவனுடைய அதிகாரத்தை எப்படிச் செலுத்தக்கூடாதோ, அப்படியே குடும்பநன்மைக்காக நாயகப் பட்டந்தரித்துக்கொண்ட கணவன் குடும்பினிக்குக் கொடுமைசெய்வதில் முற்றும் அநதிகாரியா யிருக்கிறான்.

ஸ்திரீகளைப் பிரீதியாக ஆதரணை செய்யவேண்டியது புருஷர்களுக்கு எப்படிக்கடமையோ, அப்படியே ஸ்திரீகளுக்கு நல்ல புத்தி கற்பிக்கவேண்டியதும் புருஷர்களுடைய முக்கியகடமையா யிருக்கின்றது. இந்தத்தேசத்தில் அதிபாலியத்தில பெண்களுக்குக் கலியாணமாய்ப் புருஷர்களுடைய வீட்டிற்கு வருகிறபடியால், அவர்களுக்கு ஹிதோபதேசஞ்செய்து திருத்துவது புருஷர்களுக்குப் பிரயாசமாயிராது. ஆனை, குதிரை, மாடு, முதலியமிருகங்களையும் மனுஷன் திருத்தித் தன்னுடைய இஷ்டப்படி நடக்கக் கற்பிக்கிறானே; சூக்ஷ்மபுத்தியும் ஞானமுமுள்ள ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் புருஷன் கொஞ்சம் சிரமம் எடுத்துக்கொண்டால், அவர்களைத்திருத்துவது அதிசுலபமே.

முக்கியமாகப் புருஷர்கள் தாங்களும் சன்மார்க்கத்தில் நடந்து ஸ்திரீகளுக்கும் நல்லவழி காட்டவேண்டும். குரு ஒரு குற்றஞ் செய்தால, சீஷர்கள் ஒன்பது குற்றஞ் செய்யத் துணிவதுபோல வயதில் மூத்தவர்களும், படித்தவர்களுமான புருஷர்கள் துர்மார்க்கஞ்செய்தால், ஒன்றுந்தெரியாத சிறுபிராயமுள்ள ஸ்திரீகளும் அந்தப்படியே நடக்க ஆரம்பிப்பார்கள் அல்லவா?

வீட்டுக்குவெளியில் அந்நியர்முன்பாக ஒருவரும் தங்களுடைய துர்க்குணங்களைக் காட்டுகிறதில்லை. வெளியில தங்களுக்கு மேற்பட்டவர்களும் சமானமானவர்களும் அநேக ரிருப்பதினால், தேகத்தைசசட்டை, போர்வைமுதலானவைகளால் மூடிக்கொண்டு, புறத்தில் சஞ்சரிப்பதுபோலத் தங்களுடைய சுபாவ குணங்களை மறைத்துக்கொண்டு, கோபமின்மை, இன்சொல், முகமலர்ச்சி, அறங்கூறல், முதலிய தர்மவேஷந் தரித்துக்கொண்டு திரிகிறார்கள். வீட்டில வந்த உடனே புருஷர்கள் தேகத்தின் வெளிவேஷத்தைக் களைத்துப்போடுவதுபோல உள்வேஷத்தையுங் கலைத்துத் தங்களுடைய யதார்த்தசொரூபத்தை ஏழைப்பெண்சாதி யிடத்திலும், பிள்ளைகளிடத்திலும் காட்ட ஆரம்பிக்கிறபடியால், புருஷர்களுடைய துர்க்குணங்கள் பெண்சாதி பிள்ளைகளையுஞ்சேருகின்றனவே. "யதாராஜா ததாப்பிரஜா" ராஜா எப்படியோ அப்படியே குடிகளும் என்பதுபோல, பெரும்பாலும் புருஷன், மாமன், மாமி, எப்படியோ அப்படியே பெண்சாதியும் பரிணமிக்கிறாளென்பது நம்மெல்லோருக்கும் சகஜமாயும், அநுபோக சித்தமாயு மிருக்கின்றது.

பக்ஷி ஆகாசமெல்லாம் பறந்து திரிந்தாலும் கடைசியில் கூடுகளிலும். மரம் செடிகளிலும் வந்துசேர்ந்து ஆறுதல் அடைவதுபோல, புருஷர்கள் வெளியில்படுகிற கஷ்டங்கள் சிரமங்களெல்லாம் வீடுகளில் பெண்சாதிகளால் நிவர்த்தியாகி, அவர்களால் சுகமடையவேண்டியவர்களானதால், பெண்சாதிமார்களை அதற்குப் பாத்திரர்களாகவும், விவேகிகளாகவும், புண்ணியவதிகளாகவும் ஆக்கிக்கொள்ளவேண்டியது புருஷர்களுடைய சொந்தப்பிரயோஜனமாகவும், அப்படிச் செய்துகொள்ளாம லிருப்பது தங்களுடைய ஸ்வயங்கிருத அபராதமாகவு மிருக்கின்றன.

புருஷர்கள் ஸ்திரீகளுக்கு எப்போதுங் கொடுமைசெய்வதனால் நல்லஸ்திரீகள்கூட மனம்வெறுத்துக் கெட்டுப்போவதற்கு இடமுண்டாகிறது. நம்மைநேசிப்பவர்களை நேசிக்கிறதும், விரோதிப்பவர்களைவிரோதிக்கிறதும், மனுஷசுபாவமா யிருக்கிறது. புருஷர்களுக்கு ஸ்திரீகளிடத்தில் பிரியமில்லாவிட்டால், ஸ்திரீகளுக்குமட்டும் புருஷர்கள்மேல் எப்படிப் பிரீதியுண்டாகும்? நிரபராதிகளா

ன ஸ்திரீகளை நிஷ்காரணமாய் துஷ்டையென்றும், வியபிசாரியென்றும், நாயே, பேயே, யென்றும் புருஷர்கள் தூஷிப்பதனால்,"பிராமணா உன்வாக்குப் பலித்தது" 'என்பதுபோல, புருஷர்களுடைய வாகுப்பலித்து நல்ல ஸ்திரீகளும் துஷ்டைகளாய் விடுகிறார்கள்.

ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் கைநீண்டி அடிப்பது மகாகொடிய வழக்கமா யிருக்கிறது. அணுவை மலை எதிர்த்ததுபோலவும், எலியைப் புலி எதிர்த்தது போலவும், துர்ப்பலமுள்ள ஸ்திரீகளைப்புருஷர்கள் திட்டியடிப்பதனால் புருஷர்களுக்கே அவமானமல்லாமல், மற்றைப்படியல்லவே. சண்டைக்குப்போய்த்திரும்பின சிப்பாய்களில் ஒருவன் எதிரியினுடைய காலைத் தான்வெட்டினதாகவீரம்பேசிக்கொண்டானும். அதைக்கேட்ட புத்திமானொருவன் எதிரியினுடைய தலையை வெட்டுவதல்லவோ வீரம். காலை வெட்ட வேண்டியதென்னவென்றுகேட்க அதற்கு மேற்படிசிப்பாய் நானென்னசெய்வேன்? எதிரியின்தலையை வேறொருவன் முதனாளே வெட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான். நான் மறுநாள் காலைவெட்டினேனென்று சொன்னானும். பிரேதத்துடனே சண்டைசெய்த மேற்படி சுத்தவீரன்போலவும், செத்தபாம்பைத் துணிந்துபிடிக்கும் தைரியசாலிகள் போலவும், ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் திட்டியடித்துச்செய்கிறவாதமெல்லாம் அபவாதமே. அதனா லுண்டாகிறஜயமெல்லாம் அபஜயமே. கீர்த்தியெல்லாம் அபகீர்த்தியே.

பக்ஷிகள் மிருகங்கள்கூடப் பெண்ணுக்காக, ஆணும் ஆணும் அடித்துக்கொள்ளுகிறதே யல்லாது பெண்ணை யடித்து உபத்திரவஞ்செய்கிற ஆண் பக்ஷியையாவது, மிருகத்தையாவது நாம் கண்டதுமில்லை; உண்டெனக்கேட்டதுமில்லை. ஸ்திரீகளையடிக்கிற புருஷர்கள் பக்ஷிமிருகங்களையாவது குருவாக வைத்துக்கொண்டு அவைகளிடத்தில் ஞானோபதேசம் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டியது நிரமம்."ஏழையைக்கண்டால் மோழையும்பாயும்" என்பதுபோல,ஸ்திரீகளிடத்தில்கையின்பலத்தைக் காட்டுகிறது மல்லாமல், அவர்களிடத்தில் தங்களுடைய கவிசசாதுரியத்தைக் காட்டுகிற மஹாவித்துவான்களும் அநேகர் உண்டு. ஸ்திரீகளெல்லாம் கெட்டவர்களென்றும், நமன்வடிவமென்றும்,அவர்களை நம்பக்கூடாதென்றும், வாய்கூசாமல் சம்ஸ்கிருதத்திலும், தமிழிலும் அநேகவித்வான்கள் பாடியிருக்கிறார்கள்.

ஊமையூனிடத்தில் உளறுவாயன் தர்க்கத்துக்கு ஆரம்பித்தது போலவும், செவிடனிடத்தில் தெங்கினப்பாட்டுக்காரன் சங்கீதசாமர்த்தியத்தைக் காட்டுவதுபோலவும், கவியென்கிறநாமதேயத்தைக் கனவிலுங்கேட்டறியாத ஸ்திரீகளைத் தூஷித்துக் கவிபாடுவதினால் என்னபிரயோஜனம்? சகவாச தோஷத்தினாலோ, அல்லது வே

றென்னகாரணத்தினாலோ, சாரதாபீடமாகிய ஔவை கூடப்பெண்ணென்கிறமானமில்லாமல், "தையல்சொற்கேளேல்" பெண்வார்த்தையைக்கேளாதே என்று ஆத்திசூடியில சொல்லியிருக்கிறாள். பெண்கள் நல்ல புத்தி சொல்லுகிறபட்சத்தில் அதைக்கேட்டால்பாதகமென்ன? பெண்கள் படித்தால் ஔவையைப்போல விவேகிகளாவார்களென்பதற்கு ஔவையே சாக்ஷியல்லவா? ஔவையினுடைய நீதிநூல்களைப் படித்துப் பயனடையாத புருஷர்களுண்டா? இல்லையே. ஆகையால். இந்தவிஷயத்தில் ஔவைசொல்வது அநுசிதமானதால், பெண்வார்த்தையைக் கேளாதேயென்னும் ஔவையின் வாக்கியத்தை ஔவைக்கே உபயோகப்படுத்தி, இந்தவிஷயத்தில் அவள்சொல்லும் வார்த்தையைத் தள்ளி, பெண்கள் சமயத்தில் நல்ல புத்திசொன்னால் அதைக்கேட்போமாக.

இந்தத் தேசத்தார் ஸ்திரீகளை மானமாகவும், விசுவாசமாகவும் நடத்தவேண்டுமென்பதற்கு வேறொரு முக்கியகாரணமுமிருக்கின்றது. யூரோப் முதலான தேசங்களில் புருஷவியோகமாகிற ஸ்திரீகளுக்குப் புநர்விவாகஞ்செய்ய விதியிருப்பதுபோல, இந்தத்தேசத்தில் இல்லாமையினாலும், அதிபால்லியத்தில் கலியாணஞ்செய்கிற வழக்கமிருப்பதினாலும், எண்ணிக்கையில்லாத ஸ்திரீகள் பாலவிதந்துக்களாய்ப்போய், அன்ன வஸ்திரத்திற்கு மார்க்கமில்லாமல், நிராதரவாய்க் கஷ்டப்படும்படி சம்பவிக்கின்றது. ஆகையால், புருஷன் உள்ளவரையில் ஸ்திரீயை அன்பாக ஆதரிக்கவேண்டியதும் தனக்குப் பிற்காலம், அவளும் அவளுடைய பிள்ளைகளும் தெருவில் அலையாதபடி சீவனத்துக்குத் தகுந்தமார்க்கம் செய்யவேண்டியதும் புருஷனுடைய பிரதானகடமையாயிருக்கின்றது.

புருஷனுக்குப் பாதியுடலாயும், துணைவியாயும், கிரகநாயகியாயும், அவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு மாதாவாயும், குலவிளக்காயும், புருஷனுக்குப் புத்திரசந்தானமும், பெயரும், பிரபலமும், கொடுப்பவளாயும், இகபரசாதகியாயுமிருக்கிற பத்நியைப் புருஷன் எவ்வளவு கண்ணியப்படுத்துகிறானோ அவ்வளவு புருஷனுக்குங் கண்ணியம். அவளை எவ்வளவு தாழ்த்துகிறானோ, அவ்வளவு தன்னையுந் தாழ்த்திக் கொண்டதற்குச் சமானம்.

கடவுள் ஒருவர்மட்டும் மாசற்றவரேதவிர மனுஷராகிய நாமெல்லாரும் பாபாத்துமாக்களாயிருக்கிறோம், நாம் ஒருவர் மற்றொருவருடைய குற்றங்களைப் பொறுக்காவிட்டால் நம்முடைய குற்றங்களைக் கடவுள் எப்படிப்பொறுப்பார்? ஸ்திரீகள்தெரிந்தும், தெரியாமலும், யாதொருபிழைசெய்தாலும் அதைப்புருஷர்கள் பொறுத்துக்கொண்டு சாந்தமாகவும் நயமாகவும் ஸ்திரீகளு

க்குபபுத்திசொல்லித் திருத்தவேண்டுமேதவிரக் கோபங்கொண்டு கொடுமைசெய்யக்கூடாது கோபம்வந்தபோது மூக்கையறுத்துவிட்டு சந்தோஷம்வந்தபோது அறுந்தமூக்கை ஒட்டிகொள்ளச்சொன்னால ஒட்டுமா?

கடவுள் அவருடைய அடியார்சபையை நேசிப்பது போலவும், ஒவ்வொருவனுமதனனைததான் நேசிபபதுபோலவும், தனனுடையபத்தினியை நேசிககவேண்டுமென்றும், ஒருவனும்தன்னுடைய பத்தினியிடத்தில விரோதமாயிருக்கக் கூடாதென்றும் வேதம் விதிககின்றது. தன்னுடைய பததினியைப பிரியமாக நேசிப்பதாகக கலியாணகாலத்தில புருஷன் முந்திவாக்குததத்தஞ் செயகிறபடியால அந்த வாககை நிறைவேற்ற வேண்டியது அவனுடைய முந்தின கடமையா யிருககின்றது. [ஒருவன் கலியாணம செயதுகொள்ளுவதும் செய்துகொள்ளாம லிருப்பதும் அவனுடைய இஷ்டமேயன்றிக் கலியாணஞ் செய்துகொளவது அகததியம அலல. கலியாணமசெய்து கொள்ளாமலிருப்பது தோஷமுமல்ல. ஆனாலகலியாணம் செய்துகொண்டவன் ஷ வேதவாககியஙகளின்படி பெண்சாதியைபபிரியமாக நேசிக்கபபாத்தியபபட்டிருககின்றான். தன்னைத்தான்நேசிப்பது போல தன்னுடைய பததினியை நேசிககிறவன் பத்தினிக்கு ஹிதமானகாரியம எதுவோ அதைமட்டும் செயவான். அவளுக்கு அஹிதமான காரியஙகளை ஒருநாளும் செய்யமாட்டான். தானெப்படி சுயகாரிய துரந்தரனா யிருககிறானோ அப்படியே பெண்சாதியினுடைய காரியங்களிலும் ஸர்வஜாககிரதை யுள்ளவனாயிருப்பான். ஒருவன் தன் பெண்சாதியை எவ்வளவுபிரியமாக நேசிக்கிறானோ அவ்வளவு பிரியமாகப் பெண்சாதியும் புருஷனை நேசிப்பாளாகையால் பெண்சாதியை நேசிககிற புருஷன் தன்னைத்தானே நேசிககிறவனாயிருககிறான். இப்படியாக ஒருவரையொருவர்பிரியமாகநேசிக்கிறபுருஷனும் பெண்சாதியும் மகாபாக்கியசாலிகளாயிருக்கிறார்கள் அவாகளுக்கு ஒருதுக்கம் நேரிட்டாலும அந்தத்துக்கத்தை இருவரும்சமபாகமாகத தாஙகிக்கொள்வதினால அந்தத்துக்கத்தினுடைய பாரம்குறைந்துபோகின்றது. அவர்களில ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டாகிற சந்தோஷத்தை இருவரும்சமமாக அநுபவிபபதால அவர்களுடைய சந்தோஷம் இரட்டிப்பாகின்றது. துக்கரூபமாகிய இந்தப்பிரபஞ்சத்தில பலஆபத்துகளும் கவலைகளும் துன்பங்களும் நேரிடுகிறபடியால் அந்தச்சமயத்தில்நமக்குத் திடஞ்சொல்லித்தேற்றவும் சந்தோஷகாலத்தில் கூட இருந்து ரசிக்கவும் பெண்சாதியைப்போல நமக்கு உற்ற துணை யார் இருக்கிறார்கள்? ஸ்திரீயும், புருஷனும் ஒருவரையொ

ருவர் எவ்வளவுநேசிக்கிறார்களோ அவ்வளவு பிறராலும் அவர்கள்மதிக்கப்படுவார்கள், அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேசியாவிட்டால் அவர்களைப் பிறருமதியார்கள். அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் அவர்களைமதியாமலும் அவர்களுடையசொற்படி நடவாமலும் தன்னரசுநடந்துபோற் கெட்டுப்போவார்களென்பது சந்தேகமா?

ஒருநாளல்ல, இரண்டுநாளல்ல, அநேகவருஷகாலம் ஸ்திரீயும்புருஷனும் கூடிவாழ்ந்து வம்சவிர்த்தியும் குடும்பப்பிரதிஷ்டையும் செய்யவேண்டியவர்களானதால், அவர்கள் தரித்திரர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள்மனமொத்துக்கலந்து வாழ்வதேபெரியபாக்கியம், அந்தப்பாக்கியமில்லாவிட்டால் மற்றவகைப்பாக்கியமெல்லாம் அபாக்கியம். ஆகையால் உடலும்உயிரும்போலவும், நகமும்சதையும்போலவும், மணியும்ஒளியும்போலவும், பூவும்வாசமும்போலவும், கரும்பும் ரசமும்போலவும் ஸ்திரீபுருஷர்கள் அந்நியோந்நியமாய்க் கூடிவாழக்கடவார்கள். அப்படிவாழ்ந்தால் இகபரசுகங்களை அடைவார்களென்பது நிச்சயமே.

புருஷர்கள்தத்தமக்குரிய பலதொழில்களைக் கற்றுக்கொண்டு சரீரப்பிரயாசப்பட்டுப் பெண்சாதிபிள்ளைகள் முதலிய குடும்பவிசிஷ்டத்தையும் தகுந்தபடி சம்ரக்ஷணைசெய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். நாம்மேற்சொல்லியபடி இந்தத்தேசத்தில் அநேகஜாதியார்களுக்குள் விதந்துக்களுக்கு மறுவிவாஹஞ்செய்கிறவழக்கமில்லாதபடியால், புருஷர்கள் தாங்கள் சம்பாதிக்கிறபொருள்களை டம்பம், காமம், குடி, சூது முதலிய துர்விஷயங்களில்வீணே செலவழிக்காமல் ஸ்திரீகளுக்குப்பொருள் சேர்த்துவைக்கவேண்டியது அகத்தியமாயிருக்கின்றது - அப்படிச்செய்வது சாஸ்திரசம்மதமாயுமிருக்கின்றது. எப்படியென்றால் ஒருஸ்திரீக்கு அவளுடையதாய், தந்தை, புருஷன் முதலியவர்களால் கொடுக்கப்படுகிறதனமே "ஸ்திரீதனம்" அல்லது "சௌதாயகம்" என்றும் அந்தச்சொத்துக்கு அவளேபூர்ணசுதந்தரி யென்றும்பிரமாதமானகுடும்பநிர்ப்பந்தங்களை நிவர்த்திசெய்யும் பொருட்டுப் பெண்சாதியினுடைய ஸ்திரீதனத்தைப் புருஷன்உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுகிறபக்ஷத்தில் பிற்பாடுமுதலும் வட்டியுமாகப்பெண்சாதிக்கு அவன் உத்தரிக்கக்கடவனென்றும் மிதாக்ஷரம், ஸ்மிருதிசந்திரிகை, சரஸ்வதிவிலாஸம், வியவகாரமயூகம் முதலிய தர்ம சாஸ்திர புஸ்தகங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்திரீகளுக்குப்பிற்காலத்தில் உதவும்படிக்குப் பிரத்தியேகமாகப் பொருள்வைக்கவேண்டியது அகத்தியமென்பதற்கு மேற்கண்டசாஸ்திரங்களைத்தவிர வேறேசாக்ஷியும்வேண்டுமா? அந்தச்சாஸ்திரவிதியைச்சர்வசாதாரணமாக இந்தத்தேசத்தார் அநுஷ்டானத்துக்

குக் கொண்டுவராமலிருப்பது ஸ்திரீகளுடைய தௌர்ப்பாக்கிய மாயிருக்கின்றது.

யூரோப்பியர்களும் மகமதுமதஸ்தர்களும் கலியாணகாலத்திலாவது அதற்குமுன்னாவது பின்னாவது ஸ்திரீதனத்தைப்பற்றித் தப்பாமல் வியவஸ்தைசெய்து கொள்ளுகிறார்கள். விதந்துக்களுக்கு மறுவிவாகஞ்செய்கிற சம்பிரதாயமுள்ள யூரோப்பியர்களும் மகமதுமதஸ்தர்களுமே ஸ்திரீதனத்தைப்பற்றி ஏற்பாடுசெய்துகொள்ளுவார்களானால் ஸ்திரீகளுக்கு மறு விவாகஞ்செய்கிற சம்பிரதாயமில்லாத இந்தத்தேசத்துப் பிராமணர்கள், வேளாளர்கள், முதலிகள், செட்டிகள்முதலாகியவர்கள் ஸ்திரீதனத்தைப் பற்றி நிபந்தனைசெய்து கொள்ளவேண்டியது எவ்வளவு அகத்தியமென்பதைநாம் சொல்லவும் வேண்டுமா? வெகுகாலத்துக்குப்பிற்பாடு நடக்கவேண்டிய காரியங்களையெல்லாம் முன்னமே சீரிட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள். நிலம், மனைமுதலியவைகளை வாங்குகிறவர்கள் பிற்பாடெந்தக்காலத்திலும் ஆக்ஷேபம் உண்டாகாதபடி தகுந்தசாஸனங்களையும், பட்டையங்களையும் பெற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள்மறுநாள் இறக்கிறவர்களாயிருந்தாலும், சந்திரசூரியர்களும, சல்லுங்காவேரியும், புல்லும்பூமியுமுள்ள வரையில சொத்துக்களை அநுபவிக்கிறதென்று சங்கேதஞ்செய்து கொள்ளுகிறார்கள். அநேக வருஷங்களுக்குப் பிற்பாடு உபயோகமாகவேண்டியபொருள்களை முன்னமேசேகரஞ் செய்துவைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

கலியாணத்துக்கு வெகுகாலத்துக்குமுன்னமே இன்னான் மாப்பிள்ளை இன்னாள்பெண்ணென்று நிச்சிதார்த்தஞ்செய்துகொள்ளுகிறார்கள். வியாதியில்லாமல் திடகாத்திரர்களாயிருக்கிறவர்களும் தங்களுக்குப்பிற்காலம் தங்களுடைய தனரணங்களுக்கு இன்னார்பாத்தியஸ்தர்கள் என்பதையும், தங்களுடைய கர்மங்களும், தர்மங்களும்நடக்கவேண்டிய கிரமத்தையும் லிகிதரூபமாகப் பதிந்துவைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இவ்வண்ணமாகப்பின்பு நடக்கவேண்டிய விஷயங்களையெல்லாம் முன்னமே ஆலோசித்து நிச்சயஞ்செய்து கொள்ளுகிறவர்கள் தங்களுடையபத்தினிகளைமட்டும் நினைக்கிறதில்லை. பத்தினிஜீவவதியா யிருக்கும்பொழுது புருஷன்யாதொரு வியவஸ்தையும் செய்யாமல் இறந்துபோனால் அவள்என்னசெய்வாள்? எங்கேபோவாள்? எப்படிஜீவிப்பாள்? அனேகஇடங்களில் இறந்துபோன தனவான்களுடைய ஆஸ்திகளை அவர்களுடைய தாயாதி முதலானவர்கள் கட்டிக்கொண்டு அந்தத்தனவான்களுடைய பத்னிகளை அந்தரத்தில் விடுகிறது நாம்பார்க்கவில்லையா? ககாசித்து,புத்திரர்களும், சகோதரர்

களும், தாயாதிகளும் இல்லாமல் இறந்துபோகிறவனுடைய சொத்துக்குமட்டும் பத்நிபாத்தியஸ்தியாகிறாள். அப்படியில்லாமல் அபாத்தியஸ்தியாய்ப்போகிறவளுடைய கதிஅதோகதிதானே. பெற்ற தாயாருக்குச் சோறுபோடாத பிள்ளைகளும் அனேகர் இருக்கிறார்களே. பிள்ளைகளுடையநிலைவரமே இப்படியிருக்கும்பொழுது தாயாதிகளுடைய தன்மையைச்சொல்லவும் வேண்டுமா?

பாகம்பிரியாமல் ஏகயோகக்ஷேமமாயிருக்கிற சகோதரர்களில் ஒருவன்இறந்துபோகிறபக்ஷத்தில் அவனுடையபாரியையானவள் கொழுந்தன்மார்களிடத்திலும் அவர்களுடையபத்நிகளிடத்திலும் அன்னவஸ்திரத்துக்காகக் கையேந்திக்கொண்டு அவர்கள்செய்கிறசகல கொடுமைகளையும் ஸஹிக்கும்படி சம்பவிக்கின்றது. அவள்அந்தக்கொடுமைகளைச் சகிக்கமாட்டாமல் கொழுந்தன்மேல் ஜீவனாம்சவியாஜ்ஜியம் தொடர்ந்தால் அவள்வியபிசாரியென்றும், தான்விபக்தனென்றும், சொத்துகள் தன்ஸ்வார்ஜிதமென்றும் கொழுந்தன்ஸர்வாபத்தமான துர்க்கஸாக்ஷிகளைப்பேசி அவளுடைய ஜீவனாம்சத்தைக்கெடுக்க முயற்சிசெய்கிறான். அவள்பகீரதப்பிரயத்தனஞ்செய்து ஜயபத்திரிகை பெற்றுக்கொண்டாலும் அதுநிறைவேறாதபடி கொழுந்தன்செய்கிற தந்திரங்கள்அநந்தமே. நாம்நியாயாதிபதியாகையால் நாம்சொல்வது உண்மையென்பதற்கு நாமேசாக்ஷியாயிருக்கிறோம். புருஷனையிழந்து திக்கதியாய்ப்போன ஸ்திரீசகோதரர்கள் வீட்டுக்குப்போனால் அங்கேஅண்ணியார் செய்கிறகொடுமை எண்ணிமுடியாது. நாத்தனாரைக்கண்டால் நாய்போல்விழுகிற அண்ணியார்கள் அநேகரிருக்கிறார்கள். "பிக்ஷைபோட்டதுபோதும் நாயைப்பிடித்துக்கட்டு" என்பதுபோல் அண்ணியாரிடத்தில் அரைநாழிகை யிருப்பதைப்பார்க்கிலும் மண்ணையள்ளி வாயிலேபோட்டுக்கொள்ளலாமே. இப்படியாக அண்டஇடமில்லாமல் அகதியாய்ப்போகிற ஸ்திரீ என்னசெய்வாள்? அவள் வேலைசெய்யத் தெரிந்தவளாயிருந்தால் கைப்பாடுபட்டாயினும்பிழைப்பாள். மரியாதையுள்ளகுடும்பத்தைச்சேர்ந்த ஸ்திரீகள்என்னசெய்வார்கள்? பல்லக்கேறித்திரிந்தவர்கள் பாடுபட அறிவார்களா? முடித்ததலை புல்லெடுக்க அறியுமா? தங்கவளையிட்ட கை சாணந்தட்ட அறியுமா? தண்டையிட்ட கால் சகதி மிதிக்க அறியுமா? உசிதமானவலக்கை உலக்கைபிடிக்க அறியுமா? இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகளுக்குச் சிறுபிள்ளைகளும் இருந்துவிட்டால் அவர்களுடைய கஷ்டத்துக்குமட்டுப் பிரமாணமுண்டா? விதந்துக்களில் அனேகர் கெட்டுப்போவதற்குத் தரித்திரமே முக்கியகாரணமாயிருப்பதால் புருஷர்கள் எப்படியாவது பிரயாசப்பட்டுத் தங்களுடைய பத்நிகளுக்குப் பாத்தி

யேகமாகப் பொருளைவைக்கவேண்டும் - அப்படிச் செய்வதுநாம் முன்னமே விவரித்தபடி சாஸ்திரசம்மதமாயிருக்கின்றது - புருஷன் முன்னே யிறந்தால் பெண்சாதிக்கும் பெண்சாதிமுன்னே யிறந்தால் புருஷனுக்கும் அந்தச் சௌதாயகம்உபயோகமாகுமே.

இந்தத்தேசத்தில் விதந்துக்களுடைய ஸ்திதி அதி நிர்ப்பாக்கியமாயும் இரக்கத்துக்குரியதாயும் இருக்கின்றது - விதவையென்கிற பதமேதூஷியமாயிருக்கின்றது. ஒருவனைப்பார்த்து மற்றொருவன் "விதவா" என்று சொன்னால அவனுக்கு ரௌத்திராகாரமாய்க் கோபம் ஜனிக்கின்றது. ஒருவிதவையைப்பார்த்து "விதவை" என்று சொன்னால் அவளுக்கும் மனஸ்தாபமுண்டாகின்றது - அவள் புருஷனோடு கூடச்சகல சுகங்களையும் இழந்துபோகிறாள். சிவப்புசசேலை வெள்ளைச் சேலையாகவும், இருகால போஜனம் ஒருகால போஜனமாயும், மயிர்த்தலைமொட்டைத்தலையாயும், சுகமெல்லாந் துக்கமாயும் மாறுகின்றன - அவளுக்குநகையுமில்லை - தொகையுமில்லை - வகையுமில்லை - அவளுக்கு அலங்காரமில்லை - அதிசயமில்லை. யாதொன்றுமில்லை. "கூலியில்லாவிட்டாலும் வேலைக்குக்குறைவில்லை" என்பதுபோல்வீட்டிலுள்ள கஷ்டமான வேலைகளுக்கெல்லாம் அவளே உத்தரவாதியாகிறாள் - கலியாணக்காரர்கள் அவளைக் கண்ணால்பார்க்கக் கூடாதாம். அவள் சந்தோஷங்களுக்கெல்லாம் தள்ளுபடியாகிறாள்- துக்கங்களுக்கெல்லாம் சொந்தக்காரியாகிறாள் - துர்க்குறிகளெல்லாம் முற்குறியென்று அவளைவீணே தூஷிப்பார்கள் - ஒருவன் வெளியேபோகும்பொழுது விதவை எதிரேவந்தால் துர்நிமித்தமென்று நிர் நிமித்தமாக அவளைக்கோபிக்கிறான். "கைம்பெண்டாட்டியே கழிபட்டஜன்மம்" என்று அவளையாவரும் அநியாயமாக இகழுகிறார்கள். "ஊருக்கு இளைத்தவன் பிள்ளையாரகோயிலாண்டி" என்பதுபோலச சகலப் பிரதிகூலங்களுக்கும் அவளே காரணமென்று சொல்லுகிறார்கள் - குதிரைதூக்கிப் போட்டதுமல்லாமல் மேலேயேறியும் மிதித்ததுபோல் கணவனையிழந்து கதியற்று நிற்கிறவிதந்துவைச்சகலரும் கூடித்துன்பப்படுத்துவது தர்மமல்லவே - பர்த்தா இருக்கமாட்டாமல் பரலோகம் போனால் அதற்குப் பத்தினி என்னசெய்வாள்? ஆகையால்விதந்துக்களைக் கண்ணியமாக நடத்துகிறவர்களே புண்ணிய புருஷர்கள்.

ஸ்திரீகள் பட்சத்தில் எழுதத் தொடங்கிய நாம் இன்னும் இரண்டொரு விஷயங்களைப்பற்றி எழுதாமல் விட்டுவிடுவோமானால் இந்த வசன காவியம் குறை வுள்ளதாயிருக்குமாகையால் அந்தவிஷயங்களையும் எடுத்துரைக்க அபேட்சிக்கின்றோம்

பிராமணர்களுக்குள் பெண்வீட்டுக்காரர்கள் புருஷன் வீட்டுக்காரர்களிடத்தில பெண்ணுக்குக் கிரயம் வாங்கிக்கொண்டுபெண்ணைக் கொடுப்பது பெரும்பாலும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. இதுதுர்வழக்கமாயும் அசாஸ்திரீயமாயுமிருக்கின்றது. எட்டுவகைக் கலியாணங்களில, பிராம்மியம், தெய்வம், ஆரிஷம், பிராஜாபத்தியம் என்கிற நான்குவகைக்கலியாணங்கள் மட்டும் சாஸ்திரப்படி பிராமணர்களுக்குரிய வைகளாயும் மற்ற நான்கு வகைக்கலியாணங்களும் மற்றவர்ணத்தார்களுக்கு உரியவைகளாயும் இருக்கின்றன. புருஷனிடத்தில்யாதொருபொருளும் வாங்காமல் அக்கினிசாக்ஷியாக அவனுக்குக்கன்னிகையைக் கொடுப்பதேபிராமணர்களுக்குரிய ஷை நான்குவகை விவாகங்களின் தாற்பரியமென்று தர்ம சாஸ்திரம் விதிக்கின்றது. பொருள்வாங்கிக்கொண்டு பெண்ணைக்கொடுப்பது ஆசுர விவாகமாயும் அதுசாஸ்திரப்படி வைசியர்களுக்கும்சூத்திரர்களுக்குமட்டும் உரியதாயும்இருக்கின்றது. வைசியர்களும் சூத்திரர்களுமே ஆசுரவிவாகம் அக்கிரமமென்று தள்ளிப் பிராம்மிய விவாகம் செய்கிறார்கள். அப்படியிருக்கப்பிராமணர்கள் தங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஆசுரவிவாகத்தைக்கைப்பற்றிக்கொண்டு புருஷன் இனத்தாரிடத்தில் கன்னியாசுல்க்கம்வாங்குவது சுத்த அக்கிரமமாயும் சாஸ்திரவிரோதமாயுமிருக்கின்றது. பொருள்வாங்கிக்கொண்டு பெண்கொடுக்கிறவர்களும் கலியாண காலங்களில் கன்னிகாதானத்துக்கு உரியமந்திரங்களையும் அநுஷ்டானங்களையுமே அநுஸரிக்கிறார்கள். இது பிரத்தியக்ஷமான மோசமல்லவா? மாம்ஸவிக்கிரயஞ் செய்கிற துர்வழக்கத்தினால் பலதீங்குகள் விளைகின்றன. பெண்வீட்டுக்காரர்கள் தங்களுக்கு அதிகப்பணம் வருகிற வழியைப்பார்க்கிறார்களே தவிரப்பெண்ணினுடைய க்ஷேம லாபத்தை எவ்வளவும் யோசிக்கிறதில்லை. பரிதானம் வாங்குகிற நியாயாதிபதிகள் யுக்தாயுக்தங்களையும், கிரமாக்கிரமங்களையும் பாராமல் உபயகக்ஷிக்காரர்களில் எவன் அதிகப் பொருள் கொடுக்கிறானோ அவன்பக்ஷமாய்த்தீர்மானம் செய்வதுபோலவும், ஒருசொத்தை ஏலங்கூறுகிறவன் யார் அதிகக்கிரயம் கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுக்குக்கிரயம் செய்வது போலவும் மாம்ச விக்கிரயம் செய்கிறவர்கள் கொள்ளுகிறவனுடைய யோக்கியதையை யாவது, வயதையாவது, அந்தஸ்தையாவது யோசியாமல் எவன் அதிகத்தொகை கொடுக்கிறானோ அவனுக்கே பெண்ணைக் கொடுக்கிறார்கள். ஒருவன் யௌவனபுருஷனாயும் குலத்திலும் குணங்களிலும் சிறந்தவனாயுமிருந்தாலும் அவனைப்பார்க்கிலும் ஒரு விர்த்தாப்பியன் அதிகப்பணம் கொடுக்கிறபட்சத்தில் அவன் அயோக்கியனாயும் ரோகஸ்தனாயும் இருந்தாலும் அவனுக்கேபெண்ணைக் கொடுக்

கிறார்கள். ௪-௫-௬ வயதுள்ள பெண்ணை அவளுக்குத் தகப்பனாயும், பாட்டனாயும், சிலவிசை முப்பாட்டனாயும் இருக்கத்தக்க பிராயமுள்ள ஒரு கிழவனுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அதிகவயதுள்ளவர்களும் அயோக்கியர்களுமே அதிகப்பணம் கொடுக்கச் சம்மதிக்கிறபடியால் அவர்களுக்கே சிறுபிராயமுள்ள பெண்கள் கிடைக்கிறார்கள். அந்தக்காரணத்தைப்பற்றியே "அம்மாள் தெருளுவதற்குமுன் ஐயர் உருளுவார்" என்கிற உலகவாக்கியமுண்டாயிருக்கின்றது. பிராமணர்களில் பெண்கள் ருதுவாகிறதற்குமுன் அவர்களுக்கு விவாகம் செய்யவேண்டுமென்றும் விவாகம் செய்வதற்குமுன் ருதுவாகிற ஸ்திரீஜாதிப் பிரஷ்டையென்றும் தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கச் சிலர் அர்தச்சாஸ்திரத்தைக்கட்டித் தூரத்தில் எறிந்துவிட்டு அதிகவயதுள்ள பெண்களுக்கு அதிகப்பணம்வாங்குவதற்காக, ௧௪ - ௧௫ - வயதுவரையில் கலியாணம் இல்லாமல் பெண்களைவைத்துக்கொண்டு அவர்களுடைய வயதையும் குறைத்துச் சொல்லிக்கொண்டு பெண்களை ஏலங்கூறிக்கொண்டிருப்பதுமன்றி, பெண்கள் ருதுவாகாதபடி ஆகாராதிகளைக்குறைத்து அவர்களைச் சகல அசௌக்கியங்களுக்கும் உட்படுத்துகிறார்கள். அவர்கள்தாம் பணத்துக்காகக்காத்திருக்கிறார்கள். ருதுகாலமும் அவர்களுக்காகக்காத்திருக்குமா? காத்திராதாகையால் அநேகசமயங்களில் பெண்கள் கலியாணத்திற்குமுன்ருதுவாய் விடுகிறார்கள். அந்தவெட்கக்கேடுவெளியாகாதபடி பகிஷ்டையான பெண்ணை அப்புறப் படுத்தாமல் வீட்டுடனே வைத்துக்கொண்டு தங்களுடைய வர்ண சாரத்தைக்கெடுக்கிறார்கள். அநேகர் சீக்கிரத்தில் பெண்ணைக்கொடுத்துப் பணம்வாங்குவதற்காக அதிபால்லியத்தில் பெண்களுக்குக் கலியாணம்செய்கிறார்கள் - புருஷன் எப்படிப்பட்டவனென்று பாராமலும், அவனிடத்தில் பெண்கள் க்ஷேமமாயிருக்குமோ அல்லதுவருத்தப்படுமோ என்பதை நினையாமலும் தாய்தகப்பன்மார்கள் தங்களுடையவருமானத்தை மட்டும் பெரிதாயெண்ணிப் பெண்களைப் பலியிடுவது எவ்வளவுபெரிய அநியாயம்.

ஒருவன் ஏழையாயிருந்தாலும் கன்னியாசுல்க்கம், கலியாணச்செலவுமுதலியவைகளுக்காகச் சுமார் ரூ-௲ வரையில் அவனுக்குச்செலவாகிறபடியால், அதினால் அவனுடைய குடிமுழுகிப் போகின்றது. இப்படிப்பட்டவனுக்கு வாழ்க்கைப்படுகிறபெண்ணுக்குஎன்னசுகம்உண்டு? "அஷ்டதரித்திரம் ஆத்தாள்வீடு அதிலும் தரித்திரம்மாமியார்வீடு" என்பதுபோல புருஷன்சௌக்கியமாயிருந்த காலத்தில் அவனிடத்தில் இராமல் எளிய தாய் தகப்பன்மார்களோடு கூடக்கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபெண் அவ

ர்களுக்குத்தன்மூலமாக சௌக்கியம் உண்டாகுங்காலத்தில் அவர்களைவிட்டு நீங்கி இனிமேல் கஷ்டப்படப்போகிற புருஷனுக்கு அவள்வாழ்க்கைப்படுவது எவ்வளவு நிர்ப்பாக்கியம்? புருஷன் பொன்னைக்கொடுத்துப் பெண்டாட்டிகொண்டு திண்டாட்டப்பட்டதை நினைத்து நினைத்து அவளைஎப்போதும் சீறுமாறுகடப்பிக்கிறான். அவனுடைய மாமனார், மாமியார், நாத்தனார் முதலானவர்களும் சமயம் வரும் போதெல்லாம் "அடியே எங்களுடைய குடியைக்கெடுத்தவளே" என்று சொல்லிச்சொல்லி அவளை ஓயாமல் ஏசுகிறார்கள். இப்படியாக ஸ்திரீகளுக்குண்டாகிற பலதுன்பங்களுக்கும் மாம்ஸவிக்கிரயமே காரணமாயிருக்கின்றது.

பொருள்கொடுத்துப்பெண்கொள்வதினால்புருஷனுக்குண்டாகிறகஷ்டங்களும் அமிதமே. உலகத்தில்பணங்கொடுக்க நிர்வாகமில்லாத ஏழைகளே அதிகமாயிருப்பதால் பிள்ளையாருக்குப் பெண் அகப்பட்டாலும் அநேகருக்குப் பெண்கிடைக்காமல் ஆயுசுகாலம்முழுமையும் பிரமசாரிகளாகவேயிருந்து விடுகிறார்கள். பிற்பாடு ஒருக்கால் அவர்களுக்குப்பொருள் அகப்பட்டாலும்விர்த்தாப்பியம் மேலிட்டு ஸம்ஸாரத்துக்குத்தகாதவர்களாய்ப்போகிறார்கள். அநேகர்வீட்டை விற்று, நிலத்தைவிற்று, கைப்பொருளையெல்லாம் கலியாணத்துக்குக்கொடுத்து விட்டு, சுத்த ஏழைகளாய்ப் போகிறார்கள். பலபிள்ளைகளை உடைய ஒருவன் தனிகனாயிருந்தாலும் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் தனித்தனியே பணம் கொடுத்துக் கலியாணம் செய்வதில் அவனுடைய ஆஸ்திமுழுவதும் தோற்றுவிடுகிறான். ஒருவனுக்கு - ௪ - பெண்கள் பிறந்தால் அவன் சீமானாகிறான். ஒருவனுக்கு - ௪ - ஆண்பிள்ளைகள்பிறந்தால் அவன்தரித்திரனாய்ப்போகிறான். தனவான்களுக்குக்கன்னிகாதானமாயாவது அல்லது சொற்பப் பொருளைவாங்கிக்கொண்டாவது சிலர் பெண்கொடுக்கிறார்கள். ஏழைகளிடத்தில்மட்டும் அதிகப்பணம் கேட்கிறார்கள். வீடு, மாடு, நிலம்முதலிய சொத்துக்களுக்கெல்லாம் கிரயம் நிஷ்கரிஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கன்னியாசுல்கத்துக்கோ கணக்கில்லை. ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய இஷ்டப்படிவாய்கொண்டமட்டும் பணம் கேட்கிறான். நாளுக்குநாள் பெண்களுக்குக்கிரயம் அதிகரித்து வருவதாகச் சகலரும் முறையிடுகிறார்கள். பிரதமதாரம் கொள்ளுகிறவனிடத்தில்வாங்குகிறபணத்தைப் பார்க்கிலும் இரண்டாந்தாரம் கொள்ளுகிறவனிடத்தில் அதிகப்பணம் வாங்குகிறார்கள். மூன்றாந் தாரக்காரனிடத்தில் அதிலும் அதிகப்பணம் வாங்குகிறார்கள், இப்படியே தாரம் அதிகரிக்க, அதிகரிக்கப்பணமும் அதிகரிக்கின்றது.

கடைவியாபாரிகள் எவ்வளவு சரக்கு வேண்டுமானாலும் கடனுக்கொடுக்கிறார்கள். பெண்வியாபாரிகளோ என்றால் மாம்ஸவிக்கிரயப்பணத்தைப்பூரணமாகக் கையில்வாங்கிக்கொள்ளாமல் பெண்கொடுக்கிறதில்லை - கடன்பத்திரம், பந்தகம், பிணைமுதலியவைகளை அவர்கள் அங்கீகரிக்கிறதேயில்லை. நாளைக்குப் பெண் போய் வாழவேண்டிய இடம் என்பதை யோசியாமல் அஸ்துரொக்கமாகப் பணத்தைவாங்கிக்கொண்டு தான் பிற்பாடு பெண்ணைக்கொடுக்கிறார்கள். இவ்வளவு நிர்த்தாக்ஷிண்ணியமாகப் பெண்ணுக்குக்கிரயம்வாங்குவதற்கு நியாயம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. கலியாணம் ஆணுக்கு எப்படி அவசியமோ அப்படியே பெண்ணுக்கும் அவசியந்தானே. பெண்ணுக்குக்கிரயம் வாங்குவது நியாயமாயிருந்தால் ஆணுக்காகவும் பெண்வீட்டுக்காரனிடத்தில் கிரயம்வாங்குவது நியாயந்தானே. கலியாணமானது புருஷனைப்பார்க்கிலும் பெண்ணுக்கு அகத்தியமாயும் அநிவார்யமாயு மிருக்கின்றது. ஏனென்றால புருஷன் கலியாணமில்லாமல் எப்போதும் பிரமசாரியா யிருந்துவிடலாம், பிராமண ஸ்திரீகள் கலியாணம் இல்லாமல் இருப்பது முறையல்லவே. ஆகையால்புருஷர்களெல்லாரும் கட்டுப்பாடுபண்ணிக் கொண்டுபெண்களுக்குக்கிரயமே கொடுக்கிறதில்லையென்று நிராகரணஞ் செய்தால் பெண்களுடைய தாய்தகப்பனமார்கள் பெண்களைவைத்துக்கொண்டு என்னசெய்வார்கள்? அவர்களே புருஷர்களுடைய கால்களில்விழுந்து பெண்களைக் கன்னிகாதானமாகக்கொடுக்கத்துரிதப்படுவார்களல்லவா? பிராமணர்களைத்தவிர வேறெந்த ஜாதியிலும், எந்தத்தேசத்திலும் மாம்ஸவிக்கிரயம் செய்கிறவழக்கமேயில்லை. முன்னேநாம் தெரிவித்தபடி ஆசுரவிவாகத்துக்கு உரியவர்களான வைசியர்களும் சூத்திரர்களுமே அந்த விவாகத்தை நிஷேதித்துத் தள்ளியிருக்கத்தாங்கள் குலசிரேஷ்டர்களென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிற பிராமணர்கள் மற்றஜாதியாரால் நிஷித்தம் செய்யப்பட்ட அந்த ஆசாரத்தை அநுஷ்டிக்கலாமா? புருஷப்பிரஜைபோல் பெண்ணுக்குத்தகப்பனுடைய ஆஸ்தியில்பாகம் இல்லாமையால் அவளுக்கு ஸ்திரீதனம்கொடுப்பது தேசாசாரமாயும் சாஸ்திரசம்மதமாயுமிருக்க அப்படிச் செய்யாமல் பெண்ணை விற்றுத் தாய்தகப்பன் மார்கள் பணம் சம்பாதிப்பது நியாயமா? "உடும்பு வேண்டாம் கையைவிட்டாற்போதும்" என்பதுபோல்அவர்கள் ஸ்திரீதனம்கொடாவிட்டாலும் பெண்களை விக்கிரயப்படுத்தாமல் சும்மாகொடுத்து விட்டாற்போதுமே.

பெண்களுக்கு அதிபால்லியத்தில் கலியாணம்செய்கிற ஆசாரம் துராசாரமாயிருக்கின்றது. ஸ்திரீகளுக்கு விவாகம் செய்

யத்தக்க பருவம் "எட்டாவதுவயது" என்று தருமசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்க அதற்கு விரோதமாக - உ-பிராயமுள்ளபெண்களுக்கும் விவாகம் செய்கிறார்கள். அப்படிச்செய்வதினால் தாய்தந்தைகளுக்கு மாம்ஸவிக்கிரயப்பணம் சீக்கிரத்தில் கிடைக்கிற பிரயோஜனத்தைத்தவிரப் பெண்ணுக்காவது புருஷனுக்காவது என்னசாதகமிருக்கின்றது? அதனால் உண்டாகிற பாதக மட்டும் பெரிதாயிருக்கின்றது. பாலப்பருவமே அம்மைமுதலிய வியாதிகளுக்கு உரியகாலமாகையால் அதிபால்யத்தில் கலியாணமாகிறபெண்கள் அந்தவியாதிகளுக்கெல்லாம் தப்பியிருப்பார்களென்பது நிச்சயம் அல்லவே. உ - வயதுள்ளபெண்ணை ஒருவன் கலியாணஞ்செய்தால் அந்தப்பெண் புஷ்பவதியாகிப் புருஷன்விட்டுக்குப்போகக் குறைந்தபக்ஷம் - 12 வருஷம் கிரமிக்கவேண்டுமே. அவ்வளவுகாலத்திற்குள்ளாகப் பெண்ணுக்கும் புருஷனுக்கும் எவ்வளவோ ஆபத்துகளும் சம்பத்துகளும் சம்பவிக்கும்படியாயிருக்குமே. அந்த ஆபத்துகளுக்கெல்லாந் தப்பிப் புருஷன்வீட்டுக்குப்பெண்சாதிபோனாலும் புருஷன் முதிர்ந்தவயதுள்ளவனாயிருக்கிற பக்ஷத்தில் ஆயுசுவிஷயத்திலும் மற்றவிஷயங்களிலும் அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சமானமாயிராமல் நபும்ஸகன் கையில் அரம்பை அகப்பட்டகதையாய் முடிகின்றதே. இப்படிப்பட்ட அநேகமுகாந்தரங்களால் பிராமணர்களுக்குள் விதந்துகளும் விதுரர்களும் அதிகமாயிருக்கிறார்கள். சில சமயங்களில்சற்றேறக்குறையச் சமானவயதுள்ள ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் கலியாணம் செய்கிறபக்ஷத்தில் பெண்கள் சீக்கிரத்தில வளர்ந்து விடுகிறார்கள். புருஷர்களுக்குப் பக்குவகாலம் விரத்தாமசப்படுகிறபடியால் அதுவரையில் ருதுவான பெண்கள் காத்திருக்கும்படிஸம்பவிக்கின்றது.

இத்தன்மையான பலவிபரீதங்களுக்கு அதிபால்ய விவாகமே காரணமாயிருக்கின்றது. பால்குடிக்கிறபிள்ளைகளைப் பிடித்து மணவறையில்வைத்துப்பல அலங்காரங்கள் செய்யும்பொழுது அவர்கள் சகிக்கமாட்டாமல் போடுகிற கூக்குரல் ஊரெல்லாம் எதிரொலிபாய்கின்றது. கலியாண ஆரம்பமுதல் முடிவுவரையில் அந்தக்குழந்தைகள் அழுதவண்ணமா யிருக்கின்றன. அழுகையைநிறுத்துவதற்காக அந்தப்பெண்குழந்தைகளைத்தாய்மார்கள்மடியில்வைத்துப்பால் கொடுத்துக்கொண்டு மணவறையில் உட்காருகிறார்கள். மாப்பிள்ளையும் சிறுபிள்ளையானதால் மங்கிலியத்தை மணவறையிலிருக்கிற குழந்தைக்குக்கட்டுகிறதென்றும், அதன் தாய்க்குக்கட்டுகிறதென்றும், விவரந்தெரியாமல் சிலசமயங்களில் தாய்கழுத்திலே கட்டிவிடுகின்றது. மாப்பிள்ளைமாமியாருக்

குத்தாலிகட்டின அதிசயத்தைப்பார்த்து யாவரும் சிரித்தாலும் அந்தப் பெண்குழந்தைமட்டும் சிரியாமல் அழுதுகொண்டேயிருக்கின்றது. பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தகதைபோல் கலியாணசம்பிரமத்துக்கு ஆரம்பித்து அழுகைக்குரலாய் முடிவது வேடிக்கை அல்லவா? ஆகையால் அதிபால்லியவிவாஹம் அநுசிதமாயிருக்கின்றது.

45860

இங்கிலீஷ் முதலிய பாஷாந்தர கிரந்தங்கள் புருஷர்களுக்கு ஸ்திரீகள் நடக்கவேண்டிய கிரமங்களையும், அப்படியே ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷர்கள் நடக்கவேண்டிய கிரமங்களையும் நிஷ்பக்ஷபாதமாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. திராவிடபாஷாரூபமான கிரந்தங்களோ, புருஷர்களால் செய்யப்பட்டனவாதலால், அக்கிரந்த கர்த்தர்கள் புருஷர்கள் விஷயத்தில் ஸ்திரீகள் அநுஸரிக்கவேண்டிய விதிகளைமட்டும் நிர்த்தாக்ஷிண்ணியமாகச்சொல்லி, ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் புருஷர்கள் அவலம்பிக்கவேண்டிய நெறிகளைச் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டார்கள். அந்தக் குறைவை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு வசனரூபமான இந்தக் கிரந்தத்தை நாம்செய்ததே ஒழிய, ஸ்திரீகளிடத்தில் பரிதானம் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு நாம் வக்கீலாகத் தீக்ஷித்துக்கொண்டு புறப்படவில்லை.

ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களுடைய புத்திரிகள், சகோதரிகள், முதலானவர்களை அவரவர்களுடைய புருஷர்கள் பிரியமாக நடத்தவேண்டுமென்று விரும்புவார்களே தவிர, துன்பப்பட நடத்த ஒருவரும் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். அந்தவிஷயத்தையே நாம் ஸவிஸ்தாரமாக எழுதியிருப்பதினால் அதற்காக நம்மைக் கோபிக்கிறவர்களுளராயின், அவர்கள் தங்களுடைய தாய்மார்கள், சகோதரிகள், புத்திரிகள், பத்தினிகள் முதலானவர்களைக் கோபிக்கிறவர்களேயன்றி நம்மைக் கோபிக்கிறவர்களல்லவெனத் துணிகிறோம். ஆகையால், இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் புத்திமான்கள் தீர்க்காலோசனை செய்து, இதிலுள்ளகுற்றங்களை நீக்கிக் குணத்தைமாத்திரம் கிரகித்துக்கொள்வார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை யெனவும் நம்புகிறோம்.

பெண்மதிமாலையும் பெண்கல்வியும்

பெண்மானமும்

முற்றும்.